STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

146. ÅRGANG NUMMER 1 JANUAR 1997

***Drengen Jesus i templet,* af Del Parson**

»Og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav« (Luk 2:46-47).

Beretning fra oktoberkonferencen 1996 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 5. og 6. oktober 1996.

Skilt ved den sydlige indgang byder besøgende velkommen til Tempelpladsen.

Når jeg rejser fra sted til sted, bliver jeg interviewet af repræsentanter for medierne. Uvægerligt spørger de om kvindens plads i Kirken. De gør det næsten beskyldende, som om vi fornedrer og ydmyger kvinder,« sagde præsident Gordon B. Hinckley i sin tale søndag for-middag ved Kirkens oktoberkonference 1996.

»Jeg svarer altid, at jeg ikke kender nogen anden organisation i hele verden, som giver kvinder så mange muligheder for udvikling, for samvær med andre, for opnåelse af meget godt og for at besidde positioner som ledere med ansvar ... I søstre er i virkeligheden dem, der opbygger nationen, uanset hvor I bor, for I har skabt hjem med styrke, fred og tryghed. Disse hjem bliver enhver nations rygrad.

Desværre kan enkelte af jer være gift med mænd, som mishandler jer. Nogle af dem viser en flot facade udadtil om dagen, men kommer om aftenen hjem, giver slip på deres selvdisciplin og slipper ved den mindste provokation deres vrede løs,« sagde præsident Hinckley.

»Ingen mand, som er involveret i en sådan ond og uværdig opførsel, er værdig til at bære Guds præstedømme. Ingen mand, som opfører sig således, er værdig til privilegierne i Herrens hus. Jeg beklager, at der er nogle mænd, som ikke fortjener deres hustrus og børns kærlighed. Der er børn, som er bange for deres far, og hustruer, som er bange for deres mand. Hvis der er en sådan mand, som kan høre mig, irettesætter jeg dig som Herrens tjener og kalder dig til omvendelse,« sagde han.

Dagen før bemærkede præsident Hinckley ved konferencemødet lørdag formiddag, at »det er vores velsignelse at leve i en bedre tid. De forfærdelige forfølgelser i fortiden ligger bag os. I dag bliver vi betragtet med respekt af mennesker over hele verden. Vi må altid være denne respekt værdig. Vi må gøre os fortjent til den, ellers vil vi ikke få den,« sagde han.

De to dages generalkonferencemøder den 5. og 6. oktober blev ledet af præsident Hinckley og hans to rådgivere i Det Første Præsidentskab, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

Ved konferencemødet lørdag eftermiddag blev 10 brødre fra De Halvfjerds ærefuldt afløst fra deres kaldelse – én fik emeritusstatus i De Halvfjerds' Første Kvorum, og ni blev afløst fra De Halvfjerds' Andet Kvorum efter at have tjent i over fem år. To ændringer i Unge Mænds præsidentskab blev foretaget.

Videobånd med generalkonferencen bliver sendt til Kirkens enheder, hvor det ikke er muligt at se transmission af konferencen.

– Redaktionen

STJERNEN

JANUAR 1997. 146. årgang. Nummer 1
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge. Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

USA and Canadian subscription price is $ 9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, U.S. ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

Printed in Germany

ISSN 0900-2545 • 97981 110

Ballard, M. Russell ... 22
Christensen, Joe J. ... 37
Clyde, Aileen H. ... 84
Cook, Quentin L. ... 27
Edgley, Richard C. ... 59
Eyring, Henry B. ... 29
Faust, James E. ... 39, 53, 91
Hafen, Bruce C. ... 25
Haight, David B. ... 14
Hales, Robert D. ... 61
Hinckley, Gordon B. ... 4, 45, 64, 82
Holland, Jeffrey R. ... 79
Jack, Elaine L. ... 74, 88
Kerr, Wm. Rolfe ... 77
Maxwell, Neal A. ... 20
Monson, Thomas S. ... 16, 19, 42
Nelson, Russell M. ... 32
Oaks, Dallin H. ... 56
Okazaki, Chieko N. ... 86
Packer, Boyd K. ... 6
Pearce, Virginia H. ... 11
Perry, L. Tom ... 35
Porter, L. Aldin ... 9
Scott, Richard G. ... 70
Viñas, Francisco J. ... 76
Wirthlin, Joseph B. ... 67

Fotos ved konferencen:
Jed Clark, Craig Dimond, Welden Andersen, John Luke, Maren Mecham, Don O. Thorpe, Matthew Reier, Tamra Hamblin, Bryant Livingston, Jed Call og Dennis Gaunt.

INDHOLD

Beretning fra oktoberkonference 1996 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1

Mødet lørdag formiddag

Lyt ved Åndens kraft, Præsident Gordon B. Hinckley 4

De Tolv Apostle, Præsident Boyd K. Packer 6

Profetiens ånd, Ældste L. Aldin Porter 9

Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling, Virginia H. Pearce 11

Profeter er inspirerede, Ældste David B. Haight 14

Kristus ved Betesda dam, Præsident Thomas S. Monson 16

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af Kirkens ledere, Præsident Thomas S. Monson 19

»Efter vores hjertes ønsker«, Ældste Neal A. Maxwell 20

Tro i hvert et fodtrin, Ældste M. Russell Ballard 22

Pagtsægteskab, Ældste Bruce C. Hafen 25

Glæd jer! Ældste Quentin L. Cook 27

Guds vidner, Ældste Henry B. Eyring 29

Forsoningen, Ældste Russell M. Nelson 32

Præstedømmets møde

»Løbe og ikke blive trætte«, Ældste L. Tom Perry 35

Frelseren regner med dig, Ældste Joe J. Christensen 37

Ærlighed – et moralsk kompas, Præsident James E. Faust 39

»Vær et forbillede«, Præsident Thomas S. Monson 42

»Det er jo ikke sket i en afkrog«, Præsident Gordon B. Hinckley 45

Mødet søndag formiddag

»Kvinde, hvorfor græder du?«, Præsident James E. Faust 53

»At hans Ånd altid må være hos dem«, Ældste Dallin H. Oaks 56

»Vi er så interesserede, at vi sender de allerbedste«, Biskop Richard C. Edgley 59

Den evige familie, Ældste Robert D. Hales 61

Kirkens kvinder, Præsident Gordon B. Hinckley 64

Mødet søndag eftermiddag

Kristne i tro og gerning, Ældste Joseph B. Wirthlin 67

Glæden ved at følge den store plan for lykke, Ældste Richard G. Scott 70

»Få del i den herlighed«, Præsidentinde Elaine L. Jack 74

Lyt til Herrens røst, Ældste Francisco J. Viñas 76

»Se jeres små«, Ældste Wm. Rolfe Kerr 77

»Rigets fredelige anliggender«, Ældste Jeffrey R. Holland 79

»Ræk ud med en hjælpende hånd«, Præsident Gordon B. Hinckley 82

Hjælpeforeningens møde

Bekræftet i troen, Aileen H. Clyde 84

Opløftet i håbet, Chieko N. Okazaki 86

Styrket i kærlighed, Præsidentinde Elaine L. Jack 88

Hjælpeforeningens storslåede nøgleord, Præsident James E. Faust 91

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 48

De talte til os 94

Ændringer i generalautoriteternes opgaver 95

Mødet lørdag formiddag
Den 5. oktober 1996

Lyt ved Åndens kraft

Præsident Gordon B. Hinckley

Vi er alle samlet som troende på Kristi sag. Vi er hver især hans tjenere i opbygningen af hans rige.

Vi er samlet her i det historiske Tabernakel på Tempelpladsen i Salt Lake City. Andre er i tusindtal sammen med os i andre sale og i deres hjem tværs over Amerika og over hele verden. Vi er dybt taknemmelige for de kommunikationsmidler, der er til vores rådighed, hvorved vi kan tale til jer, og i de fleste tilfælde kan I høre og se os. Vi kan føle jeres varme, jeres broderskab, jeres tro og jeres bønner. Tak allesammen.

Efter en tidligere konference modtog vi et brev fra England. Tillad mig at læse det. Der står:

Sidste weekend, kort efter vores 40-års bryllupsdag, havde vi den store glæde at samle vore børn og børnebørn for at se generalkonferencen i vores eget hjem ...

Vi havde den vidunderlige velsignelse som familie at kunne rejse os og hæve vores arm til en ret vinkel og opretholde en levende profet og hans rådgivere sammen med De Tolvs Kvorum, og altsammen i vores eget hjem!

Vores rapport lyder, at afstemningen var enstemmigt bekræftende, og ikke en eneste undlod at stemme eller stemte imod.

De tre sønner i vores familie har til deres ros tjent på mission. Ved deres hjemkomst blev de gift med gode og værdige unge kvinder i templet og sammen opdrager de ti vidunderlige børn. Alle voksne tjener i lederkaldelser, og min hustru og jeg glæder os over at tjene på en kirketjeneste-mission ... Herrens velsignelser har været vidunderlige for hele vores familie.

Hele vores familie takker dig for de inspirerende instruktioner og opløftende taler, som blev holdt; og vi fortæller dig uden tøven, at tårerne løb frit, mens vi i sandhed sad ved fødderne af Herrens tjenere. Mens vi frydede os ved at have jeres tilstedeværelse i vores hjem, følte vi os tomme, da transmissionen sluttede. Det var som at sige farvel til sine kære. Vi knælede i bøn og følte Åndens varme overbevisning omgive os.

Det er et stort ansvar at sige nogle få ord til jer, nu hvor vi begynder konferencen. I er kommet for at blive opmuntret, for at blive inspireret, for at blive opløftet og vejledt som medlemmer af Kirken. Vi er alle samlet som troende på Kristi sag. Vi er hver især hans tjenere i opbygningen af hans rige i forventning om den tid, hvor han vil komme som Kongernes Konge og Herrernes Herre. I er kommet for at få hjælp med jeres timelige bekymringer, jeres fiaskoer og jeres sejre. I er kommet for at høre Herrens ord fremført af dem, som ikke ved eget valg er blevet kaldet som lærere i dette store værk.

I har bedt om, at I må høre det, der vil hjælpe jer med jeres problemer og føje styrke til jeres tro. Jeg forsikrer jer om, at vi også har bedt. Vi har bedt om inspiration og vejledning. Der er en stadig bøn i vores hjerte om, at vi ikke vil svigte den store tillid, som Herren har vist os, og den tillid, som I har vist os. Vi har bedt om, at vi måtte blive tilskyndet til at sige de ord, som vil opbygge tro og vidnesbyrd, og som vil være svar på bønner for dem, som vil høre.

Vi er af Herrens ord overbevist om, at »derfor forstår den, der prædiker [ved Ånden], og den, der hører [ved Ånden], hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden« (L&P 50:22).

For 150 år siden var vores folk ved at forlade Nauvoo og bevæge sig hen over prærien i Iowa. Ingen af os, er jeg overbevist om, kan påskønne omfanget af det offer, som de udviste ved at forlade deres komfortable hjem og trodse ødemarkens storme på en rejse, som ikke ville ende, før de nåede denne dal ved Den Store Saltsø. Deres lidelser var ubeskrivelige. De døde i hundredvis for denne sag, som vi nu hver især er en del af.

Jeg var i Palmyra denne sommer og i Nauvoo og i Council Bluffs i Iowa, som de havde navngivet Kanesville af respekt for og kærlighed til en loyal ven. Jeg stod der, hvor Grand Encampment (den store lejr) blev samlet, da de nåede Missouri-floden. Jeg har fulgt ruten fra Missouri-floden til denne dal flere gange. For mig er det altid en hellig oplevelse. Jeg er dybt taknemmelig for vores arv. Vi vil huske den på en særlig måde næste år, når vi fejrer vore pionerforfædres ankomst til denne dal.

Det er vores velsignelse at leve i en bedre tid. De forfærdelige forfølgelser i fortiden ligger bag os. I dag bliver vi betragtet med respekt af mennesker over hele verden. Vi må altid være denne respekt værdig. Vi må gøre os fortjent til den, ellers vil vi ikke få den. Vi vil blive mindet om dette princip i løbet af denne konference.

Jeg opfordrer jer til at lytte, lytte ved Åndens kraft, til talerne, som vil tale til jer i dag og i morgen samt i aften. Hvis I vil gøre dette, tøver jeg ikke med at love jer, at I vil blive opløftet, samt at jeres beslutning om at gøre

Kristus-statuen i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen i Salt Lake City.

Et konferencemøde i det historiske Tabernakel i Salt Lake City.

det rette vil være stærkere. I vil finde løsninger på jeres problemer og behov, og I vil blive ledt til at takke Herren for det, I har hørt.

Vi er blevet som en stor familie spredt ud over denne store verden. Vi taler forskellige sprog. Vi lever under forskellige forhold. Men i hjertet hos hver enkelt af os slår et fælles vidnesbyrd: I og jeg ved, at Gud lever og står ved roret i dette hans hellige værk. Vi ved, at Jesus er vor Forløser, han, som står som leder af denne Kirke, som bærer hans navn. Vi ved, at Joseph Smith var og er en profet, der står som leder af denne tidernes fyldes uddeling. Vi ved, at præstedømmet blev gengivet på hans hoved, og at det er kommet ned til os i vor tid i en ubrudt linie. Vi ved, at Mormons Bog er et sandt vidne om Herren Jesu Kristi eksistens og guddommelighed. Vores vidnesbyrd om disse og andre sager vil blive styrket, og vores tro vil blive øget, når vi sammen deltager i dette store og hellige kirkemøde.

Om dette beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

De Tolv Apostle

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Det mest værdifulde, vi kan give, er vores vidnesbyrd om Herren, vores vidnesbyrd om Jesus Kristus.

I forbindelse med organiseringen af sin kirke gik Jesus »engang op på bjerget for at bede, og han tilbragte hele natten i bøn til Gud.

Da det blev dag, kaldte han sine disciple til sig, og blandt dem udvalgte han tolv, som han også kaldte apostle.«[1] De blev kaldet fra ganske almindelige beskæftigelser.

Peter var den første, som blev kaldet, og Herren sagde til ham: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.«[2] Denne samme hellige myndighed er en del af ordinationen af hver eneste apostel.

Paulus lærte os, at apostle og profeter blev kaldet »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op«, og han erklærede, at disse embeder skulle bestå, »indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn.«[3]

Med tiden gik apostlene bort og med dem, nøglerne. Paulus havde profeteret om mennesker, som »slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind.«[4]

Og sådan var det; i stedet for enhed i troen, kom der splittelse og uenighed.

Det var i denne situation, at den unge Joseph Smith bad for at vide, hvilken af alle kirkerne der var sand, og hvilken han skulle tilslutte sig.

Josephs syn, hvor Faderen og Sønnen viste sig, indledte denne uddeling. Derpå fulgte genoprettelsen af fylden af Jesu Kristi evangelium med den samme organisation, som eksisterede i den oprindelige kristne kirke, der byggede på apostlenes og profeternes grundvold.[5]

Nogle antager, at organisationen blev overdraget til profeten Joseph Smith ligesom tegninger og specifikationer til en bygning, hvor alle detaljer var kendt fra begyndelsen. Men det skete ikke på den måde. Det kom snarere med én oplysning af gangen, efterhånden som Brødrene var rede, og når de adspurgte Gud.

Det Melkisedekske Præstedømme, den største myndighed givet til mennesker, blev gengivet ved håndspålæggelse af Peter, Jakob og Johannes. »Gennem hvem,« sagde Herren, »jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem.

Til hvem jeg har overgivet nøglerne til mit rige og mit evangeliums uddeling for sidste gang.«[6]

Det Første Præsidentskab var på plads i 1833; derpå to år efter i februar 1835 fulgte De Tolv Apostles Kvorum. Og det er, som det skulle være. Det Første Præsidentskab kom først i rækkefølgen og står øverst i myndighed. Og i henhold til mønstret bestod det af mænd kaldet fra ganske almindelige beskæftigelser.

Med Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum på plads, med embederne som De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd åbenbaret, hersker den rette orden. Men der er en forskel.

Måske har præsident J. Reuben Clark sagt det bedst: »Nogle generalautoriteter (apostlene) har fået tildelt en særlig kaldelse; de besidder en særlig gave; de opretholdes som profeter, seere og åbenbarere, hvilket giver dem en særlig åndelig gave i forbindelse med deres undervisning af dette folk. De har retten, magten og myndigheden til at forkynde Herrens ønske og vilje til hans folk underlagt Kirkens præsidents generelle magt og myndighed. Andre generalautoriteter får ikke denne særlige åndelige gave.« Den medfølgende begrænsning »gælder enhver anden leder eller medlem af Kirken, for ingen af dem er åndeligt begavet som profet, seer og åbenbarer.«[7]

»Endvidere,« sagde præsident Clark, at blandt De Tolv og præsidentskabet er det kun »præsidenten for Kirken, den præsiderende højpræst, der opretholdes som profet, seer og åbenbarer for Kirken, og han alene har retten til at modtage åbenbaringer for Kirken, enten nye eller tillæg, eller til at komme med autoritative udlægninger af skrifterne, som skal være bindende for Kirken, eller til på nogen måde at ændre Kirkens eksisterende lærdomme.«[8]

Det tog en generation med spørgsmål og svar, før den orden, som vi kender i dag, var solidt på plads. Hvert skridt for at fuldkommengøre denne orden er kommet som svar på et behov og som svar på bøn. Den proces fortsætter i vore dage.

»De tolv er et omrejsende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer.«[9]

Hvor Det Første Præsidentskab ikke kan komme, bliver De Tolv sendt for at »åbne rigets dør overalt.«[10] De er bemyndiget til at rejse ud i hele verden, for ordet *apostel* betyder »en, som er sendt ud.«[11]

»Derfor,« sagde Herren, »hvor du forkynder mit ord, skal vejen i sandhed blive banet for dig, så de kan modtage mit ord.«[12] Og han lovede: »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner.«[13]

De tolv apostle »er kaldet til at være ... særlige vidner om Kristi navn i hele verden.«[14] De bærer hver på et sikkert vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at »hvert eneste medlem af Kirken burde have Helligåndens aftryk i sin sjæl, at Jesus er Guds Søn, uudsletteligt afbilledet, så det ikke kan glemmes.«[15]

Fra Nephi ved vi, at »engle taler gennem den Helligånds kraft.«[16] Mormon fortalte os, at »deres gernings opgave er at kalde menneskene til omvendelse og at fuldbyrde og udføre det værk, som hører ind under Faderens pagter, som han har gjort med menneskenes børn og for at berede vejen blandt dem.« Mormon forklarede videre, at engle passer deres gerning »ved at forkynde Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så at de kan bære vidnesbyrd om ham.«

»Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så at resten af menneskene kan få tro på Kristus, så at den Helligånd kan findes i deres hjerter i overensstemmelse med dens kraft; og på denne måde opfyl-

der Faderen de pagter, som han har gjort med menneskenes børn.«[17]

Der er en kraft til at skelne givet »til de, der af Gud udses og ordineres til at våge over kirken.«[18] At *skelne* betyder »at se.«

Præsident Harold B. Lee fortalte mig engang om en samtale han havde i templet med ældste Charles A. Callis fra De Tolvs Kvorum. Bror Callis havde bemærket, at evnen til at skelne var en frygtelig byrde at bære. At se klart, hvad der er forude, og alligevel finde medlemmer langsomme til at reagere eller stritte imod råd eller tilmed afvise apostlenes og profeternes vidnesbyrd, fører til dyb sorg.

Ikke desto mindre må »ansvaret for at lede denne kirke« hvile på os, indtil, som Herren har sagt, »I skal udpege andre til at efterfølge jer.«[19]

Han advarede os mod de få i Kirken, »som har foregivet at kende mit navn, men ikke har kendt mig og har bespottet mig i mit hus.«[20]

»Din røst,« befalede Herren De Tolv, »skal være en irettesættelse for overtræderen; og når du irettesætter, skal bagtalerens tunge høre op med sin fordærvethed.«[21]

Nogle få i Kirken bebrejder, åbent eller måske langt værre, i mørkets anonymitet, ledere i ward og stave og i Kirken og forsøger at gøre dem til »en synder for et ords skyld,«[22] som Esajas sagde. Til dem har Herren sagt: »Forbandet er alle de, der opløfter deres hæl mod mine salvede, siger Herren, og som skriger, at de har syndet, når de ikke har syndet for mit åsyn, siger Herren, men har gjort det, som jeg har befalet dem, og som var ret for mine øjne.

Men de, som råber på overtrædelse, gør dette, fordi de selv er syndens tjenere og ulydighedens børn ...

Fordi de har forarget mine små, skal de afskæres fra mit hus' forordninger.

Deres kurv skal ikke fyldes, deres huse og lader skal ødelægges, og selv skal de foragtes af dem, som smigrede dem.

De skal ikke have ret til præstedømmet, ej heller deres efterkommere fra slægt til slægt.«[23]

Den forfærdelige straf vil ikke gælde dem, som forsøger at efterleve evangeliet og opretholde deres ledere, så godt de kan. Det gælder heller ikke dem, som i fortiden har været skyld i ligegyldighed eller tilmed modstand, hvis de vil omvende sig, bekende deres overtrædelser og forsage dem.[24]

For nylig mindede præsident Hinckley Brødrene om, at selv om vi er mænd, der er kaldet fra almindelige beskæftigelser, så hviler der et helligt embede på os. Vi trøster os med det, som Herren sagde til de oprindelige Tolv: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer.«[25]

Selv om vi hver især kender vore egne begrænsninger, er der styrke i enhed. Aldrig i Kirkens historie har Brødrene i Præsidentskabet og De Tolv været mere forenet.

Det Første Præsidentskab taler sammen før et konferencemøde. Fra venstre: Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver; præsident Gordon B. Hinckley; præsident James E. Faust, andenrådgiver.

Hver uge mødes vi i templet. Vi åbner mødet ved at knæle i bøn, og vi slutter med bøn. Hver eneste bøn opsendes i ærbødighed og lydighed over for ham, som kaldte os, og hvis tjenere og vidner vi er.

Herren kræver, at »enhver bestemmelse, som tages af disse kvorums, må være enstemmig«, og at »de beslutninger, der taget af disse kvorums eller af et af dem, skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed.«[26] – Dette stræber vi oprigtigt efter at gøre.

Vi ved, at vi bærer præstedømmets kraft »i forbindelse med alle dem, som på et eller andet tidspunkt har haft en uddeling fra skabelsens begyndelse.«[27] Vi tænker på dem, som er gået forud for os i disse hellige embeder, og vi mærker af og til deres nærvær.

Vi er overvældet af det, som Herren sagde om dem, som bærer disse hellige embeder: »Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.«[28]

I en meget vanskelig tid gav Herren den strengeste advarsel, jeg kender til i alle skrifterne. Det vedrørte bygningen af templet i Nauvoo. De hellige vidste af erfaring, at det ville medføre forfærdelige forfølgelser, hvis de gik i gang, så de trak tiden ud. Herren forlængede fristen og sagde: »Om I ikke gør dette inden for den bestemte tid, skal I blive forkastet som en kirke tilligemed jeres døde, siger Herren, jeres Gud.«[29]

I denne åbenbaring er der en dejlig forjættelse, som ofte overses: »Og dersom mit folk vil lytte til min og mine tjeneres røst, til dem jeg har udvalgt til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, da skal de ikke flyttes fra deres sted.«[30]

Husk denne forjættelse; hold fast i den. Det må være en stor trøst for dem, der kæmper med at holde sammen på en familie i et samfund, som er stadig mere ligegyldig, ja, tilmed fjendtlig over for standarder, der er afgørende for en lykkelig familie.

Forjættelsen er en gentagelse af det, Herren fortalte til folkeskaren: »Salige er I, om I giver agt på disse de tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer og være jeres tjenere.«[31]

Jeg gentager forjættelsen, at de, som lytter til disse mænds røst, som Herren har oprejst, »skal ... ikke flyttes fra deres sted.«[32]

Forjættelsen blev ledsaget af denne advarsel: »Men dersom de ikke vil lytte til min eller de mænds røst, jeg har udvalgt, da skal de ikke blive velsignet.«[33]

Det mest værdifulde, vi kan give, er vores vidnesbyrd om Herren, vores vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Jeg bekræfter for jer, at de 14 mænd, som jeg deler ordination med, virkelig er apostle. Ved at erklære dette siger jeg ikke mere, end Herren har sagt, ikke mere end kan åbenbares til enhver, som søger med et oprigtigt hjerte og fast forsæt om et individuelt vidnesbyrd fra Ånden.

Generalautoriteter, Mormon Youth Chorus og forsamlingen synger sammen en salme ved konferencens møde lørdag formiddag.

Disse mænd er virkelig Herrens tjenere; giv agt på deres råd. Det gælder også De Halvfjerds, der som særlige vidner bærer et apostolsk ansvar, samt Biskoprådet, værdige Guds mænd. Det gælder også brødrene og søstrene i hele verden, som er kaldet til at lede, som har opnået denne viden, der er mere værdifuld end alt andet.

Der er begrænsninger for, hvad Ånden tillader os at sige.[34] Så jeg afslutter med mit vidnesbyrd, mit særlige vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. At han gennem en profet og præsident præsiderer over »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.«[35] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Luk 6:12-13.
2. Matt 16:19.
3. Ef 4:12-13.
4. Ef 4:14.
5. Se 6. Trosartikel; Ef 2:20.
6. L&P 27:12-13.
7. J. Reuben Clark jun., »When Are the Writings or Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?«, *Church News,* 31. juli 1954, s. 9-10.
8. *Church News,* 31. juli 1954, s. 9-10.
9. L&P 107:33.
10. L&P 112:7; se også L&P 107:35; 124:128.
11. *Bible Dictionary,* »Apostle.«
12. L&P 112:19.
13. L&P 112:10.
14. L&P 107:23.
15. Joseph Fielding Smith, »The Twelve Apostles,« en ikke-udgivet tale til seminar- og institutlærere, 18. juni 1958, (Provo, Utah).
16. 2 Nephi 32:3.
17. Moroni 7:31-32.
18. L&P 46:27.
19. Udkast til erklæring fra De Tolv Apostle, referat fra De Tolvs møde, marts 1844, Brigham Young Papers, LDS Church Archives.
20. L&P 112:26.
21. L&P 112:9.
22. Es 29:21; se også 2 Nephi 27:32.
23. L&P 121:16-17, 19-21.
24. Se L&P 58:43.
25. Joh 15:16.
26. L&P 107:27, 30.
27. L&P 112:31.
28. L&P 68:4.
29. L&P 124:32.
30. L&P 124:45.
31. 3 Nephi 12:1.
32. L&P 124:45.
33. L&P 124:46.
34. Se Alma 12:9.
35. L&P 1:30.

Profetiens Ånd

Ældste L. Aldin Porter
De Halvfjerds' Præsidium

Vidnesbyrd er i de fleste tilfælde det middel, hvorved Gud åbenbarer sandheder til menneskene. Det er ikke et nyt og sært fænomen, men er lige så gammelt som menneskeheden selv.

For 160 år siden fandt en begivenhed sted, som var afgørende for evangeliets gengivelse i disse sidste dage. Det er efter min mening den vigtigste begivenhed, som er hændt i denne verden, siden Guds Søn trådte frem fra graven som et opstandent væsen. Jeg hentyder her til den åbenbaring, som Joseph Smith modtog. Lad mig læse hans egne ord:

»Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret 1820. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, thi til trods for al min ængstelse og uro havde jeg endnu aldrig forsøgt at bede højt.

Efter at jeg var kommet til det sted, som jeg forud havde udset dertil og havde set mig om og konstateret, at jeg var helt alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud.«

Derefter beskrev han nogle minutter, hvor han oplevede en frygtelig åndelige pine, som overbeviste ham om, at det ondes kræfter er virkelige og mægtige. Så fortsatte han:

»Jeg (så) en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvist ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Dette er min elskede Søn. Hør ham!«[1]

Denne enestående begivenhed ændrede hele verdens fremtid. Da Faderen og Sønnen viste sig for den unge profet, indvarsledes tidernes fyldes uddeling. Den er udtryk for Guds kærlighed til sine børn og ændrede verden for stedse.

Hvordan kan vi med vished vide, at Joseph Smith rent faktisk så og talte med Faderen og Sønnen? Hvordan kan man få bekræftet sandheden af vores frimodige udtalelse om, at Gud taler til verden i dag gennem sine profeter? Gud har givet os en måde.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt følgende om den første åbenbarings himmelske herlighed: »Der er blevet skrevet meget, og meget vil endnu blive skrevet, for at bortforklare det. Det dødelige sind kan ikke fatte det. Men Helligåndens vidnesbyrd, som er blevet modtaget af utallige mennesker siden det fandt sted, vidner om, at det er sandt; at det skete, nøjagtig, som Joseph Smith sagde, at det gjorde; at det var lige så virkeligt som solopgangen over Palmyra, og at det er en altafgørende grundpille, ja, en hjørnesten, uden hvilken Kirken ikke kunne 'holdes sammen'.«[2]

Jeg gentager: Helligåndens vidnesbyrd vidner om, at det er sandt. Det vidnesbyrd er i de fleste tilfælde det middel, hvorved Gud åbenbarer sandheder til menneskene. Det er ikke et nyt og sært fænomen, men er lige så gammelt som menneskeheden selv. Skrifterne vrimler med eksempler på, at Gud samtaler med mennesker. Det var ved åbenbaring, at Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses og alle de andre trofaste hellige fra de første dage fik kendskab til hellige anliggender.

Den fortidige profet Nephi belærte sit folk om dette princip. Han sagde:

»Og jeg, Nephi, kan ikke nedskrive alt det, der blev lært blandt mit folk, og jeg er heller ikke så dygtig til skriftlig fremstilling som til det talte ord; thi når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet.

Men se, der er mange, der forhærder hjertet mod den Helligånd, så den ikke taget bolig hos dem, og derfor kaster de mange ting bort, som er skrevet og agter dem for intet.«[3]

Helligånden belærer ikke den stolte, den stivnakkede, den dovne eller tvivleren. Et inderligt ønske om at kende sandheden og tro på Herren Jesus Kristus bereder ens hjerte til at blive belært om åndelige anliggender.

Vor Herre Jesus Kristus ledte sit værk på jorden ved åbenbaring gennem Helligånden. Kraften fra denne åbenbarelsens Ånd leder og motiverer en styrke på mere end 52.000 missionærer, som bringer evangeliets budskab ud til alle fire verdenshjørner. Når deres arbejde har fremgang, skyldes det, at det vidnesbyrd, som de bærer, er et vidnesbyrd, som ledsages og bekræftes af Helligånden.

Herren beskriver sine udsendinge som svage, ulærde og foragtede. Men han har lovet, at han gennem deres indsats vil »slå nationerne med (sin) Ånds kraft«.[4]

Da præsident Hinckley vendte tilbage fra England sidste efterår, fortalte han os om en samtale, som han havde haft med en medarbejder ved BBC. Journalisten spurgte præsident Hinckley: »Hvordan kan I forvente, at folk vil lytte til disse grønne unge mennesker?« Præsident Hinckley forklarede, at med »grønne« havde journalisten ment umodne, uerfarne og jævne. Så påpegede han over for journalisten, at »folk faktisk tager imod dem og lytter til dem. De er gode. De er kvikke, de er årvågne og de er rene.«[5]

Og til præstedømmemødet ved oktoberkonferencen sidste år sagde han om vore missionærer: »De er et mirakel ... De taler lige ud af deres hjerte med personlig overbevisning. De er hver især ... en ambassadør fra Herren Jesus Kristus. Deres styrke kommer ikke af deres lærdom om verdslige ting. Deres styrke kommer gennem tro, bøn og ydmyghed.«[6]

Jesu befaling om at forkynde evangeliet for alle nationer bliver efterkommet, når Guds tjenere i ydmyghed bærer vidnesbyrd over hele kloden. Og Herren godtager deres ofre og bekræfter deres ord ved åbenbaring.

For en del år siden deltog jeg i en stavskonference som juniorkammerat til ældste LeGrand Richards, som ved Åndens vejledning havde reorganiseret en stav. På hjemturen sad han fordybet i tanker. Efter lang tids tavshed spurgte jeg ham, om der var noget, han ville belære mig om. Stille sagde han: »Vi har for mange mennesker i Kirken, som fornægter profetiens og åbenbaringens Ånd.« Det var det. Mere sagde han ikke. Mens jeg tænkte på kaldelsen af den nye stavspræsident, slog det mig, at Kirken ikke kunne fungere én eneste dag uden profetiens og åbenbaringens Ånd.

Men vi lever i en tid med svindende tro og øget skepsis med hensyn til åndelige emner. Vores tid minder mig om tiden lige inden den opstandne Frelser besøgte dette kontinent. Det var dystre tider.

Mormon beskrev roden til de problemer, der plagede det nephitiske samfund, da han sagde: »Og det var på grund af hjertets stolthed og deres store rigdomme, ja, det var fordi de undertrykte de fattige, nægtede at give de sultne mad og de nøgne klæder, slog deres ydmyge brødre på kinden, bespottede det hellige, fornægtede profetiens og åbenbaringens ånd.«[7]

Senere fortsætter Mormon: »Og som følge af deres uretfærdighed begyndte kirken at svækkes; og de begyndte at miste troen på profetiens og åbenbarelsens ånd, og Guds straffedomme truede dem.«[8]

Vi erklærer frimodigt, at åbenbaringens ånd hviler på Herrens levende profeter, seere og åbenbarere.

Præsident Spencer W. Kimball bar fra denne talerstol sit vidnesbyrd med stor kraft, da han sagde: »Jeg siger i dybeste yd-

Medlemmer af De Halvfjerds, forreste række fra venstre: Ældsterne Hugh W. Pinnock og Rex D. Pinegar. Bageste række fra venstre: Ældsterne Alexander B. Morrison, Joseph C. Muren (ærefuldt afløst ved konferencen) og V. Dallas Merrell.

myghed men også med kraften af et brændende vidnesbyrd i min sjæl, at fra genoprettelsens profet til profeten i vort eget år er kommunikationslinien ubrudt, myndigheden er vedblivende og lys, strålende og gennemtrængende, fortsat skinnende. Herrens stemme er en fortsat melodi og en dundrende appel.«[9]

Når denne Kirkes kaldede tjenere taler under Helligåndens indflydelse som vor Herre Jesu Kristi ambassadører, bærer Åndens kraft deres ord til de hjerter, som er modtagelige for åbenbaring.

Når dette vidnesbyrd kommer til et menneske med himmelsk kraft, vil vedkommende snart forstå, at personlige ofre er dets faste følgesvend. Det åndelige vidnesbyrd om disse hellige anliggender og kravet om ofre vil uundgåeligt følges ad. Med tiden vil man forstå nødvendigheden af dette og fyldes med taknemlighed over, at det forholder sig således.

Den vigtigste viden, som vi kan opnå i dette liv, er den, som kommer ved åbenbaring fra Helligånden. Hermed er jeg ikke ude på at forklejne den viden, som kan opnås gennem andre former for studium. Men det vil aldrig kunne måle sig med betydningen af at modtage det personlige vidnesbyrd om åndelige emner, som bæres på Åndens vinger. Det vidnesbyrd bringer lys, vished og fred.

Jeg vil hæve min stemme og atter erklære, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Denne sikre viden er ikke kommet til mig fra andre mennesker, men er givet mig ved Ånden, sådan som det er blevet os lovet.

Guds rige på jorden ruller fortsat fremad med hengivne missionærer og medlemmer, der alle har modtaget Helligåndens bekræftelse på, at Joseph så Gud vor Fader og hans Søn Jesus Kristus. Det ruller fremad styrket af den vished, som det enkelte trofaste medlem har om, at de, der leder os, gør det med profetiens og åbenbaringens Ånd. Vi må aldrig miste denne dyrebare gave. Vi må betale en hvilken som helst pris i form af tro og lydighed for at bevare denne store velsignelse.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *Joseph Smiths Historie* 1:14-17.
2. Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1984, s. 43.
3. 2 Nephi 33:1-2.
4. L&P 35:13.
5. *Stjernen*, januar 1996, s. 55.
6. *Stjernen*, januar 1996, s. 55.
7. Helaman 4:12.
8. Helaman 4:23.
9. Spencer W. Kimball, *Stjernen*, oktober 1977, s. 81.

Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling

Søster Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab

En lærers mål er ... at indbyde Ånden og ... styrke muligheden for, at eleven ... vil opdage sandheden og derpå være motiveret til at anvende den.

For flere måneder siden døbte min mand en god ven. Mens jeg sad ved mødet, gennemgik jeg i sindet hendes år med forberedelse til den vigtige begivenhed. Principperne, som hun omhyggeligt blev belært om, altid overholdt og stille accepterede. Anerkendelsen af Guds hånd i livets tilskikkelser. Åndens fredfyldte bekræftelse, da vanskelige, men rette valg blev truffet. I mit sind mindedes jeg fortiden og glædede mig i nuet, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på fremtiden. Jeg håbede med hele mit hjerte, at denne gode kvinde ville forblive aktivt involveret i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige resten af sit liv – at hun ville fortsætte med at lære om og efterleve evangeliet og opleve fylden af dets velsignelser.

Mens jeg denne formiddag mindes dette håb, tænker jeg på de 375.469[1] andre, som blev døbt sidste år. Og så tænker jeg på os andre, de godt 9 millioner, som er gået ned i dåbens vande på et tidligere tidspunkt. Selv om vores historie er individuel, kom vi hver især til ordinansen, efter vi var undervist i rigets rette lære, havde mærket Ånden og havde forstået, hvordan lærdommene fungerede i sammenhæng med vores tilværelse, samt havde demonstreret en villighed til altid at forsøge at efterleve disse sandheder.

Det synes for vanskeligt at overveje muligheden, ja tilmed sandsynligheden af, at vi ikke allesammen fortsat vil »holde fast ved Kirken og efterleve dens principper.«[2] Mange af os vil forlade den og aldrig vende tilbage til dette lykkelige fællesskab. Nogle af os vil forlade den en tid og finde tilbage med en forøget følelse af taknemmelighed over at tage del i Guds rige på jorden. Livets realiteter er, at vi hver især dagligt risikerer at drive eller tilmed marchere ind i inaktivitet.

Der er så meget omkring os, som hjælper os med at forblive aktive. Denne formiddag ønsker jeg kun at tale om en enkelt ting. Jeg vil gerne foreslå, at et almindeligt klasseværelse danner en god ramme for stabil og fortsat udvikling i evangeliet.

Klasser i Søndagsskolen, præstedømmet, Hjælpeforeningen, Unge Piger, Primary, Seminar og Institut kan afholdes i indviede bygninger, under et træ eller i et hjem. Men hver klasse er en del af en plan for studium af evangeliet hele livet. Vi kan stille store forventninger til virkningen af denne undervisning! Klasser i Kirken tilvejebringer et sted, hvor vi gentagne gange kan opleve netop det, som førte os ned i dåbens vande; hvor vi kan modtage lærdomme og modtage det bekræftende vidnesbyrd om deres sandhed; hvor vi lærer at forstå, hvordan lærdomme anvendes i vores hverdag, og accepterer udfordringen til at ændre vores opførsel i overensstemmelse hermed.

Den grundlæggende læseplan for alle klasser i Kirken er skrifterne[3] – de indeholder Guds riges uforanderlige lærdomme. Disse sandheder er det, som førte os ind i Kirken. Hvis vi ikke bliver ved med at lære om dem, bliver vi måske ikke i Kirken. »I skal undervise hinanden i rigets lære ... så I kan være forberedt på alt.«[4]

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Den sande lære ændrer, når den forstås rigtigt, holdning og opførsel.«[5] Hvordan ved vi, hvilke lærdomme vi skal undervise i hver uge? Det står i lektionens formål. Men hvordan kommer vi til at *forstå* lærdommene på en måde, der vil forandre vores indstilling og opførsel?

For virkelig at forstå det må vi se, hvordan lærdommene anvendes. I kursushæfterne er hensigten med foreslåede historier, eksempler, aktiviteter og lege at hjælpe eleverne med at forstå lærdommene i situationer fra det virkelige liv.

Eftersom menneskers hverdag er så forskellig i de 160 forskellige lande, hvor vi har organiseret undervisning, kan historierne og eksemplerne nogle gange forvirre eleverne. Lærerne kan under bøn tilpasse dem, men bør altid omhyggeligt sørge for, at de valgte indlæringsaktiviteter virkelig afspejler lærdommen.

En lærers mål er mere end blot at holde et foredrag om sandhed. Det er at indbyde Ånden og anvende teknikker, som vil styrke muligheden for, at eleven selv vil opdage sandheden og derpå være motiveret til at anvende den. Selv om nogle synes at være fødte lærere, er det muligt for alle at lære at undervise. Hvor kan man som lærer gå hen og få udviklet sine evner? Kan man betragte andre og lære af dem? Gå måske til en dygtig lærer og bed ham om at observere dig og komme med forslag. Hvad med dit primarypræsidentskab, hvis du er primarylærer, eller søndagsskolepræsidentskab, hvis du er søndagsskolelærer? Ved at bede dit wards koordinator for læreruddannelse om regelmæssig og specifik hjælp, vil du komme i kontakt med en mængde hjælpekilder.[6] Vi behøver ikke kæmpe alene i denne kirke. Der er hjælp overalt. Vi kan med bøn og med mod søge at lære og afprøve nye teknikker.

Jeg havde engang en samtale med en ung mand, som jeg ikke kan glemme. Hans beretning om aktivitet, fuldstændig inaktivitet og en tilbagevenden til aktivitet indeholdt beskrivelsen af to klasseværelser. Han fortalte: »Da jeg var omkring 15, begyndte jeg at have mange spørgsmål om Kirken. Jeg troede, at der måske ville være mulighed for at tale om mine spørgsmål i Kirken, men det skete ikke. Til præstedømmet virkede det, som om alle det meste af tiden talte om kampen aftenen før. Søndagsskolen var omtrent det samme – måske med en lille lektion indføjet de sidste fem minutter, hvor læreren stillede spørgsmål, og det var en slags 'gæt det rigtige svar fra bogen-tid'.«

Nuvel, andre ting skete – sent ude lørdag aften, et skift til tidligere mødetid om søndagen – og snart faldt den unge mands tilstedeværelse til nul. Der gik flere år, før han igen kom i kirke. Denne gang lyste hans ansigt op, da han beskrev sin søndagsskoleklasse:

»Læreren så ikke synderligt imponerende ud, men han var så begejstret for det, han underviste i. Han spildte ikke et minut. Han stillede væsentlige spørgsmål. Alle havde skrifterne med. De slog vers op. Delte ideer. De lyttede til hinanden. De talte om deres problemer i skolen og om, hvordan de passede sammen med lektionen. Man kunne se, at eleverne i klassen alle var forskellige, men de havde én forbløffende ting tilfælles – de var alle interesserede i at lære om evangeliet. Efter fem minutter vidste jeg, at det var et godt sted for mig.«

Hvilken forskel der var på disse oplevelser! Kan I forestille jer hundredtusinder af klasseværelser hver søndag, hver med en lærer, som forstår, at »indlæringen skal ske hos eleven. Det er derfor eleven, som må sættes i gang. Når læreren retter søgelyset på sig selv, bliver showets stjerne, selv taler hele tiden og på anden vis overtager hele aktiviteten, er det næsten helt sikkert, at han hindrer klassemedlemmernes indlæring.«[7]

En dygtig lærer tænker ikke: »Hvad skal jeg gøre i klassen i dag?« Han spørger: »Hvad vil mine elever gøre i klassen i dag?« Ikke: »Hvad vil jeg undervise i i dag?« Men snarere: »Hvordan kan jeg hjælpe mine elever med at opdage det, som de har behov for at vide?«[8] Den dygtige lærer ønsker ikke elever, som forlader klassen og taler om, hvor strålende og usædvanlig læreren er. Denne lærer ønsker elever, som går bort og taler om, hvor strålende evangeliet er!

Indlæring sker bedst i en atmosfære med tillid og tryghed. Det betyder, at hver ene-

ste persons spørgsmål og bidrag respekteres. Når vi føler os trygge og medinddraget, kan vi stille spørgsmål, som vil hjælpe os med at forstå evangeliet. Vi kan fortælle om indblik og tro, som måske kan hjælpe en anden.[9] Vi kan snuble uden forlegenhed, mens vi prøver at anvende det, der undervises i. I modsætning hertil bruger vi vores energi uproduktivt, når vi føler, at vi skal beskytte og forsvare os selv eller foregive at være mere retfærdige, end vi er, og andres indlæring begrænses alvorligt. Bevarelse af en atmosfære med tillid og tryghed er et ansvar, som læreren og eleverne er fælles om.

Jeg har hørt søster Janette Beckham, præsidentinden for Unge Pigers organisation, tale meget enkelt om at undervise i en klasse. Hun siger:

»Det er lærerens ansvar at præsentere lektionen og lægge fundamentet. Den mellemste del tilhører eleverne, hvor de tager del og arbejder hen mod forståelse og anvendelse. Derpå skal læreren holde øje med tiden, for de sidste minutter af klassetiden er hendes. Det er hendes ansvar at tydeliggøre og sammenfatte de lærdomme, der er undervist i, så eleverne ikke er forvirrede om budskabet, når de går. Desuden kan hun bære sit personlige vidnesbyrd om princippet under drøftelsen.«[10]

Vil I afsluttende komme med mig til et klasseværelse med 12- og 13-årige unge piger. Lyt med, mens du hører eleverne opdage lærdomme. Læg mærke til den erfaring, læreren giver eleverne, så de kan forbinde lærdommene med deres hverdag. Mærk Åndens ledsagende vidnesbyrd:

Vores lærer flytter sin stol tættere ind i halvcirklen med fem piger. »Vi har en gæst, der venter udenfor,« begynder hun. »Det er søster Jonas. Hun har indvilget i at vise os sin lille baby og fortælle os om sine følelser ved at være nybagt mor. Når I ser på denne nye lille baby, læg så også mærke til hans mor. Hvordan hun behandler babyen. Hvad hun gør, hvad hun siger. Vi vil tale om hendes besøg, når hun er gået igen.«

Søster Jonas kommer ind og tilbringer 7-8 minutter med at tale om sin baby og med at besvare spørgsmål. Pigerne takker hende, og hun forlader klasseværelset.

»Babyen var vidunderlig, var han ikke?« sagde vores lærer, mens klassen nikkede begejstret. »Men hvad lagde I mærke til ved moderen?«

Et svar: »Hun var lykkelig.« Et andet: »Hun vuggede barnet frem og tilbage hele tiden.« Nogle flere svar, hvorpå Katie langsomt begyndte: »Hun talte – hmmm – virkeligt stille.«

»Kan du sige mere om det?« tilskyndede læreren.

»Ja, hendes stemme mindede mig om min mors stemme, da hun sidste år ringede fra hospitalet for at fortælle os, at vi havde fået en lillesøster.«

Læreren vendte sig til de andre piger: »Hvad mener I? Lagde andre mærke til hendes stemme?«

Pigerne begynder at tænke mere og begynder at svare med ord som ærbødighed, himlen og kærlighed.

Læreren: »Jeg tror, jeg forstår. Jeg tror, at disse ord dukker op, fordi vi genkender en stor gave fra vor himmelske Fader. Han elsker os og stoler så meget på os, at han er villig til at dele sin skaberkraft med os. Vi føler så stor taknemmelighed og ærbødighed for denne tillid. Moderskab er en guddommelig rolle.«

Efter denne tydelige udtalelse om lærdomme og vidnesbyrd går vores lærer videre til en aktivitet, hvor pigerne udpeger egenskaber, som deres egne mødre udviser, og som viser en forståelse af moderskabets guddommelige rolle. »Kan I hver især forberede jer til at blive mor ved lige nu at efterleve en af disse dyder – måske være mere tålmodige, venlige eller positive i den kommende uge?«

Hver pige taler om sit valg. Vores lærer bærer sit personlige vidnesbyrd. Der afsluttes med bøn.

En enkel klasse. Ingen sensationelle historier. Ingen kloge elever. Kun nogle, som kommer forberedt på at deltage. Ingen usædvanlig dygtig lærer. Kun en lærer, som i bøn forbereder sig og bruger teknikker, som giver hende mulighed for at hjælpe sine elever med at forstå og anvende sande lærdomme.

Jeg ringede til vores nydøbte ven i sidste uge for at spørge, hvordan det gik. Hendes svar var begejstret: »Min mand og jeg er blevet kaldet til at undervise de 15-16 årige, og jeg lærer så meget!« Jeg følte mig beroliget og begejstret. Hvilket sted er bedre end et klasseværelse – for hende og for alle os andre!

Præsident Hinckley opmuntrer os: »Vi er alle en del af dette, ja, alle og enhver, og vi har et stort værk at udføre. Hver eneste lærer kan blive en bedre lærer, end han eller hun er i dag.«[11] Jeg vil tilføje: Hver eneste elev kan blive en bedre elev, end han eller hun er i dag. Og hvert eneste klasseværelse kan blive et bedre klasseværelse.

Jeg beder om, at vi fortsat vil holde fast ved hinanden gennem effektiv undervisning i klasseværelset. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Stjernen, juli 1996, s. 22.
2. »Hold fast ved Kirken og efterlev dens principper, og jeg tøver ikke med at love jer, at jeres liv vil være lykkeligt, at jeres præstationer vil være betydningsfulde, og at I vil have grund til at gå på jeres knæ og takke Herren for alt, hvad han har gjort for jer ved at give jer de storslåede og vidunderlige muligheder, som I har« (Gordon B. Hinckley, citeret i *Church News*, 3. august 1996, s. 2).
3. *Instructions for Priesthood and Auxiliary Leaders on Curriculum*, s. 1.
4. L&P 88:77, 80.
5. »Den sande lære ændrer, når den forstås rigtigt, holdning og opførsel. Studium af evangeliets lærdomme vil forbedre opførsel hurtigere end et studium af opførsel vil forbedre opførsel« (*Stjernen*, januar 1987, s. 13).
6. Se *Undervisning, ingen større kaldelse; Instruktioner til ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationer om læreruddannelse* (1993); *Teach One Another* (video, 1990).
7. *Undervisning i evangeliet: En håndbog for lærere og ledere i Kirkens Uddannelses System*, 1994, s. 14.
8. *Undervisning i evangeliet*, s. 13.
9. Se Rom 1:11-12.
10. Ikke udgivet tale.
11. »Vi er alle en del af dette, ja, alle og enhver, og vi har et stort værk at udføre. Hver eneste lærer kan blive en bedre lærer, end han eller hun er i dag. Hver eneste leder kan blive en bedre leder, end han eller hun er i dag. Hver eneste far kan blive en bedre far, hver eneste mor kan blive en bedre mor, hver eneste ægtemand kan blive en bedre ægtemand, hver eneste hustru en bedre hustru, hvert eneste barn et bedre barn. Vi befinder på vejen, der fører til udødelighed og evigt liv, og dagen i dag er en del af den. Lad os aldrig glemme det« (Gordon B. Hinckley, citeret i *Church News*, 4. november 1995, s. 2).

Yderligere henvisninger: 1 Thess 5:11; Jakobs Bog 1:19; Alma 1:26; 29:8; L&P 42:12; 43:8; 50:22; 88:122.

Profeter er inspirerede

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg ved, at det værk, som vi udfører, er vor Frelsers og vor Herre Jesu Kristi evangelium, som han forkyndte det, da han var på jorden.

Det er en ære for mig at være her og være en del af denne storslåede konference. Jeg er glad for, at Det Første Præsidentskab anså det for passende at have mig med på programmet igen. Når vi bliver ældre, oplever vi nogle begrænsninger. Jeg kender mine, og nogle gange kan vi lære på en måde at styre uden om dem. Hvis vores syn begynder at blive lidt svagere, har jeg erfaret, at vi kan kompensere ved at gøre andre ting og styre uden om den lille svaghed og måske styrke nogle andre. Men det jeg ønsker kommer ud af alt dette er, at I kender min kærlighed til evangeliet og min kundskab om dets sandhed.

Vi sang en herlig salme som mellemsalme, »Vi glædes og frydes«, skrevet af W. W. Phelps (*Salmer og sang*, nr. 3). Den blev skrevet efter en hændelse i Independence i Missouri, hvor bror Phelps var redaktør for en lille avis. Han havde en trykpresse, og de mennesker, som var uvenligt stemt over for Kirken, besluttede at rydde den af vejen, og pøbelen brød ind og nedbrændte bygningen og ødelagde trykpressen. De nedbrændte omkring 200 af de helliges hjem for at vise deres utilfredshed med de mennesker, som fulgte denne bevægelse. Midt i denne fortvivlede situation skrev W. W. Phelps disse ord: »Vi glædes og frydes i sang med hverandre, ej mer' vi på jorden som fremmede bo,« som bragte håb til medlemmerne og opmuntring. Med håbet om, at disse ting vil ske i vores liv, går vi fremad på grund af sandheden af det værk, vi forsøger at udføre.

Jeg ønsker, at I alle ved, at jeg ved, at det værk, som vi udfører, er vor Frelsers og vor Herre Jesu Kristi evangelium, som han forkyndte det, da han var på jorden. Dengang hvor han kaldte apostle, og disciplene fulgte ham, og han udførte sin gerning ved at undervise dem. Jeg har ofte tænkt over hændelsen, da de to unge mænd, Johannes og Andreas, af Johannes Døber blev introduceret til Frelseren. De fulgte Frelseren og blev hos ham den dag, som det er nedskrevet af Johannes (se Joh 1:39). De var i hans nærhed. De må have givet ham hånden. De må have kendt hans stemmes tonefald. De må have hørt ham vidne om, hvem han var, at han kom for at udføre Faderens vilje. De må have været i hans hellige nærværelse. Efter den oplevelse måtte Andreas fortælle det til nogen, så han fandt sin bror Simon og førte ham til Jesus. På grund af den følelse, som Andreas havde i sit hjerte – at han måtte fortælle det, han vidste, og det, han havde mærket, og det, han havde set – fortalte han det til sin egen bror, da han førte ham til Frelseren. Frelserens hellighed og personlige indflydelse forandrede en almindelig Simon til en usædvanlig apostel (se Joh 1:35-42).

Alle profeterne siden profeten Joseph Smiths dage har gjort stort indtryk på mig – Joseph Smith, som ved åbenbaring modtog budskabet og besøget fra Faderen og hans Søn, således som bror Aldin Porter forklarede os om i detaljer i formiddags. Jeg ved, at dette besøg fandt sted for at indlede dette værk, hvilket gav profeten Joseph Smith visionen, beslutsomheden og evnen til at modstå alt det, som han gjorde for at bidrage til gennemførelsen af genoprettelsen. Himmelske budbringere og åbenbaringer kom til profeten Joseph Smith for at indlede dette store værk, som vi forkynder for hele verden, og som jeg ved er sandt. Jeg ved, at profeterne, som har fulgt efter siden profeten Joseph Smiths tid, alle var kaldede af Gud.

Det er altid spændende for mig at læse mere om disse vidunderlige mænds liv. En af dem, som jeg gerne vil nævne denne formiddag, er præsident David O. McKay, der som den første profet personligt underviste og påvirkede mig.

Jeg var kaldet som stavspræsident i Californien, lige før præsident McKay blev opretholdt ved en højtidelig forsamling som præsident for Kirken og som vores profet. Min hustru, Ruby, og jeg kørte til Salt Lake City for at være til stede ved den konference. Jeg kunne mærke den ånd, den ledelse og den vejledning, som præsident McKay gav Kirken på det tidspunkt. Senere inviterede jeg ham til at komme til Californien for at indvie en kirkebygning, som vi netop havde bygget. Det var dengang, hvor vi indsamlede halvdelen af pengene til at købe grunden og halvdelen af pengene til at betale for bygningen, ikke som det er i dag, men hvor vi følte et virkeligt medejerskab af Kirkens grunde og bygninger. Præsident McKay kom som følge af min invitation, hvilket overraskede mig. Vi mødte ham på stationen, og det glædede os, at han boede i vores hjem. Dette gav mig et nyt syn på omfanget, vidden og bredden og betydningen af den mission, som vi skal udføre her på jorden.

Senere blev præsident Spencer W. Kimball en stor indflydelse i mit liv. Jeg nævner her kun nogle få præsidenter for Kir-

Statuen af englen Moroni øverst på templet i Salt Lake City.

Gordon B. Hinckley. (Jeg har haft privilegiet og æren at betragte ham i en række år, før han blev vores profet og leder. Jeg har set den omhyggelige måde, hvorpå han varetog Kirkens anliggender, som har hvilet på ham, mens han var rådgiver til tre præsidenter). Præsident Hinckley skulle deltage i et landsdækkende fjernsynsprogram, og vi tænkte over, hvad resultatet ville blive. Vi forstod betydningen af det, og hvad det ville betyde for os. Vi havde set det arbejde og timerne med bøn, meditation og studium, som vores profet og leder havde benyttet for at være forberedt til denne fremvisning, der efter de oplysninger vi havde fået, ville nå ud til 35 millioner mennesker. I husker sikkert, som jeg nu husker, forventningen og overvejelserne omkring, hvordan det ville gå.

Da programmet var forbi, slog mit hjerte hurtigt, og jeg følte, at det kunne briste. Jeg var fyldt med glæde og taksigelse til Herren for den måde, hvorpå vores profet og vores leder havde klaret at blive interviewet af én, som havde et ry for at forsøge at stille spørgsmål, der kunne være vanskelige at besvare. Det var en stor glæde for os at være vidne til, hvordan vores profet og vores leder var blevet velsignet og styrket! Da jeg så hans ansigt på fjernsynet, og jeg er sikker på, at I havde den samme reaktion, forstod jeg, at et umådeligt stort antal mennesker så, hvordan en Guds profet så ud: en venlig, god og pæn mand, ren og intelligent. Man kunne se den usædvanlige karakter og personlighed hos vores profet og leder, som ville blive fremvist for dette store publikum. Og så stillede denne forhørsleder præsident Hinckley dette spørgsmål: »Tror De virkelig på den historie om himmelske væsener, som viste sig for denne dreng i den lille skov? Tror De virkelig, at det er sandt?« Og hertil sagde vores profet lige med det samme: »Ja, selvfølgelig gør jeg det. Er det ikke dejligt?«

Disse ord har lydt i mine ører lige siden, det skete. »Ja, selvfølgelig gør jeg det. Er det ikke dejligt?« Han fremsatte denne udtalelse med stor selvtillid og med den vidunderlige personlighed, som han har, og erklærede det for hele verden. Vi vil gerne fortælle præsident Hinckley, at siden den dag er missioneringen gået bedre i USA i det område, hvor der bor mennesker, som hørte det program, og medlemmernes aktivitet er også øget. Flere mennesker er blevet interesseret i Kirken, fordi de har set en levende profet i kødet stå foran dette umådeligt store publikum og erklære over for verden: »Ja, selvfølgelig gør jeg det. Er det ikke dejligt?« Vi håber på og beder om, at missionærerne over hele verden vil have den samme følelse, den samme forståelse og den samme beslutsomhed – at ønske at forkynde dette budskab om håb og frelse og evigt liv til hele verden.

Jeg takker hver dag Herren for mit helbred og beslutsomhed om at få det bedste ud af hver time, jeg har på jorden, til at bidrage til udbredelsen af dette værk. Jeg efterlader jer min kærlighed, mit vidnesbyrd og min egen inderlige kundskab og overbevisning om, at det er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

ken på grund af den korte tid her til formiddag. Præsident Kimball underviste os helt utroligt! På sin vidunderlige måde belærte han ud fra skrifterne og drøftede principper, retningslinier og lærdomme på en måde, der opløftede vores hjerte og sjæl. Han fortalte en historie om en ung soldat, som var kommet i hæren. Han havde skrevet et brev hjem til sine forældre, hvor der stod, at han havde været ude på skydebanen og lært, hvordan man håndterer en riffel, og at han var blevet undervist i, hvordan man håndterer en håndgranat. I sit brev hjem skrev denne unge mand: »Da vi lærte, hvordan man håndterer håndgranater, kastede vi med attrapper, nogle, der ikke var rigtige.« Derpå sagde han: »Når vi kastede med attrapper, kunne jeg kaste 10 meter, men i dag gav de os den ægte vare, og jeg kastede den 25 meter væk.« Præsident Kimball kunne nå ind til os på en måde, som hjalp os med at se og forstå, hvad der skulle gøres.

Jeg vil gerne minde jer om, at vi for seks måneder siden efter konferencen om søndagen gik hjem for at lytte til et fjernsynsprogram. Vi var bekymrede for præsident

Konferencegæster på Tempelpladsen opretholder sammen med hellige over hele verden generalautoriteterne ved mødet lørdag eftermiddag.

Kristus ved Betesda dam

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det spørgsmål, som hver af os må besvare, er det samme: Hvad skal jeg så gøre med Jesus? Han har selv givet os svaret: »Følg derfor mig, og gør de ting, som I har set mig gøre.«

Et af verdens kendteste kunstgallerier er National Gallery of Art, som ligger ved Trafalgar Square i London i England. Galleriet udstiller mange uvurderlige mesterværker.

For blot et par uger siden besøgte min hustru og jeg National Gallery og beundrede det brede udvalg af værker af inspirerede kunstneriske genier, som mødte vores blik og rørte vores hjerter. Et stort maleri fyldte det meste af en væg i et af lokalerne. Det var et mageløst mesterværk af den berømte Bartolemé Estaban Murillo, som var fuldført i 1670 og bar titlen *Kristus helbreder den lamme ved Betesda dam.* Århundrederne har ikke falmet dets skønhed, fordunklet dets tiltrækning eller formindsket dets virkning.

Jeg kunne ikke tage blikket fra det eller lade tankerne vandre fra dets tema. Jeg blev ført tilbage i tiden, mens jeg så den lamme mand ligge på den primitive båre med armen udstrakt, mens han bønfaldt verdens Frelser. De ord og tanker, som udtrykkes i Johannesevangeliet gled gennem mit sind. Jeg vil dele dem med jer her til morgen:

»Ved Fåreporten i Jerusalem er der en dam, som på hebraisk kaldes Betesda; den har fem søjlegange.

I dem lå der en mængde syge, blinde, lamme og krøblinger, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet.

Til tider fór Herrens engel nemlig ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den første, der kom ned i vandet, efter at det var bragt i oprør, blev rask, hvilken sygdom han end led af.

Dér lå der en mand, som havde været syg i 38 år.

Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde været der i lang tid, sagde han til ham: 'Vil du være rask?'

Den syge svarede: 'Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.'

Jesus sagde til ham: 'Rejs dig, tag din båre og gå!'

Straks blev manden rask, og han tog sin båre og gik omkring.«[1]

Efter i længere tid at have funderet over det skriftsted, forlod jeg det drømmeagtige lokale, men indtrykket af det mesterværk var uudsletteligt indprentet i mit sjæl.

Jeg har siden tænkt meget på storheden i Mesterens befaling, hans milde hjerte og den ubeskrivelige glæde, som hans handling gav den syge mand.

Ved tanken på min Frelser kær
fyldes min sjæl med fryd.
Dog vil jeg helst ham være nær,
skue hans trones pryd.

Ej kan jeg finde større navn,
ej noget tænke på,
som i mit øre har den klang,
som hjertet kan attrå.[2]

Husker vi en vis Pontius Pilatus' spørgsmål, da han talte til dem, som ville udgyde Jesu blod og gøre en ende på hans jordiske liv? »'Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?' De sagde alle: 'Han skal korsfæstes!'«[3] Og det blev han.

Det spørgsmål, som hver af os må stille, er det samme: Hvad skal jeg så gøre med Jesus? Han har selv givet os svaret: »Følg derfor mig, og gør de ting, som I har set mig gøre.«[4]

Vor Herres jordiske tjenestegerning var forudsagt af de hellige profeter, ligesom hans fødsel var. Igennem generationer ventede oplyste mennesker i både den gamle og den nye verden på opfyldelsen af de profetier, som retfærdige mænd inspireret af den almægtige Gud har udtalt.

Og så lød den himmelske bekendtgørelse til de »hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord ... I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren«.[5] Han, der blev født i en stald og lagt i en krybbe, kom ned fra Himlen for at leve på jorden som et dødeligt menneske og oprette Guds rige. Hans vidunderlige evangelium ændrede verdens tankegang. Han velsignede de syge, han fik den lamme til at gå, den blinde til at se, den døve til at høre. Han vækkede endda de døde til live igen. Han skænkede dig og mig den største gave, som vi nogensinde vil modtage: nemlig forsoningen og alt, hvad den medfører. Han døde villigt, for at vi kunne leve evigt.

Fra tid til anden har jeg hørt spørgsmålet: »Hvis Jesus viste sig for dig i dag, hvad ville du så spørge ham om?«

Mit svar har altid været: »Jeg ville ikke sige et ord. Jeg ville lytte til ham.«

Gennem generationerne har Jesu budskab altid været det samme. Ved bredden af den smukke Galilæa-sø sagde han til Peter: »Kom og følg mig.«[6] Til Filip fordum lød kaldet: »Følg mig!«[7] Til Levi, som sad ved toldboden, lød instruksen: »Følg mig!«[8] Og hvis vi blot vil lytte efter, lyder den samme bydende invitation også til dig og mig: »Følg mig!«

»Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[9] Gør vi det? Om ham blev det sagt, at han »færdedes overalt og gjorde vel«.[10] Gør vi det?

Hans elskede apostle lagde godt mærke til hans eksempel. Han levede ikke »for at lade sig tjene, men for selv at tjene«,[11] ikke for at modtage, men for at give, ikke for at redde sit liv, men for at give det til alle andre. Det er blevet sagt: »Hvis de vil se efter stjernen, som vil lede deres skridt og påvirke deres fremtid, så skal de søge efter den – men ikke i de ydre omstændigheders foranderlige himmel, men i deres eget hjertes dyb og efter det mønster, som Mesteren har opsat.«

Tænk et øjeblik over Peters oplevelse ved Den Skønne Port i templet. Man føler med den arme mand, der har vært lam fra fødslen og som hver dag blev båret hen til templet, så han kunne tigge almisser af de besøgende. Det, at han bad Peter og Johannes om en almisse, da de kom, viser, at han ikke betragtede dem som anderledes end alle andre, som kom forbi. Jeg elsker Peters enkle og direkte instruks: »Se på os!«[12] Den lamme mand så på dem.

»Men Peter sagde: 'Sølv og guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazaræerens navn, stå op og gå!'

Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op: ...

han ... kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen.«[13]

Ikke alle, der henvendte sig til Mesteren, fulgte hans guddommelige vejledning:

»Og da Jesus gik ud på vejen, kom der én løbende og faldt på knæ for ham og spurgte: 'Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'

Jesus svarede ham: ...

'Du kender budene: Du må ikke begå drab, du må ikke bryde et ægteskab, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, du må ikke begå røveri, ær din far og din mor.'

Han sagde: 'Mester, det har jeg holdt alt sammen lige fra min ungdom.'

Og Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: 'Én ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlen. Og kom så og følg mig!'

Men han blev nedslået over det svar og gik bedrøvet bort, for han var meget velhavende.«[14]

For nogen tid siden fik jeg et gribende brev fra Randy Spaulding, som boede i det nordlige Utah. Brevet forklarede lidt om hans familie og så om den snigende sygdom, der forvandlede hans far fra en sund og stærk mand til et svagt og sygt menneske. Faderens fysiske tilstand forværredes indtil han hverken kunne arbejde eller gå og blev lænket til en kørestol og var næsten hjælpeløs.

Randy fortalte, hvordan familien og wardets medlemmer havde overtaget arbejdet på gården og hjulpet familien meget. Far kan ikke længere tale, mor plejer ham konstant, og dog har ingen af dem udtalt eller skrevet disse ord: »Hvorfor os?«

Lad mig vende tilbage til Randy Spauldings egne ord. Han skrev: »En morgen, hvor jeg tænkte på de dagligdags gøremål og hastede ud af døren for at begynde dagens arbejde, fik jeg øje på far ovre i et hjørne af stuen, hvor han sad og læste sine skrifter. Jeg standsede op og gik hen for at tale med ham. Jeg lagde mærke til de vanskeligheder, han kæmpede med. Med højre hånd holdt han sit hoved oppe, så han kunne se mig og læse i Mormons Bog. Jeg erfarede, at selv i de vanskeligste stunder havde han tro nok til at læse om kærlighedens Gud, miraklernes Gud, som helbreder og heler os, og livets Gud, det evige liv. Min far tror stadig. Åh, hvor ville jeg dog ønske, at jeg kunne tage ham med til Betesda dam og bede Mesteren om at vise os barmhjertighed, så min far også kunne tage sin båre og gå.«

Hans brev fortsatte: »Den dag vendte jeg tilbage til mit værelse og takkede min himmelske Fader for en far og en mor, som bare overgår alt.«

Konferencegæster venter tålmodigt i kø i mange timer i håb om at få en plads i Tabernaklet til et konferencemøde.

Lad os huske på, at det ikke var vandet i Betesda dam, som helbredte den lamme mand. Han fik sin velsignelse ved Mesterens berøring. Den smukke salme lærer os: »Du har hørt, hvad de hjælpeløse ønsker, Herre, du giver dem mod, du lytter til dem.«[15]

Han har lyttet, og han har velsignet dig og dine. En engel af en hustru og mor, som uden smålighed ofrer sit eget velbefindende for at velsigne sin evige partner; hjælpsomme naboer med medfølende hjerter, hvis fødder og talenter er hastet jer til undsætning – det er Herrens forjættede velsignelser. Skønt Betesda lokker, har Herren lyttet. Han sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I begærer af mig, skal gives jer.«[16]

Ældste Harold B. Lee trøstede os med disse ord: »De, der er blevet nægtet velsignelser ... i dette liv, og som i deres hjerte siger: *Hvis jeg havde kunnet gøre det, så havde jeg gjort det* eller *Jeg ville give, hvis jeg havde noget, men jeg kan ikke, for jeg har intet*, jer vil Herren velsigne, som om I havde gjort det, og i det tilkommende vil der blive gengældt dem, som i deres hjerte ønskede de retfærdige velsignelser, som de uforskyldt ikke kunne modtage.«[17]

Overalt er der mennesker, som lider smerte, som udholder nedbrydende sygdomme og som kæmper mod depressionens dæmon. Vi føler med jer alle. Vi beder for jer. Der bliver udstrakt hjælpende hænder.

Jeg holder meget af de følelser, som kommer til udtryk i det digt, der hedder »At leve, som vi beder«:

Jeg knælede ned ved sengen der
og bad: O, Herre, velsign enhver
Fjern sorg og gør fjende til ven
og gør den syge rask igen.

Jeg vågnede op ved morgengry
og gik til dagens dont på ny
Hele dagen gik jeg glad og kæk,
men tørred' ingens tårer væk.

Ingen byrder lettede jeg
for nogen broder på min vej
Jeg gik end ikke på visit
hos min nabo, som er syg så tit.

Og atter knælede jeg ved sengen der
og bad: »O, Herre, velsign enhver.«
Men nu hørte jeg en stemme rar,
der talte tydelig og klar:

»Min søn, det her er en alvorlig sag.
Hvem har du velsignet nu i dag?
De største velsignelser bringes ud
af dem, der villigt tjener Gud.«

Jeg gemte mit ansigt i skamfuld gråd:
»Tilgiv mig, Gud, min usle dåd.
Giv mig tid, jeg lover, Eder,
så vil jeg leve, som jeg beder.«

Når jeg læser strofen »Jeg gemte mit ansigt i skamfuld gråd« tilskynder erindringens skatkammer mig til at fortælle jer om en personlig oplevelse.

For længe siden, mens jeg tjente som biskop, fik jeg at vide, at Mary Watson, som var medlem af mit ward, var blevet indlagt på County Hospital. Da jeg tog hen for at besøge hende, kom jeg ind i en sal fyldt med så mange senge, at det var svært finde hende. Da jeg havde fundet hendes seng og var på vej hen til hende, sagde jeg: »Davs, Mary.«

Hun svarede: »Davs, biskop.«

Jeg lagde mærke til at patienten i sengen ved siden af Marys dækkede sit ansigt med sengetæppet.

Jeg gav Mary Watson en velsignelse, trykkede hendes hånd og sagde farvel, men jeg kunne ikke gå. Det var som om en usynlig hånd hvilede på min skulder, og jeg fornemmede disse ord i min sjæl: »Gå hen til den næste seng, hvor den lille dame dækkede sit ansigt, da du kom ind.« Det gjorde jeg så. Livet har lært mig aldrig at tilsidesætte en tilskyndelse.

Jeg gik hen til den anden patients seng, prikkede hende blidt på skulderen og fjernede forsigtigt sengetæppet, der dækkede hendes ansigt. Og hvad skuede mit øje! Hun var også medlem af mit ward. Jeg anede ikke, at hun var indlagt på hospitalet. Hun hed Kathleen McKee. Da vi så hinanden i øjnene, udbrød hun gennem tårer: »Åh, biskop, da du trådte ind ad døren, følte jeg, at du var kommet for at besøge mig og velsigne mig som svar på mine bønner. Jeg glædede mig ved tanken om, at du vidste, at jeg lå her, men da du standsede ved den anden seng, blev jeg bedrøvet, og jeg vidste, at du ikke var kommet for at besøge mig.«

Jeg sagde til Kathleen McKee: »Det betyder ikke noget, at jeg ikke vidste, at du var her. Det, der betyder noget, er, at vor himmelske Fader vidste det, og at du havde bedt om en præstedømmevelsignelse. Det var ham, der tilskyndede mig til at trænge mig ind på dig.«

En velsignelse blev givet, en bøn var blevet besvaret. Jeg gav hende et kys på panden og forlod hospitalet med en taknemlighed i hjertet for Åndens tilskyndelser. Det var sidste gang jeg så Kathleen McKee i dette liv – men ikke sidste gang jeg hørte fra hende.

Da hun var død, ringede de fra hospitalet og gav mig denne besked: »Biskop Monson, Kathleen McKee døde i nat. Hun havde bedt os om, at give dig besked, hvis hun skulle gå bort. Hun har efterladt nøglen til sin kælderlejlighed til dig.«

Kathleen McKee havde ingen nær familie. Sammen med min søde hustru besøgte jeg hendes ydmyge lejlighed. Jeg drejede nøglen i døren, lukkede op og tændte lyset. Der i hendes rene og pæne lejlighed, så jeg et lille bord, hvorpå der lå et brev under et pilleglas. Brevet, der var skrevet med hendes håndskrift, lød: »Biskop, min tiende ligger i denne konvolut, og pilleglasset indeholder de mønter, som dækker mit fasteoffer. Så har jeg betalt mit til Herren.« Kvitteringerne blev skrevet.

Jeg har aldrig glemt den dejlige aften. Min sjæl fyldtes med taknemlighed mod Gud.

Et fødselsdagskort, som jeg modtog for nogle uger siden fra et forældrepar, hvis dejlige datter sidste år døde af kræft, udtrykker denne dybsindige tanke:

»'Hvad er vigtigere end kundskab?' spurgte forstanden.

'At elske og se med hjertet,' svarede sjælen.«

Den udtalelse beskriver rammende Betesdas velsignelse. Jeg bærer vidnesbyrd om denne guddommelige sandhed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Joh 5:2-9.
2. »Ved tanken på min Frelser kær«, *Salmer og sange,* nr. 73.
3. Matt 27:22.
4. 2 Nephi 31:12.
5. Luk 2:8, 11.
6. Matt 4:19.
7. Joh 1:43.
8. Luk 5:27.
9. Luk 2:52.
10. ApG 10:38.
11. Matt 20:28.
12. ApG 3:4.
13. Ibid. 3:6-8.
14. Mark 10:17-22.
15. Sl 10:17.
16. L&P 6:8.
17. Lee, Harold B., *Ye Are the Light of the World,* Deseret Book Co., Salt Lake City, Utah, 1974, s. 292.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 5. oktober 1996

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine kære brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg, bror Monson, nu præsenterer generalautoriteterne og præsidentskaberne for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, and Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt takker ældste Carlos E. Asay, og at han fremover betegnes som emeritus medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum samt afløses som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. De, der ønsker at udtrykke deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Earl C. Tingey som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod?

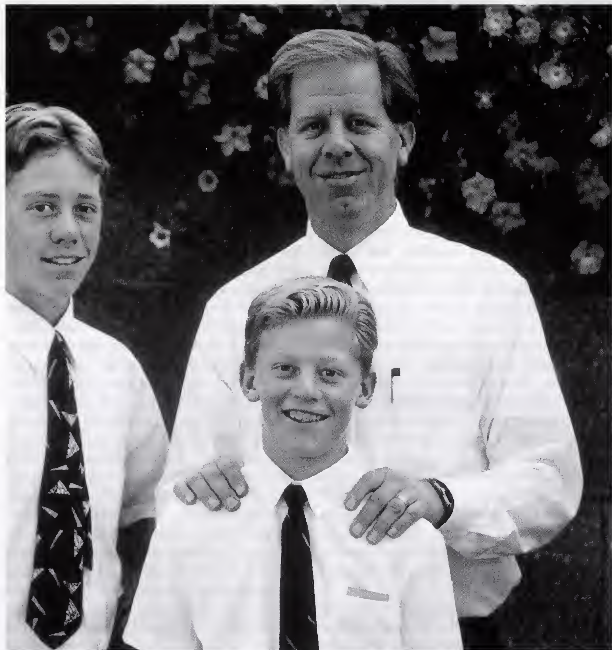
Med tak for deres virke som generalautoriteter meddeler vi en ærefuld afløsning af ældsterne W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, Han In Sang, Stephen D. Nadauld og Sam K. Shimabukuro som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der ønsker at udtrykke deres påskønnelse, bedes vise det ved en oprakt arm.

De, der sammen med os med tak ønsker af afløse ældste Stephen D. Nadauld som førsterådgiver i Unge Mænds præsidentskab og ældste Vaughn J Featherstone som andenrådgiver, bedes vise det.

Det foreslås, at vi som rådgivere til Jack H Goaslind, præsidenten for Unge Mænd, opretholder ældste Vaughn J Featherstone som førsterådgiver og ældste F. David Stanley som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hinckley, det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og bekræftende. Tak, brødre og søstre, for jeres kærlighed, bønner og støtte. □

»Efter vores hjertes ønsker«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Når man om mennesker siger, at de »ikke mere ønsker at gøre ondt«, så er det dem, og kun dem, der bevidst har valgt at skille sig af med deres forkerte ønsker ved at være villige til at »aflægge alle (deres) synder« for at lære Gud at kende (Alma 22:18).

Brødre og søstre, skrifterne byder på så mange doktrinære diamanter. Og når Åndens lys spiller i deres mange facetter, glitrer de med celestial visdom og oplyser den sti, vi skal følge.

Et eksempel på denne glædelige kendsgerning er læren om »ønsker«, som har så direkte forbindelse til vores handlefrihed og vores personlighed. Både den måde, hvorpå vores ønsker opstår og den måde de kommer til udtryk, har stor indflydelse på, hvordan vi benytter vores handlefrihed. Ønsker bliver således de afgørende faktorer, selv i de tilfælde, hvor vi i sørgelig naivitet ikke rigtig vil tage følgerne af vores ønsker.

Ønsker udtrykker en ægte længsel eller hunger. Derfor er retfærdige ønsker meget mere end blot passive præferencer eller flygtige følelser. Selvfølgelig betyder vores gener, forhold og miljø meget, og de er i høj grad med til at forme os. Men der findes en indre zone, hvor vi hersker suverænt, medmindre vi selv vælger fra. I denne zone findes selve kernen i vores personlighed og ansvarlighed.

Så det, som vi til stadighed ønsker, vil med tiden afgøre, hvad vi til sidst vil blive og hvad vi vil modtage i evigheden. »Thi jeg (sagde Herren) vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker« (L&P 137:9; se også Jer 17:10). Alma sagde: »Thi jeg ved, at (Gud) giver menneske efter deres ønske ... Jeg ved, at han beskikker menneskene deres del efter deres vilje ...« (Alma 29:4). For at opnå dette retfærdige mål er Guds barmhjertighed udstrakt som et forløsende skjold, således at

»... alle, der fra nu af dør uden kundskab derom, og som ville have modtaget det af hele deres hjerte, vil blive arvinger til Guds celestiale rige, thi jeg, Herren vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker« (L&P 137:8-9).

Gud tager altså ikke alene vores ønsker og præstationer i betragtning, men også de vanskeligheder, som vores forskellige omstændigheder påfører os. Der er derfor ikke noget at sige til, at vi ikke vil beklage os ved den endelige dom, især ikke eftersom selv det telestiale riges herlighed »overgår al forstand« (L&P 76:89). Gud elsker at velsigne os, især når vi »glæder (os) over det, som (vi) har begæret« (L&P 7:8).

Men i modsætning til Guds barmhjertige plan for vores lykke og herlighed, står Satan, der »søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27).

Vi bliver som regel, søskende, ofre for vores egne forkerte ønsker. Desuden lever vi i en tid, hvor mange simpelthen nægter at føle et personligt ansvar. Derfor er en klokkeklar forståelse af læren om ønsker af afgørende betydning, fordi en smudsig strøm af dårlige uberettigede undskyldninger kommer fra så mange. Det er som en flod af slam, der skyller samfundet hen mod »elendighedens og den evige pines afgrund« (Helaman 5:12). Denne flod får yderligere næring fra »det-er-ikke-nogens-skyld« filosofien, der er ved at erstatte det ydmyge og undskyldende »det var min skyld«. Vi lytter med ivrige ører efter at høre oprigtige bønner om tilgivelse i stedet for det passive og nærmest rituelle: »Undskyld. Jeg håber, jeg kan tilgive mig selv.«

Nogle vil forsøge at feje samvittigheden til side og nægte at lytte til dens røst. Men den undvigelse er i sig selv et bevidst valg, som vi træffer, fordi vi ønsker det således. Selv når Kristi lys kun flakker svagt i mørket, så er det der trods alt endnu. Hvis man fjerner blikket fra det, sker det, fordi man selv ønsker det.

Hvad enten man kan lide det eller ej, så fordrer virkelighedens verden, at vi påtager os vores ansvar for vores ønsker. Brødre og søstre, hvad ønsker vi? Guds plan for os eller Satans?

Når betydningsfulde åndelige begivenheder udfolder sig, er der retfærdige ønsker til stede. Sagtmodig attrå karakteriserede dem, der ventede på at blive døbt i Mormons vande. Da de havde fået forklaret de forpligtelser, som de påtog sig ved dåben, udbrød de: »Det er vort hjertes ønske« (Mosiah 18:11). Den nephitiske skare, som var henrevet over den opstandne Jesu nærvær, knælede i ydmyg og inderlig bøn, men »de brugte ikke mange ord, thi det blev dem givet, hvad de skulle bede, og de var fyldt med iver« (3 Nephi 19:24).

Det kan ikke undre nogen, at ønsker også afgør vores forskellige præstationer, samt hvorfor »mange er kaldede, men få er udvalgt« (Matt 22:14; se også L&P 95:5).

Valget er vores. Gud vil hjælpe, men han vil ikke tvinge os.

»Retfærdige ønsker skal være vedholdende«, derfor, sagde præsident Young, »vil de mænd og kvinder, som ønsker at opnå en plads i det celestiale rige, erfare, at de må kæmpe hver eneste dag« (*Discourses of Brigham Young*, s. 392). Sande Herrens stridsmænd er ikke bare weekend-krigere.

Når ønsket mangler – når man er lunken – opstår der en frygtelig sløvhed (se Åb 3:15). William R. May forklarede symptomerne på en sådan ladhed: »Den sjæl, der befinder sig i denne tilstand, er hinsides tristhed og melankoli. Den har givet slip på følelsesmæssige udsvingninger. Selve det grundlæggende ønske er dødt ... at være menneske er at ønske. Det gode menneske ønsker Gud og andet, som hører Gud til. Det syndige menneske ønsker noget i stedet for Gud, men han er dog stadig menneskelig, idet han har kendt til ønsker. Det lade menneske derimod er et dødt menneske, en gold ørken ... selve dets ønske er tørret ind« (»A Catalog of Sins«, citeret i *Christian Century*, 24. april 1996, s. 457).

Denne kedelige omstændighed er blot endnu en variation af »de fordømtes sorg« (Mormon 2:13).

Men blot en gnist af ønske kan være nok til at begynde en forandring. Den fortabte søn var sunket ned i dyb fortvivlelse, men ikke desto mindre ønskede han, da han »gik ... i sig selv« og sagde: »Jeg vil bryde op og gå til min far« (Luk 15:17-18).

Det vi taler om her, er meget mere end blot at undgå fristelser, som vi af en eller anden årsag ikke føler os ansvarlige for. Husk på, søskende, at det er vores egne ønsker, der afgør om en fristelse virker stor og tillokkende. Vi indstiller selv vores fristelses-termostat.

Hvis vi skal oplære og beherske vores ønsker, kræves der helt klart en forståelse af evangeliets sandheder, men der skal mere til. Præsident Brigham Young bekræftede dette, da han sagde: »Det ses tydeligt, at mange som kender sandheden, ikke lader sig styre af den; så uanset hvor sand og smuk sandheden er, må man tage folkets lidenskaber og bringe dem i harmoni med Guds lov« (*Journal of Discourses*, 7:55).

»Tror I,« spurgte præsident Young, »at folk vil adlyde sandheden, bare fordi den er sand, medmindre de elsker den? Vel vil de ej« (*Journal of Discourses*, 7:55). Det er således vigtigt at kende de evangeliske sandheder og lærdomme, men vi skal også lære at elske dem. Når vi elsker dem, vil de gribe os og gøre vores ønsker og ydre handlinger mere hellige.

Ethvert udtryk for et retfærdigt ønske, hver lille tjenestegerning, hver troshandling, uanset hvor lille, den end er, øger vores åndelige vækst. Ligesom i Newtons anden lov oplever vi en overførsel af energi og en smittende effekt ved selv de små gode gerninger.

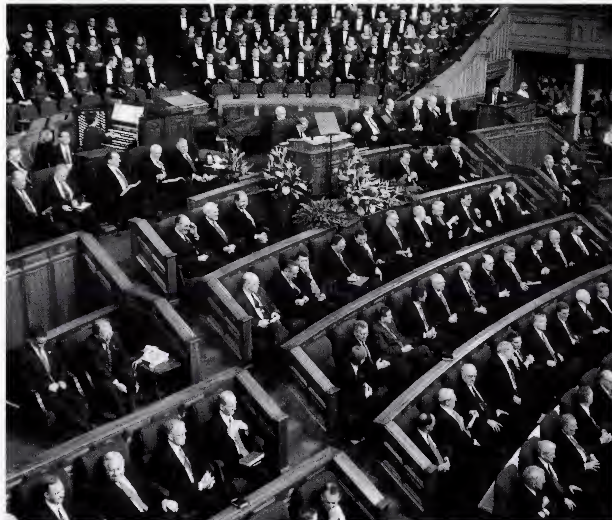
Heldigvis for os vil vor kærlige Herre arbejde sammen med os, selvom »(vi) ikke kunne andet end blot ønske at tro«, hvis vi vel og mærke vil lade »det ønske virke i (os)« (Alma 32:27). Derfor, udtalte præsident Joseph F. Smith, »hvordan vi lærer at ønske er således af vidtrækkende betydning for vor livslykke« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 250). Denne oplæring kan føre til helliggørelse, indtil, som præsident Brigham Young sagde, »hellige ønsker resulterer i tilsvarende ydre handlinger« (Brigham Young, *Journal of Discourses*, 6:170). Kun ved at oplære og beherske vores ønsker kan vi gøre dem til vores forbundsfæller i stedet for vores fjender!

Nogle af vores nuværende ønsker skal derfor tones ned og i den sidste ende fjernes helt. For eksempel har vi i Bibelen fået det råd: »Vær ikke misundelig på syndere.« Det er rettet direkte mod dem, der ikke har gjort op med deres inderste ønsker (Ordsp 23:17). Og vi må igen være ærlige over for os selv med hensyn til følgerne af vores ønsker, der jo uundgåeligt følger med. Stillet over for nogle af livets »små stød«, ønsker det naturlige menneske at svælge i selvmedlidenhed, derfor må dette ønske også rykkes bort.

Men fjernelsen af forkerte ønsker er kun en del af det hele. Det, der i øjeblikket kun er et svagt ønske, som for eksempel at blive en bedre ægtefælle eller far eller mor, skal gøres til at stærkt ønske, ligesom hos Abraham, der oplevede en guddommelig misfornøjelse og søgte og ønskede større lykke og kundskab (se Abraham 1:2).

Præsident Gordon B. Hinckley vinker til primarybørnene, som sang ved konferences møde lørdag eftermiddag.

Overblik over forhøjningen i Tabernaklet med Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum på den øverste række (foran Mormon Youth Chorus); De Halvfjerds' Præsidium på den næste række og medlemmer af De Halvfjerds, Det Præsiderende Biskopråd og præsidentskaber for hjælpeorganisationerne (ses ikke på billedet) på de følgende rækker.

Vores barmhjertige og langmodige Herre siger, at hans »arm er udstrakt den ganske dag« (2 Nephi 28:32), og selv om vi ikke griber fat i armen, så har den dog været der! I samme forløsende ånd fordrer vores ønske om at forbedre medmenneskelige forhold som regel tålmodighed. Somme tider er det ligesom at klappe et pindsvin. Men samlingen af stiksår er et bevis på, at vores venskabs arm også har været udstrakt!

Valget er vores. Deri ligger livets største og mest hårdnakkede udfordring. Så når man om mennesker siger, at de »ikke mere ønskede at gøre ondt«, så er det dem, og kun dem, der bevidst har valgt at skille sig af med deres forkerte ønsker ved at være villige til at »aflægge alle (deres) synder« for at lære Gud at kende (Alma 22:18).

Forældre spiller uden tvivl en vigtig rolle i oplæringen af vores ønsker, især når forældrene forener undervisning med eget

eksempel! Men i lyset af vores ansvar for vores egne ønsker bør vi ikke blive overraskede over, at så fremragende forældre som Adam og Eva, der samvittighedsfuldt kundgjorde alt for deres børn, alligevel mistede nogle af dem! Lehi og Sariah ydede den samme indsats, og gjorde det »med en øm faders hele kærlighed« (1 Nephi 8:37). Alligevel oplevede de det samme med Laman og Lemuel, som »ikke forstod Herrens handlemåde« (Mosiah 10:14). Joseph Smith forklarede, hvem der er ansvarlig for en sådan oprørskhed: »Mennesker, som ikke har noget retfærdighedsprincip i sig, og hvis hjerter er fulde af ugudelighed og ikke længes efter sandhedens principper, forstår ikke sandhedens ord, når de hører det. Djævelen tager sandhedens ord ud af deres hjerter, fordi de ikke har noget begær efter retfærdighed« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 112-113).

Ikke desto mindre vil samvittighedsfulde og dygtige forældre gøre alt, hvad de kan for at sætte et godt eksempel og undervise. Desuden belærer retskafne forældre mere end de selv er klar over i øjeblikket. Efterlevelsen af principperne og de taknemlige udtryk for forældrenes indflydelse kommer som regel senere, og ofte meget senere.

Med et oprigtigt ønske kan vi da bede:

Mer hellighed giv mig ...
mer tålmod i prøver,
mer anger for synd,
mer tro på min Frelser ...
mer sorg for hans smerte,
mer gru for hans død,
mer tålmod i trængsel,
mer håb i min nød.
(»Mer hellighed giv mig,« *Salmer og sange*, nr. 63).

Brødre og søstre, en kærlig Gud vil hjælpe os, men det indledende gran af ØNSKE, som antænder beslutningen, må komme fra os selv!

Men det tager sin tid. Profeten Joseph sagde: »Jo nærmere mennesket kommer fuldkommenheden, desto klarere bliver hans synspunkter og så meget større bliver hans glæde, indtil han til sidst har overvundet sit livs onder og mistet ethvert ønske om at begå synd. Som de gamle når han til sidst hin grad af tro, da han, indhyllet i sin Skabers magt og herlighed, bliver taget op for at bo hos ham. Imidlertid tror vi, at det er en tilstand, som intet menneske nogensinde har nået på et øjeblik« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 57-58).

Evighedens værk udføres således ikke på et øjeblik, men snarere »i tidens løb«. Tiden arbejder for os, hvis vores ønsker gør det samme!

Må Gud hjælpe os til at beherske vores ønsker. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tro i hvert et fodtrin

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Vi må sikre, at den arv af tro, som vi modtog fra vore pionerforfædre, aldrig går tabt. Lad deres heroiske liv berøre vores hjerte.

I år, 1996, har vi oplevet fejringen af 100-året for Utahs optagelse som stat i USA, hvilket har givet statens indbyggere mulighed for at reflektere over de betydningsfulde præstationer i de sidste 100 år. I 1997 vil Kirken fejre 150-året for pionerernes ankomst til Salt Lake-dalen. I dette 150-år vil Kirkens medlemmer over hele verden få mulighed for at fokusere deres opmærksomhed på pionerernes rejse fra Nauvoo til Salt Lake-dalen. Temaet for denne 150-års festligholdelse er »Tro i hvert et fodtrin.«

I august i år gik jeg i vore pionerers fodspor langs Mormon-ruten gennem Wyoming og Utah. Jeg undrede mig over, hvorfor vore trofaste forfædre led så forfærdeligt og dog villigt ville møde så store forhindringer. Måske var en årsag til, at de ofrede og holdt ud, for at efterlade en arv af tro til os alle for at hjælpe os med at føle vores uopsættelige ansvar for at bevæge os fremad med opbygningen af Kirken over hele verden. Vi har brug for den samme pligtopfyldelse i dag i hvert eneste af vore fodtrin, som pionererne havde i deres.

Præsident Joseph F. Smith, som fulgte pionerruten til Utah som 9-årig dreng, sagde ved aprilkonferencen i 1904: »Jeg tror helt bestemt, at den Almægtige Guds guddommelige godkendelse, velsignelse og gunst ... har vejledt hans folks lod fra Kirkens organisation indtil nu ... og vejledt os i vore fodtrin og i vores rejse til disse bjerges top.«[1] Vore pionerforfædre ofrede faktisk alt, hvad de havde, herunder i mange tilfælde livet, for at følge Guds profet til denne udvalgte dal.

Næste års festligholdelse vil ære pionerer *over hele verden* foruden Utahs pionerer.

Som formand for Kirkens 150-års komité beder jeg jer stavs- og wardsledere om at sætte Kirkens 150-års festligholdelse på dagsordenen til jeres næste rådsmøde. Gennemgå de retningslinier, som blev sendt til jer i januar 1995, og de yderligere informationer, der er udsendt i de mellemliggende måneder. Vælg i jeres råd de aktiviteter, der vil være passende og væsentlige for at sikre jeres medlemmer en åndeligt opbyggende oplevelse i 1997.

Det store flertal af pionerer i Utah fik deres første glimt af Salt Lake-dalens ørkenbuske, sego-lilje og ørkenens saltsletter til *fods*. Nogle ankom tilmed *barfodede* efter at have lidt utrolige prøvelser, da de krydsede 2.100 km ødemark med prærie, ørken og bjerge. Før jernbanen nåede Utah-territoriet i 1869, havde omkring *70.000* pionerer, 9.600 vogne og 650 håndkærrer foretaget rejsen fra Winter Quarters i det nuværende Iowa og Nebraska til Salt Lake-dalen.[2] Hver eneste pioner, som gik fra Mississippi-floden til Den Store Saltsø tog millioner af trin for at rejse denne distance. Under gunstige forhold tog rejsen lidt over tre måneder. 25 km på en dag blev anset for en god dag. I alt er milliarder af fodtrin i tro blevet taget af vore pionerer.

Langs ruten opstod ofte et nært forhold mellem en pioner og hans oksespand. Joseph F. Smith fortalte: »Mit oksespands førerokser hed Thom og Joe – vi havde dem, fra de var kalve, og de var begge hvide. Thom var fast bygget, aktiv, ung og mere intelligent end mange mænd. Mange gange var mine okser svækket ad hede og udmattelse, mens vi rejste ad sandede og ujævne veje på lange, vandløse strækninger. Jeg ville lægge mine arme omkring Thoms hals og græde bitre tårer!« Det var alt, hvad jeg kunne gøre. Thom var min

yndling og den bedste og mest villige og lydige tjener og ven.[3]

Pionerernes udvandring fra Nauvoo i Illinois begyndte den 4. februar 1846. Næsten fire år tidligere, i august 1842, fortalte profeten Joseph Smith om sin forudviden om rejsen mod vest: »Jeg profeterede, at de hellige fortsat ville lide megen sorg og elendighed og ville blive fordrevet til Klippebjergene, mange ville falde fra, andre ville blive dræbt af vore forfølgere eller miste livet som følge af vejret eller sygdom, og nogle af jer vil leve for at ... bygge byer og se de hellige blive et mægtigt folk midt i Klippebjergene.«[4]

Brigham Young modtog et syn, hvori Joseph Smith viste ham et bjerg og et banner på dets top. Joseph sagde: »Byg under denne top, hvor flaget vejer, og I vil få fremgang og fred.«[5] Genkendelsen af denne bjergtop, da de hellige kom ind i Salt Lake-dalen i juli 1847, bekræftede for præsident Young, at pionererne havde fundet deres mål, deres Zion, i bjergenes top.

Vi kender i dag dette koniske, kuppelformede bjerg som Ensign Peak. Den hæver sig over dalbunden lige nord for, hvor vi nu sidder.

Udvandringen fra Nauvoo og over prærier, floder og bjerge til Salt Lake-dalen var en folkevandring i stor målestok. I nærheden af Mt. Pisgah, en af de byer, som de hellige grundlagde i Iowa, nedskrev Wilford Woodruff: »Jeg standsede min vogn ... hvor jeg havde et uhindret udsyn ... Jeg kunne stå og se mod øst, vest, nord og syd og så de hellige komme ... fra bakker og dale ... med deres vogne, flokke og hjorde i tusindvis ... indtil det lignede flytningen af et land.«[6]

På rejsen over Iowa var pionerernes bekymringer centreret om mad og foder, træ og ild, og endeløs sne, regn og mudder. »En knækket aksel eller bortløbet okse blev en krise.«[7] Sygdom ramte mange, som var våde, forfrosne, svage og fejlernærede.

De godt 400 km fra Nauvoo til Winter Quarters tog 131 dage. Som sammenligning varede rejsen fra Winter Quarters til Salt Lake-dalen, som var mere end fire gange så lang, knap 1.700 km, kun 111 dage.[8]

De måske mest trofaste og uforglemmelige pionerer var de hellige, som foretog rejsen med håndkærrekompagnierne. Disse kompagnier bragte næsten 3.000 pionerer vestpå mellem 1856 og 1860.[9] I 1856 tog to håndkærrekompagnier med 1.075 pionerer under ledelse af James G. Willie og Edward Martin afsted senere på året end planlagt, og de mødte tidlige vinterstorme i det nuværende Wyoming.[10] Peter Howard McBride, som da kun var en dreng på 6 år, tilhørte Martin-kompagniet. Hans far havde hjulpet med at skubbe håndkærrer gennem en isfyldt flod. Han døde i sneen og den frysende kulde den nat. Peters mor var syg, hans storesøster Jenetta tog sig af de mindre børn. Hendes sko var slidt op, og hendes fødder efterlod blodige fodspor i sneen. På Sweetwater Rivers bredder blæste vinden deres telt ned i løbet af natten. Alle væltede ud, da sneen dækkede teltet, alle undtagen lille Peter. Han beretter: »Om morgenen hørte jeg nogen sige: 'Hvor mange er døde i det telt?' Min søster sagde: 'Tja, min lillebror må være frosset ihjel i det telt.' Så de rev teltet løs og sendte det kurrende hen over sneen. Mit hår var frosset fast til teltet. Jeg rejste mig op og kom til deres overraskelse ud helt i live.«[11]

Vi finder en af de mest rørende beretninger om offer, tro og barmhjertighed i Jens Nielsens liv. Han var med i Willies håndkærrekompagni. Jens var en relativt velstående dansk gårdmand, som fulgte kaldet om at bringe sin familie til Zion. I Iowa skrev han til sin søn, at han havde givet alle sine penge til Kirken bortset fra nok til at købe en håndkærre og læsse den med 7 kg til hver person. Jens skrev: »At adlyde er bedre end offer.« Jens var ansvarlig for sig selv, sin hustru Else, deres 6-årige søn Niels og en 9-årig pige, Bodil Mortensen, som Jens tilbød at tage med til Utah. I den tidlige Wyoming-snestorm faldt temperaturen til under minus 20 grader. De havde spist deres sidste pund mel for flere dage siden, men på en eller anden måde klarede de sig over den forræderiske Rocky Ridge, presset fremad af deres ubetvingelige mod og uovervindelige tro. Meget tragisk døde 13 fra kompagniet ved Rock Creek og blev begravet nær overfladen i snedækkede grave – blandt dem Jens' og Elses søn Niels og den lille Bodil Mortensen.

Præsident Hinckley beskriver denne del af ruten som »en rute med tragedie, en rute med tro, en rute med trofasthed, en rute med indvielse, ja med indvielse af selve livet.«[12]

Jens ankom til Rock Creek, 18 km på den anden side af Rocky Ridge, med forfrysninger i begge fødder. Han var ikke i stand til at gå et skridt mere og bønfaldt Else: »Efterlad mig langs ruten i sneen for at dø, og gå du videre og prøv at følge med kompagniet og red dit liv.« Else svarede med sit usvækkede pionermod: »Sæt dig op, jeg kan ikke efterlade dig, jeg kan trække kærren.«[13] Sådan styrke og tro havde mange pionerkvinder på rejsen.

En ko var med til at skaffe den nødvendige næring på rejsen for min oldemors, Margaret McNeils, familie, da de kom til Zion fra Skotland. Som 12-årig var det Margarets opgave at stå tidligt op, forberede morgenmad til sin familie og malke sin ko. Hun ville så drive koen foran kompagniet for at græsse, hvor der var græs. Hun skrev: »Koen gav os mælk, vores vigtigste kilde til mad ... Havde det ikke været for mælken, ville vi have sultet.

En nat løb koen væk fra lejren, og jeg blev sendt ud for at hente hende tilbage. Jeg holdt ikke øje med, hvor jeg gik, og jeg var barfodet. Lige pludselig kunne jeg mærke, at jeg gik på noget blødt. Jeg kiggede ned for at se, hvad det kunne være, og til min rædsel opdagede jeg, at jeg stod på en slangerede, store og små slanger. Ved synet af dem blev jeg så svag, at jeg knapt kunne bevæge mig. Det eneste, jeg kunne tænke på, var at bede, og på en eller anden måde hoppede jeg ud af dem. Herren velsignede mig og passede på mig.

Vi ankom til Ogden i Utah den fjerde dag i oktober 1859 efter en rejse med strabadser og sult ... Jeg gik hvert eneste skridt af vejen over sletterne.«[14]

Præsident Joseph F. Smith, som selv deltog i rejsen vestover og i de første 70 år med vanskeligheder i denne dal, gengav dette værdifulde overblik over Herrens beskyttende hånd over sine sidste dages hellige.

»Vore gode venner fra Øststaterne plejede at komme herud i den første tid og kritisere os. De sagde: 'Dette er opfyldelsen af Guds forbandelse over jer. I er blevet fordrevet fra frugtbare jorder i Illinois og Missouri til en ørken, til et saltområde.' Jeg svarede: 'Ja, vi har rigeligt salt her til at frelse verden, gudskelov, og vi finder nok en anvendelse af det med tiden.'«[15] Der var engang, hvor der ikke var foder til kvæget, og kødet var så magert, at der ikke var fedt nok til at lave noget ordentligt sæbe. »Men netop da sendte Herren en håndfuld kløverfrø til dalen, og Christopher Layton såede det, vandede det, og det voksede. Og fra den beskedne begyndelse kan Utah nu producere en større høhøst end Illinois eller Missouri kan.«[16]

Herren opmuntrer os virkelig til at vandre i tro til udkanten af lyset og længere – ind i det ukendte. Efter prøven på vores tro lyser han atter med lyset foran os, og vores rejse på jorden med tro i hvert et fodtrin fortsætter. Nu er den vokset til milliarder og milliarder af fodtrin over hele verden.

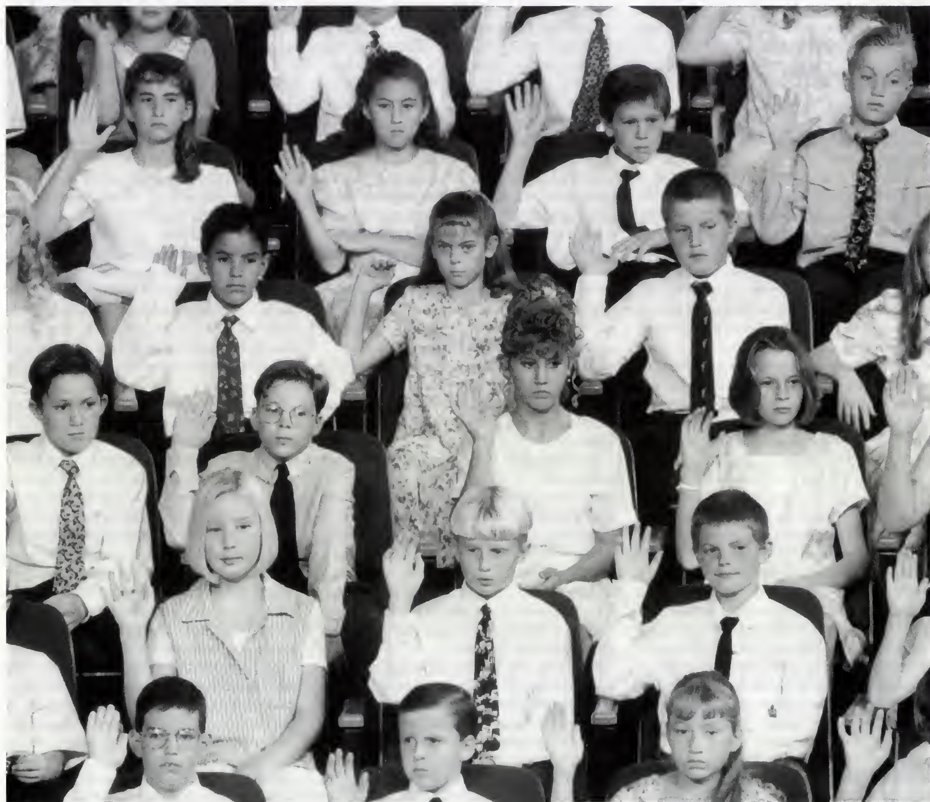
I min gerning i 20 år som generalautoritet har jeg set Kirkens verdensomspændende ekspansion, og jeg forundres over resultaterne af vore pionerers arbejde i alle lande, hvor de gennem deres tro og ofre etablerede Kirken. Jeg har de samme følelser som præsident Heber J. Grant, som sagde: »Jeg kan aldrig tænke på pionererne, uden at jeg er fuld af beundring og taknemmelighed og beder en bøn til Herren om at hjælpe mig, som efterkommer af disse ædle mennesker, til at være loyal, holde fast og være trofast, som de var!«[17]

Brødre og søstre, gå sammen med os og begynd nu at forberede jer til en åndelig rejse næste år ved at vandre i fodsporene

af vore elskede pionerer i alle lande. Vi må sikre, at den arv af tro, som vi modtog fra vore pionerforfædre, aldrig går tabt. Lad deres heroiske liv berøre vores hjerte og især vore unges hjerte, så ilden fra et virkeligt vidnesbyrd og en urokkelig kærlighed til Herren og hans kirke vil brænde klart i hver enkelt af os, som den gjorde hos vore trofaste pionerer. Deres præstationer var mulige, fordi de vidste, som jeg ved, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, genoprettede Jesu Kristi evangelium gennem profeten Joseph Smith, og at denne kirke vil fortsætte med at rulle frem, indtil den fylder hele jorden. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. I Conference Report, april 1904, s. 1.
2. Se Stanley B. Kimball, *Historic Resource Study: Mormon Pioneer National Historic Trail*, 1991, s. 40, 49, 62-63.
3. Holografi citeret i Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion*, 1994, s. 37.
4. Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. *Joseph Fielding Smith*, s. 306.
5. Se George A. Smith, i *Journal of Discourses*, 13:85.
6. Wilford Woodruff's Journal, red. *Scott G. Kenney*, 9 bd., 1983-1985, 3:55.
7. Reed C. Durham jun., »The Iowa Experience: A Blessing in Disguise,« *Brigham Young University Studies*, Fall 1981, s. 463; se også s. 474.
8. Mormon Pioners National Historic Trail, s. 35.
9. Mormon Pioners National Historic Trail, s. 66.
10. Se Kate B. Carter, *Heart Throbs of the West*, 6 bd., 1939-1951, 6:360-361.
11. Peter Howard McBride, citeret i Madsen, *I Walked to Zion*, s. 41, 43, 45-46.
12. Tale holdt nær Riverton i Wyoming den 15. august 1992, citeret i *Wyoming Trails Resource Handbook*, Church Educational System, 1995, s. 27.
13. Se Jens Nielson Journal, citeret i *Wyoming Trails Resource Handbook*, Church Educational System, 1996, s. 29.
14. Margaret McNeil Ballard, autobiography, som citeret i Madsen, I *Walked to Zion*, s. 126.
15. I Preston Nibley, red, *Faith Promoting Stories*, 1943, s. 81.
16. Joseph F. Smith, »Pioneer Reminiscences,« *Utah Genealogical and Historical Magazine* 8 (1917):159.
17. I Conference Report, oktober 1919, s. 7.

Børnene i primarybørnenes kor, som sang ved konferencens møde lørdag eftermiddag, opretholder Kirkens generalautoriteter.

Pagtsægteskab

Ældste Bruce C. Hafen
De Halvfjerds

Når problemerne kommer, søger partnerne i et kontrakt-ægteskab lykken ved at gå fra hinanden ... Men når problemerne kommer til et pagt-ægteskab, så arbejder mand og hustru sig gennem dem.

For tre somre siden så jeg en ny brud og brudgom, Tracy og Tom, komme ud fra et helligt tempel. De smilede og holdt i hånd, mens familie og venner samledes for at tage billeder. Jeg så lykke og løfter i deres ansigter, mens de hilste på deres receptionsgæster, som udadtil fejrede dannelsen af en ny familie. Den aften tænkte jeg over, hvor længe det ville vare, før disse to mødte den modgang, som prøver alle ægteskaber. Først da ville de opdage, om deres ægteskab var baseret på en *kontrakt* eller en *pagt*.

En anden brud sukkede lykkeligt på sin bryllupsdag: »Mor, nu kan jeg se enden på alle mine problemer!« »Ja,« svarede hendes mor, »men hvilken ende?« Når problemerne kommer, søger partnerne i et *kontrakt*-ægteskab lykken ved at gå fra hinanden. De gifter sig for at opnå fordele, og de bliver kun så længe, de får det, de søgte. Men når problemerne kommer til et *pagt*-ægteskab, så arbejder mand og hustru sig gennem dem. De gifter sig for at give og udvikle sig, knyttet af pagter til hinanden, til samfundet og til Gud. *Kontrakts*partnere giver hver 50%, *pagts*partnere giver hver 100%[1].

Ægteskabet er af natur en pagt, ikke kun en privat kontrakt, som man kan bryde efter behag. Jesus belærte om kontrakt-holdningen, da han beskrev »daglejeren«, som kun udfører sit betingede løfte om omsorg, når han modtager noget til gengæld. Når daglejeren »ser ulven komme,« lader han »fårene i stikken og flygter ... for han ... er ligeglad med fårene.« I modsætning hertil sagde Frelseren: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.«[2] Mange mennesker i dag gifter sig som daglejere. Og når ulven kommer, flygter de. Denne tanke er forkert. Den forbander jorden, vender forældrenes hjerte bort fra deres børn og fra hinanden.[3]

Før deres ægteskab modtog Tom og Tracy et evigt perspektiv om pagter og ulve. De lærte gennem beretningen om Adam og Eva om livets formål og om, hvordan man vender tilbage til Guds nærhed gennem lydighed og forsoningen. Kristi liv er beretningen om at skabe forsoning. Adams og Evas liv er beretningen om at modtage forsoningen, som gav dem kraft til at overvinde deres adskillelse fra Gud og al modstand, indtil de for evigt var »ét« med Herren og med hinanden.

Lehi belærte os om, at uden faldet ville Adam og Eva aldrig have kendt modsætning. Og »de ville ingen børn have fået, men ville være forblevet i en uskyldig tilstand og ingen glæde nydt, for de kendte ikke til sorg.«[4] Opmærksomme forældre vil se en forbindelse her – ingen børn, ingen sorg! Men i haven kunne de aldrig have kendt glæde. Derfor underviste Herren dem om, at de ville leve og få børn i sorg, sved og torne.

Alligevel blev jorden forbandet *for deres skyld:*[5] Deres vej med lidelser førte også til *glæde* ved både forløsning og forståelse.[6] Det er derfor, at manden og hustruen i et pagtsægteskab støtter og opløfter hinanden, når ulven kommer. Hvis Tom og Tracy havde forstået alt dette, havde de måske gået lidt langsommere væk fra den have-lignende tempelgrund, arm i arm, som Adam og Eva ud i en barsk og ensom verden.

Alligevel *kan* det at blive gift og opdrage børn skabe de mest værdifulde religiøse oplevelser i deres liv. Pagtsægteskab kræver et fuldstændigt troens spring: Ægtefæller må holde deres pagter uden at vide, hvilken risiko det kan stille dem i. De må overgive sig fuldstændigt, adlyde Gud og ofre sig for hinanden. Da vil de opdage det, som Alma kaldte »ubeskrivelige glæde.«[7]

Nogle får selvfølgelig ikke mulighed for at gifte sig. Og nogle skilsmisser er uundgåelige. Men Herren vil i den sidste ende kompensere de trofaste, som er nægtet opnåelse af visse ting på jorden.

Hvert eneste ægteskab bliver gentagne gange prøvet af tre slags ulve. Den første ulv er naturlig modgang. Efter i årevis at have bedt Gud om at give dem deres første barn fik David og Fran en baby med en alvorlig hjertefejl. Efter tre ugers kamp begravede de deres nyfødte søn. Ligesom Adam og Eva før dem, sørgede de, sønderknuste, i tro foran Herren.[8]

For det andet vil den ulv, som er deres egen ufuldkommenhed, prøve dem. En kvinde fortalte mig i tårer, hvordan hendes mands stadige kritik til sidst ikke kun ødelagde deres ægteskab, men hele hendes følelse af selvværd. Han beklagede sig først over hendes madlavning og rengøring, derpå over hvordan hun brugte sin tid, hvordan hun talte, så ud og tænkte. Til sidst følte hun sig fuldstændig utilstrækkelig og ude af stand til at fungere. Mit hjerte græd for hende, og for ham.

Betragt i modsætning til hende den unge kvinde, som havde meget lidt selvtillid, da hun blev gift. Så fandt hendes mand så meget at rose hos hende, at hun gradvist begyndte at tro, at hun var en god person, og at hendes meninger betød noget. Hans tro på hende tændte påny hendes iboende selvværd.

Den tredje ulv er den overdrevne individualisme, der har udklækket vor tids kontrakt-holdninger. En 7-årig pige kom grædende hjem fra skole: »Mor, tilhører jeg ikke dig? Vores lærer sagde i dag, at ingen tilhører nogen – børn *tilhører* ikke forældre, ægtemænd tilhører ikke hustruer. Jer er *din*, er jeg ikke, mor?« Hendes mor knugede hende til sig og hviskede: »Selvfølgelig er du min – og jeg er også din.« Selvfølgelig skal ægtefæller respektere hinandens identitet, og familiemedlemmer er hverken slaver eller døde ting. Men denne lærers frygt, som mange deler i dag, er, at familiebånd og ægteskabsbånd ikke er værdifulde bånd, som binder, men i stedet er direkte trældom. Vi lever i en tid med vigende tilknytning til familien.

Modstanderen har længe kultiveret denne overdrevne vægt på personlig frihed, og nu misbruger han det ekstremt. Vores dybeste gudgivne instinkt er at løbe hen til dem, som behøver os og støtter os. Men han driver os bort fra hinanden med kiler af mistro og mistillid. Han overdriver behovet for at have plads, komme ud og være i fred. Nogle mennesker tror på ham – og undrer sig så over, hvorfor de føler sig forladt. Og på trods af beundringsværdige undtagelser er børn i Amerikas stigende antal familier med enlige forældre i større fare end børn i to-forældre familier.[9] Desuden er tallene for skilsmisser og fødsler uden for ægteskabet så høje, at vi måske er vidne til en »kollaps af ægteskabet.«[10]

Mange mennesker spekulerer i dag over, hvad ægteskabet er. Bør vi forbyde ægteskab mellem personer af samme køn? Bør det være vanskeligere at få skilsmisse? Nogle siger, at disse spørgsmål ikke kommer samfundet ved, fordi ægteskabet er en privat kontrakt. Men nutidige profeter har for nylig proklameret, at ægteskabet er indstiftet af Gud.[11] Selv verdslige ægteskaber var historisk set en aftale mellem tre parter – en mand, en kvinde og staten. Samfundet har en enorm interesse i resultatet og i børnene i ethvert ægteskab. Så ægteskabets offentlige natur adskiller det fra alle andre forhold. Gæster kommer til bryllupper, siger Wendell Berry, fordi kærester »aflægger deres løfter til samfundet lige så meget som til hinanden,« og ikke blot giver sig selv til hinanden, men også til det fælles bedste »på en måde, som ingen *kontrakt* nogensinde kunne binde dem.«[12]

Når vi betragter de pagter, vi indgår ved offeralteret, finder vi skjulte reservoirer af styrke. Jeg sagde engang i irritation til min hustru Marie: »Herren anbragte Adam og Eva på jorden som fuldvoksne. Hvorfor kunne han ikke have gjort det med vores dreng, ham med fregnerne og det uregerlige hår?« Hun svarede: »Herren gav os det barn for at gøre os til kristne.«

En aften blev Marie helt udmattet ved i flere timer at opmuntre det barn til at færdiggøre en skoleopgave, hvor han skulle bygge en model af en indianerlandsby på et stykke bagepapir. Det var en prøve, som ingen daglejer ville have gennemført. I begyndelsen modsatte han sig hendes hjælp, men ved sengetid så jeg ham stolt sætte »sin« model på bordet. Han begyndte at gå i seng, vendte omkring, løb gennem lokalet og gav sin mor et knus grinende med sine fjerdeklasses tænder. Senere spurgte jeg Marie i fuldstændig æresfrygt: »Hvordan gjorde du det?« Hun sagde: »Jeg besluttede mig bare for, at jeg ikke kunne gå fra ham, uanset hvad.« Derpå tilføjede hun: *»Jeg vidste ikke, at jeg havde det i mig.«* Hun opdagede dybe indre kildevæld med kærlighed, blot fordi båndene fra hendes pagter gav hende styrke til at sætte sit liv til for sit får, selv en time af gangen.

Jeg vender nu tilbage til Tom og Tracy, som i år opdagede deres egne kildevæld.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, leder konferencens møde lørdag eftermiddag. Bag ham sidder primarybørnene, som sang i koret, og de store piber i Tabernaklets orgel. Foran præsident Faust står en TV-kameramand.

Deres andet barn truede med at komme for tidligt til verden. De kunne have truffet en daglejers bekvemme valg, fortsat deres hverdag og ladet en spontan abort finde sted. Men fordi de forsøgte at overholde deres pagter gennem ofre,[13] lå den aktive og energiske Tracy næsten helt stille i hjemmet i fem uger og derpå i en hospitalsseng i fem uger mere. Tom var hos hende i næsten hver eneste time, hvor han ikke var på arbejde eller sov. De bad deres barn ned på jorden. Derefter krævede babyen yderligere 11 uger på hospitalet. Men hun er her, og hun er deres.

En aften, hvor Tracy på hospitalet tålmodigt satte sit håb til Herren, fornemmede hun, at hendes villighed til at ofre sig selv for sin baby måske i et beskedent omfang var som Den gode hyrdes offer for hende. Hun sagde: »Jeg havde forventet, at det ville være virkeligt svært at forsøge at give så meget, men på en eller anden måde føltes det mere som et privilegium.« Som mange andre forældre i Zion har gjort, gav hun og Tom deres hjerte til Gud ved at give det til deres barn. Undervejs lærte de, at deres ægteskab er et pagtsægteskab, et, der binder dem til hinanden og til Herren.

Må vi genoprette begrebet, at ægteskabet er en pagt, ja, den nye og evige ægteskabspagt.[14] Og når ulven kommer, må vi da være hyrder, ikke daglejere, men villige til at sætte vores liv til, en dag af gangen, for fårene i vores pagt. Da vil vi, som Adam og Eva, opleve glæde.[15] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Se Bruce C. and Marie K. Hafen, *The Belonging Heart*, 1994, s. 255-256; Pitrim Sorokin, *Society, Culture, and Personality*, 2. udg., 1962, s. 99-107.
2. Joh 10:12-15.
3. Se L&P 2.
4. 2 Nephi 2:23.
5. Se Moses 4:23.
6. Se Moses 5:11.
7. Alma 28:8.
8. Se Moses 5:27.
9. Se Barbara Dafoe Whitehead, »Dan Quayle Was Right,« *Atlantic Monthly*, april 1993, s. 47.
10. Maggie Gallagher, *The Abolition of Marriage*, 1996, s. 4.
11. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, »Familien: En proklamation til verden,« *Stjernen*, juni 1996, 10.
12. Wendell Berry, *Sex, Economy, Freedom and Community*, 1993, s. 125, 137-39; fremhævelse tilføjet.
13. Se L&P 97:8.
14. Se L&P 131:2.
15. Se 2 Nephi 2:25.

Glæd jer!

Ældste Quentin L. Cook
De Halvfjerds

Glæde kommer af at have Ånden i vores liv (se Alma 22:15). Når vi har Ånden, glæder vi os over det, som Frelseren har gjort for os.

Mine elskede brødre og søstre, det er første gang jeg får mulighed for at tale til jer, siden jeg blev kaldet til denne nye stilling. Jeg kan slet ikke udtrykke hverken vægten af det ansvar eller den følelse af utilstrækkelighed, som jeg har oplevet, men jeg ønsker, at I skal vide, at jeg er taknemlig for det privilegium at få lov at tjene Herren.

Omkvædet til en af mine yndlingssalmer lyder: »Så løft med tak din glade røst, lad glæden fylde hvert et bryst.« Salmens tekst er taget fra Paulus' brev til Filipperne: »Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer!« (Fil 4:4). Ordbogen definerer glæde som »fryd« eller »henrykkelse«.

Kilden til den fryd, der får os til at glæde os, er en forståelse af frelsesplanen. I Johannes-evangeliet nærmede Frelseren sig afslutningen på sin jordiske tjenestegerning, hvor han skulle påtage sig verdens synder. Da han beredte sine disciple på det, som han vidste skulle komme, fortalte han dem: »En kort tid, så ser I mig ikke mere, og atter en kort tid, så skal I se mig« (Joh 16:16). De var endnu ikke parat til at forstå opstandelsen. I stedet forklarede Frelseren dem i venlige vendinger, at han ville forlade dem og vende tilbage, og han fortalte dem, hvad de ville føle, nemlig sorg over hans bortgang, »men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer« (Joh 16:22).

Ligesom Frelserens død medførte sorg, vil livets omskifteligheder, såsom død, sygdom, fattigdom og krænkelser ofte medføre bedrøvelse. Adskillelse fra dem, vi elsker, vil uundgåeligt medføre sorg og smerte. Livet er ikke let, og det ville være upassende på nogen måde at forklejne de prøvelser og trængsler, som de fleste kommer ud for.

Men når det er sagt, så er opstandelsen og forsoningen, som Frelseren har udvirket, og løftet om evigt liv sammen med vore kære af så overvældende betydning, at man udviser manglende forståelse for Frelserens gave, hvis man ikke jubler over den.

Glæde kommer af at have Ånden i vores liv (se Alma 22:15). Når vi har Ånden, glæder vi os over det, som Frelseren har gjort for os.

Hvad skal vi gøre for at opleve den form for glæde? Vi skal udover at modtage de frelsende ordinanser og følge den levende profet, leve i overensstemmelse med visse grundlæggende evangeliske principper, såsom bøn, studium af skrifterne, retskaffen levevis og hjælpsomhed mod andre. Alle forstår, at vi må omvende os, hvis vi synder. Lad mig nævne tre andre områder eller forstyrrelser, som vi skal undgå, hvis vi vil bevare begejstringen og mere fuldstændigt glæde os over Frelserens gave: 1) undgå forstyrrelser, som holder os fra at gøre det, som vi burde, 2) undgå at blæse små ufuldkommenheder ud af proportion og 3) undgå ufordelagtige sammenligninger med andre.

Vi er ofte uopmærksomme på de ting, som skubber os i en verdslig retning og afholder os fra at fokusere på Kristus. Kort sagt lader vi celestiale mål blive skubbet til side af telestiale forstyrrelser. I vores familie kalder vi disse telestiale forstyrrelser for »lørdagstegnefilm«. Lad mig forklare hvorfor.

Mens vores børn var små, havde min hustru Mary og jeg besluttet at følge en tradition, som min far havde anvendt, da jeg var lille. Han talte med hver af os børn og hjalp os med at sætte mål inden for for-

Brødrene i De Tolv Apostles Kvorum, fra venstre: Ældsterne Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales og Richard G. Scott.

skellige områder af vores liv, og så lærte han os, hvordan Kirken, skolen og andre aktiviteter kunne hjælpe os med at nå de mål. Han havde tre regler:

1. Vi skulle sætte os fornuftige mål.
2. Vi kunne når som helst ændre på vores mål.
3. Uanset hvilket mål vi satte os, så skulle vi arbejde flittigt på at nå det.

Efter selv at have nydt godt af den tradition ønskede jeg at følge samme skik med mine børn. Da vores søn Larry var fem år, spurgte jeg ham, hvad han ville være, når han blev voksen. Han sagde, at han ville være læge, ligesom onkel Joe. Larry havde været gennem en alvorlig operation og havde fået stor respekt for læger, især sin onkel Joe. Jeg fortalte så Larry, hvordan alle de gode ting, han beskæftigede sig med, kunne forberede ham til at blive læge en dag.

Flere måneder senere spurgte jeg ham igen, hvad han ville være. Denne gang sagde han, at han ville være pilot. Det var jo helt i orden at ændre sit mål, så jeg fortalte ham, hvordan de ting, han foretog sig nu, kunne hjælpe ham med at nå det mål. Som en lille bibemærkning spurgte jeg: »Hør, Larry, sidst vi talte sammen, ville du være læge. Hvorfor har du ombestemt dig?« Han svarede: »Jeg kunne stadig godt tænke mig at blive læge, men jeg har lagt mærke til, at onkel Joe arbejder lørdag morgen, og jeg vil helst ikke gå glip af 'lørdagstegnefilmene'«.

Siden da har vi i vores familie kaldt noget, der lokker os væk fra et værdigt mål, for »lørdagstegnefilm«.

Hvad er nogle af de »lørdagstegnefilm«, som kan afholde os fra at opnå den glæde, som vi ønsker? Nogle vil gerne giftes i templet, men går kun ud med dem, som ikke kan få en tempelanbefaling. Andre vil gerne være en god hjemmelærer eller besøgslærerinde, men distraheres af den stadige strøm af fjernsynsprogrammer, reklamekataloger og andre materielle hensyn, og de finder aldrig tid til at betjene dem, som de har fået tildelt. Atter andre vil gerne holde familiebøn, men tillader småting at føre til skænderier, som gør det sværere for familien at knæle sammen i bøn. Hvis vi undersøger årsagerne til, at vi ikke gør det, vi burde, vil vi opdage, at listen over »lørdagstegnefilm« er næsten uendelig.

Om dem, der ikke vil arve et herlighedsrige, har Herren sagt: »Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver« (L&P 88:33). Den største gave til hele menneskeheden er Jesu Kristi forsoning. Hvis vi vil glæde os over den gave, må vi undgå livets »lørdagstegnefilm«, som lokker vores blik væk fra Frelseren og det celestiale mål, som vi stræber mod.

En anden gruppe, som ikke finder glæde, lader sig distrahere ved at forstørre små ufuldkommenheder, indtil de har jaget enhver glæde bort. Nogle har ladet deres egen opfattelse af ufuldkommenhed formørke livet. En objektiv udenforstående ville mene, at de burde være lykkelige. Men de føler ingen grund til at glæde sig. De minder om det ægtepar, der blev indbudt til at besøge en smuk have. Men i stedet for at glæde sig over det smukke syn, så de kun de få visne blomster og ukrudt og de forholdsvis små pletter, der ikke var så smukke. De syntes ikke, at haven levede op til deres forventninger. På samme måde er de urimeligt kritiske over for sig selv og andre. De har vænnet sig til at overdrive små ufuldkommenheder og undervurdere store velsignelser og har mistet evnen til at glæde sig.

I Lukasevangeliet irettesætter Frelseren mildt Martha mod dette, da hun beklager sig over, at hendes søster Maria brugte for meget tid på at lytte til Frelseren, i stedet for at tage sig af de timelige gøremål. Han sagde: »Martha, Martha! du er ... urolig for mange ting« (Luk 10:41). Frelseren påpegede så, at Maria fokuserede på det, der virkelig betød noget.

En tredje ting, som kan ødelægge glæden, er at sammenligne vores talenter og velsignelser med andres. Udviklingen af vore egne talenter er den bedste målestok for vores personlige fremgang. I de seneste år er begrebet »den enkeltes toppræstation« blevet meget udbredt. Og det er en god ting. Husk på, at vi ofte vurderer andre, når de yder deres bedste, og os selv, når vi klarer os dårligt. I lignelsen om talenterne blev de to tjenere, som havde fået fem talenter og to talenter, rost af Herren, fordi de havde øget deres talenter, og han sagde: »Gå ind til din herres glæde!«

Den tjener, som blev revset, var ham, der havde begravet sit talent (se Matt 25:14-30). En sammenligning af velsignelser vil helt sikkert jage glæden bort. Vi kan ikke være taknemlige og misundelige på samme tid. Hvis vi virkelig ønsker at have Herrens Ånd hos os og nyde glæde og lykke, så skal vi glæde os over vores velsignelser og være taknemlige. Vi bør især glæde os over de velsignelser, som opnås gennem templet.

Den 3. april 1836 tilbad profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery Herren i templet i Kirtland. Efter en højtidelig og stille bøn viste Herren sig for dem og antog templet i Kirtland som sit hus.

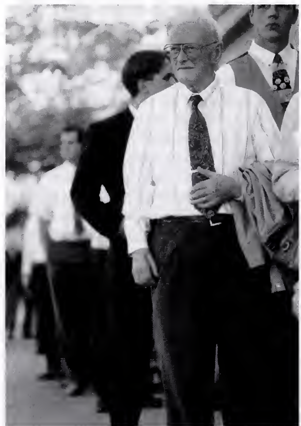
Den vidunderlige beskrivelse af Frelseren og tilsynekomsten af flere gamle profeter, som gengav vigtige nøgler, gør afsnit 110 i Lære & Pagter til en af de helligste og mest betydningsfulde åbenbaringer, Herren har givet os.

Nogle af de smukkeste ord i det afsnit, eller som nogen af os overhovedet vil kunne gøre os håb om at høre, indeholdes i versene 5 og 6:

»Se, jeres synder er tilgivet jer, I er rene for mig, løft derfor jeres hoveder og fryd jer.

Lad jeres brødres og hele mit folks hjerte fryde sig, de, som af al evne har bygget dette hus til mit navn.«

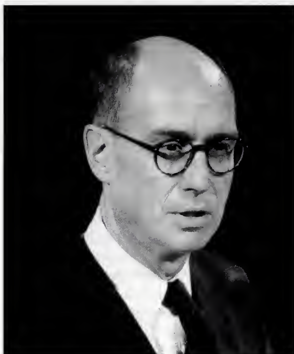
Brødre og søstre, lad os undgå livets »lørdagstegnefilm«, især dem som afholder os fra at komme i templet. Lad os glæde os over det løfte, som vi får gennem Frelserens forsoning og gennem en kristen livsførelse følge det råd, som salmisten giver: »Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den« (Sl 118:24). At enhver af os må gøre det, er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Guds vidner

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Det at tilbyde evangeliet til dem, vi møder, og til vores familier, er en pagts-forpligtelse ... Vores ihærdige indsats for at holde vore pagter, gør det muligt for Gud at øge vores evne til at gøre det.

De sidste dages hellige er et pagtsfolk. Lige fra vores dåbsdag og gennem alle vores livs åndelige milepæle aflægger vi løfter til Gud, og han aflægger løfter til os. Han holder altid de løfter, som han giver gennem sine bemyndigede tjenere, men vores livs afgørende prøve består i, om vi vil indgå og holde vores pagter med ham.

Gennem en tilfældig samtale med en mand, som jeg mødte på en rejse, har jeg igen set styrken i at holde sine pagter. Jeg havde aldrig truffet ham før, men han havde åbenbart set mig i mængden, for det første han sagde, efter at jeg havde præsenteret mig, var: »Jeg har holdt øje med dig.« Han fortalte mig om sit arbejde. Jeg fortalte ham om mit. Han spurgte til min familie, og så fortalte han mig om sin familie. Han sagde, at hans hustru var medlem af Kirken, men det var han ikke.

Da han havde fået tillid til mig, sagde han noget i retning af: »Hør, der er noget, som I skulle få ordnet i jeres kirke. I må lære jeres medlemmer at forstå, hvornår man skal trække snuden til sig.« Han forklarede, at han og hans hustru havde været gift i 25 år. Hun havde været medlem af Kirken siden sin barndom. I al den tid, de havde været gift, havde hun kun besøgt en af Kirkens bygninger én gang, og det var for at gå gennem et tempel, inden dets indvielse. Og det var udelukkende, fordi hendes forældre havde arrangeret det.

Så fortalte han mig, hvorfor han mente, at vi skulle ændre på tingene. Han sagde, at igennem deres 25-årige ægteskab, hvor hans kone ikke havde vist nogen interesse for Kirken, var besøgslærerinderne og hjemmelærerne aldrig holdt op med at komme i deres hjem. Han fortalte mig, at han en aften var gået ud for at lufte hunden, blot for at opdage at hjemmelæreren tilfældigvis var ude og lufte sin hund og var ivrig efter at tale med ham.

Lidt opgivende fortalte han om en aften, hvor han var kommet hjem fra en lang forretningsrejse, satte sin bil i garagen og trådte ud og så sine hjemmelærere stående uden for med brede smil. Han sagde: »Og der stod de så og stak endnu en skål småkager op i synet på mig.«

Jeg tror, jeg forstod, hvordan han havde det. Og jeg forsøgte, så godt jeg kunne, at fortælle ham, hvor svært det ville være at lære de hjemmelærere at holde op. Jeg fortalte ham, at den kærlighed, som disse besøgende udviste og deres ihærdighed trods års afvisninger, udsprang af en pagt, som de havde indgået med Gud. Jeg fortalte ham om dåbspagten, sådan som Alma beskrev den i Mormons Bog. Jeg citerede ikke disse ord, men I vil huske, at Alma spurgte dem, som han havde undervist, om de ville døbes:

»Og han sagde til dem: Her er Mormons vande (thi således blev de kaldt), og dersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv« (Mosiah 18:8-9).

De hjemmelærere og besøgslærerinder forstod og troede, at pagten om at være vidner og at elske hang sammen og forstærkede hinanden. Det er den eneste forklaring, jeg kan komme på. Min nye ven erkendte, at de besøgende følte en oprigtig omsorg for ham og hans hustru. Og han vidste, at deres omsorg udsprang af en tro, som drev dem til at vende tilbage. Han lod til at forstå, at disse gæster lod sig lede af en pagt, som de ikke ville bryde. Da vi tog afsked med hinanden, tror jeg, at han forstod, hvorfor han kunne vente flere besøg, flere tegn på omsorg og flere tålmodige forsøg på at bære vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Da vi skiltes, indså jeg, at jeg også havde lært noget. Jeg vil aldrig mere betragte hjemmelærer- eller besøgslærerindebesøg som »bare« et af Kirkens programmer. De trofaste hjemmelærere så deres virke i det rigtige lys. Det er en mulighed, ikke en byrde. Ethvert medlem har i dåbens vande indgået pagt om at være et vidne for Gud. Hvert eneste medlem har sluttet pagt om at gøre gode gerninger, sådan som Frelseren ville gøre. Så et kald til at bære vidnesbyrd og udvise omsorg for andre er ikke en anmodning om at yde en ekstra indsats. Det er en velsignelse, som vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus har udvirket. De har sørget for disse kaldelse, såvel som de muligheder, hvor vi tjener uden en formel kaldelse, af samme årsag. Det er muligheder for at vise, hvilke velsignelser der kommer af at tilhøre pagtsfolket. Og det er et hverv, som I har lovet at påtage jer. Hver mulighed er et helligt ansvar for andre, som vi påtog os i dåbens vande, men ofte ikke opfylder, fordi vi ikke ser det i dets rette lys.

Den kraft, som ligger i pagten om at elske og vidne, burde styre det, som medlemmer foretager sig i alle forhold verden over. Et af de vigtigste er familien. Vor tids profeter har iværksat den samlede mødeplan om søndagen, så familierne får tid til at være sammen. Profeterne er også blevet inspireret til at hjælpe os med at afsætte mandag aften som familieaften. Disse muligheder kræver et valg. I tusinder af hjem træffes valgene ud fra pagten om at trøste dem, som har trøst behov og stå som Guds vidner.

Både den samlede mødeplan for søndagens møder og indstiftelsen af familieaftenen er sket for at give familien mulighed for at være sammen i Kristus-lignende tjeneste og studere skrifterne og de evangeliske principper. Præsident Spencer W. Kimball forklarede styrken af disse muligheder på denne måde: »Jeg gad vide, hvordan verden ville se ud, hvis alle fædre og mødre samlede deres børn omkring sig mindst én gang om ugen for at forklare evangeliet for dem og bære inderlige vidnesbyrd til dem. Hvordan ville umoral så kunne fortsætte, utroskab knuse familier og kriminaliteten øges?« (Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball,* red. Edward L. Kimball, 1982, s. 345.)

I de få timer om søndagen og under familieaftenen om mandagen er der rig mulighed for at forene ægte omsorg, undervisning i evangeliet og udveksling af vidnesbyrd. Overalt på kloden findes der familier, der elsker og forstår deres pagter, og som gør det. Fra mit vindue har jeg set forældre gå ned ad gaden med deres børn for at besøge en nabo og yde trøst og Kristus-lignende tjeneste. Jeg har ikke set det, men jeg er sikker på, at glæden ved de stunder stadig varmede dem, når de senere derhjemme sang en af Zions sange, opsendte en bøn, der højst sandsynligt indeholdt en anmodning om hjælp til den, de lige havde besøgt, læste et skriftsted, hørte en kort lektion og bar vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Jeg vil gerne komme med en advarsel og et løfte angående vores anvendelse af tiden sammen med familien. Hvis et menneske, som endnu ikke er medlem af Kirken, ikke sørger for sådanne stunder fulde af omsorg og tro, er det blot en mulighed, som er gået til spilde. Men for dem, der er under pagten, er det langt alvorligere. Der findes få steder, hvor det er lettere at holde pagten om at elske andre og bære vidnesbyrd, end netop i hjemmet. Og der er få steder, hvor det betyder mere for dem, som vi har ansvaret for. Min advarsel til Kirkens medlemmer er, at hvis man forsømmer disse muligheder, så har man valgt ikke at holde hellige pagter.

Eftersom Gud altid ærer pagter, kan jeg give et løfte til dem, som i tro holder pagten om at skabe muligheder for at udvise kærlighed og bære vidnesbyrd for deres familier. De vil høste en løn i form af hjerter, som bliver rørt, tro på Kristus, som fører til omvendelse samt et styrket ønske og kraft til at holde pagterne.

Der er andre omstændigheder, hvor pagten om at forene venlighed med pligten til at vidne i høj grad kan påvirke andres liv. Mange tusinde gange om dagen bliver Kirkens medlemmer betragtet af mennesker, som gerne vil vide mere om deres liv, sådan som tilfældet var med den mand, jeg traf på min rejse. Fordi vi har indgået en pagt om at være vidner, vil vi stræbe efter at fortælle dem, hvordan evangeliet har givet os lykke. Hvad de mener om det, vi fortæller dem, vil i høj grad afhænge af, hvorvidt de føler, at vi holder af dem.

Sådan var det, da kong Lamoni traf Ammon, som det beskrives i Mormons Bog. Ammon var blevet taget til fange af vagterne og ført frem for kongen, som kunne få ham slået ihjel. Men kong Lamoni fandt tilsyneladende ret hurtigt ud af, at Ammon holdt så meget af ham, at han var villig til at tjene ham. Da Ammon blev tilbudt en stor stilling, svarede han: »Nej, men jeg vil være din tjener« (Alma 17:25). I løbet af få dage erfarede kongen, at Ammon var villig til at sætte livet på spil for ham. Og så fik Ammon lejlighed til at bære vidnesbyrd om Gud for kongen.

Dem, som vi møder, vil fornemme den kærlighed, som udspringer af vores lange erfaring med at holde pagten om at »sørge med dem, der sørger og trøste dem, der har trøst behov«. Det sker måske ikke i løbet af timer eller dage, som i kong Lamonis tilfælde, men de vil fornemme vores kærlighed efter at have sat vores hjerte på prøve. Og når de indser, at vores omsorg er oprigtig, vil Helligånden lettere kunne røre dem, så vi kan undervise dem og bære vidnesbyrd, som det skete for Ammon.

Her har jeg igen en advarsel og et løfte. Advarslen er, at vi vil høste sorg, hvis vi undlader enten at udvise kærlighed eller at bære vidnesbyrd. Hvis vi ikke føler eller udviser oprigtig omsorg for dem, som vi vil dele evangeliet med, så vil de naturligt nok tvivle på vores budskab. Men hvis vi af frygt for afvisning ikke fortæller dem, hvad evangeliet har betydet i vores liv og kan betyde i deres, så vil vi en dag få del i deres sorg. De vil enten i dette liv eller i det tilkommende finde ud af, at vi ikke delte evangeliets dyrebare gave med dem. De vil

erfare, at de kun ved at tage imod evangeliet kan arve evigt liv. Og de vil vide, at vi modtog evangeliet med det løfte, at vi skulle dele det med andre.

Jeg kan give to løfter til dem, der tilbyder andre evangeliet. Det første løfte er, at selv dem, der afviser det, en dag vil takke os. Mere end én gang har jeg bedt missionærerne besøge venner, som bor langt fra mig, som så har afvist missionærerne. Men siden har jeg så modtaget et brev fra disse venner med ordene: »Jeg er meget beæret over, at du ville tilbyde mig noget, som jeg ved betyder meget for dig.« Hvis vi ikke modtager en sådan besked i dette liv, vil vi gøre det i det tilkommende, hvor vores venner vil kende sandheden og se, hvor meget vi holdt af dem. Mit andet løfte er, at når du deler evangeliet med andre, vil det slå dybere rødder i dit eget hjerte. Det bliver en kilde, der vælder op til evigt liv for os, når vi tilbyder det til andre.

Der er en anden lejlighed, som giver os en næsten perfekt mulighed for at forene kærlighed og vidnesbyrd. I alle Kirkens ward og grene afholder vi én gang om måneden faste- og vidnesbyrdsmøde. Vi faster to måltider, inden vi deltager i mødet. Vi betaler de penge, som vi sparer, og lidt ekstra, når vi har råd til det, som et gavmildt fasteoffer. Under inspiration anvender biskoppen og grenspræsidenten disse offermidler til at sørge for de fattige og trængende. Ved at betale fasteoffer trøster vi således dem, der har brug for trøst, sådan som vi har lovet at gøre.

Fasten er også med til at gøre os ydmyge og sagtmodige, så Helligånden lettere kan være hos os. Ved at faste holder vi vores pagt om at sørge for andre samtidig med, at vi forbereder os på at holde pagten om at bære vidnesbyrd for andre.

De, der omhyggeligt har forberedt sig til faste- og vidnesbyrdsmødet, behøver ikke at blive mindet om, hvordan de skal bære vidnesbyrd, hvis de føler sig tilskyndet til at gøre det under mødet. De vil ikke komme med lange taler eller formaninger eller rejsebeskrivelser eller forsøge at underholde, mens de bærer vidnesbyrd. De vil allerede have udtrykt deres taknemlighed for folk på tomandshånd, så de har ikke behov for at gøre det offentligt. De vil heller ikke føle det nødvendigt at skulle benytte et blomstrende sprog eller tale i timevis.

Et vidnesbyrd er et enkelt udtryk for, hvad vi føler. Det medlem, der har fastet både for, at de fattige må blive velsignet og for Åndens nærhed, vil føle en taknemlighed for Guds kærlighed og kundskaben om de evige sandheder. Selv et barn kan nære de følelser, hvilket måske kan forklare, hvorfor børns vidnesbyrd ofte rører os så dybt, og hvorfor vores forberedelse gennem faste og bøn får os til at føle os som børn.

Denne forberedelse til faste- og vidnesbyrdsmødet er en pagts-forpligtelse for Kirkens medlemmer. Det at tilbyde evangeliet til dem, vi møder og til vores familier, er en pagts-forpligtelse. Vi kan trøste os med, at vores ihærdige indsats for at holde vore pagter, gør det muligt for Gud at øge vores evne til at gøre det. Vi har alle brug for denne vished i stunder, hvor vores løfte om at elske og vidne falder os svært.

Frugten af at holde pagterne er Helligåndens nærhed og en øget evne til at elske. Det sker, fordi Jesu Kristi forsoning har kraft til at ændre vores karakter. Vi er øjenvidner til den mirakuløse åndelige vækst, som kommer til dem, der påtager sig pagter og holder budene. Der er for eksempel familier overalt i Kirken, som igen og igen med forundring og tårevædede øjne læser og genlæser de breve, som de modtager fra deres børn i missionsmarken, og de forbløffes over det mirakel, at de på så kort tid er blevet nye og bedre mennesker.

Men jeg har også set det samme mirakel i en moden mand og kvinde, der blev kaldet til at tjene som missionærer under krævende forhold, som ville have været hårde for selv den tapreste unge mand eller kvinde. Da manden aflagde sin rapport, tænkte jeg tilbage på den mand, jeg havde kendt. Jeg indså, at den lovede mirakuløse åndelige vækst ikke har noget med ungdom at gøre, men med troen og ønsket om at holde sine pagter. Det ægtepar var rejst

ud for at elske folk og bære vidnesbyrd, og da de vendte hjem var de lige så forandrede som nogen 21-årig.

Enhver af os, der har indgået pagter med Gud, står over for udfordringer, som er enestående for netop os. Men vi har nogle fælles løfter. Vor himmelske Fader kender os og vores situation, og han ved, hvad der venter os i fremtiden. Hans elskede Søn Jesus Kristus, vor Frelser, har lidt og betalt for vores synder og de menneskers synder, som vi endnu ikke har truffet. Han har en fuldkommen forståelse af ethvert menneskes følelser, lidelser, prøvelser og behov. Og derfor vil han berede en udvej for os, så vi kan holde vores pagter, uanset hvor vanskeligt det synes i øjeblikket, hvis vi blot vil gå fremad i tro.

Jeg er ligesom jer forpligtet til at stå som Guds vidne til alle tider og på alle steder, så længe jeg lever. Og ligesom jer har jeg tillid til, at Gud vil give os styrke til at holde alle vores pagter.

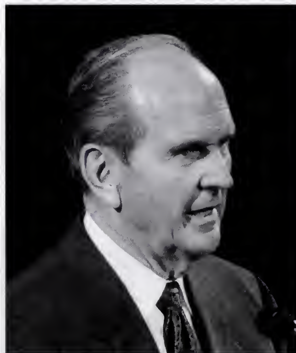
Jeg er taknemlig for, at jeg lige så sikkert som apostlene Peter, Jakob og Johannes ved, at Jesus er Kristus, vor opstandne Herre, og at han er vores talsmand hos Faderen. Jeg ved, at Faderen bar direkte vidnesbyrd om sin elskede Søn, da han præsenterede den opstandne Herre for drengen Joseph Smith i den hellige lund. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord, oversat af profeten Joseph ved Guds kraft. Jeg ved, at Det Melkisedekske Præstedømmes nøgler er blevet gengivet af dem, som modtog dem fra Frelseren, og at præsident Gordon B. Hinckley i dag er det eneste menneske på jorden, som er bemyndiget til at lede anvendelsen af alle disse nøgler. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi sande Kirke, hvor der tilbydes ordinanser og pagter, som hvis vi ærer dem, vil sikre os fred i dette liv og evigt liv i den kommende verden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Forsoningen

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Formålene med skabelsen, faldet og forsoningen samles alle i det hellige værk, som udføres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer.

Ydmygt siger jeg med profeten Jakob i Mormons Bog, som spurgte: »Hvorfor ikke tale om Kristi forsoning«?[1] Dette emne omfatter vores tredje trosartikel: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«

Men før vi kan fatte Kristi forsoning, må vi først forstå Adams fald. Og før vi kan forstå Adams fald, må vi først forstå skabelsen. Disse tre afgørende elementer i frelsesplanen hænger sammen.[2]

Skabelsen

Skabelsen kulminerede med Adam og Eva i Edens Have. De blev skabt i Guds billede med legemer af kød og ben.[3] Skabt i Guds billede og stadig ikke dødelige kunne de ikke blive gamle og dø.[4] »Og de ville ingen børn have fået«[5] eller oplevet livets prøvelser. (Tilgiv mig, at jeg nævner børn og livets prøvelser i samme sætning). Skabelsen af Adam og Eva var en paradisisk skabelse, som krævede en væsentlig forandring, før de kunne opfylde befalingen om at få børn[6] og således tilvejebringe jordiske legemer for Guds førjordiske åndelige sønner og døtre.

Faldet

Det bringer os til faldet. Skrifterne lærer os, at »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.«[7] Adams fald (og Evas) udgør den *jordiske skabelse* og medførte de nødvendige forandringer i deres legemer, herunder blodcirkulation og andre tilpasninger.[8] De var nu i stand til at få børn. De og deres efterkommere blev også modtagelige for skader, sygdom og død. Og en kærlig Skaber velsignede dem med en helbredende kraft, hvorved livet og de kostbare fysiske legemers funktion kunne bevares. Knogler kan, hvis de fx brækker, blive hele igen. Læsioner i kødet kan heles af sig selv. Og helt mirakuløst kan utætheder i cirkulationen blive lukket af komponenter, som aktiveres af det blod, der mistes.[9]

Tænk på vidunderet i den kraft til at heles! Hvis I kunne skabe noget lignende, som kunne reparere sig selv, ville I have skabt liv, der kunne fortsætte uendeligt. Hvis I fx kunne skabe en stol, der kunne reparere sit eget knækkede ben, ville der ingen ende være på den stols levetid. Mange af jer går på knogler, der engang var brækket, og I gør det på grund af jeres usædvanlige evne til at hele.

Selv om vor Skaber gav os denne utrolige kraft, gav han vore legemer en modsat rettet gave. Det er velsignelsen *ældning* med synlige påmindelser om, at vi er jordiske væsener, som en dag skal forlade denne »svage hytte.«[10] Vore legemer forandres hver dag. Når vi bliver ældre har vores brede bryst og slanke talje en tendens til at bytte plads. Vi får rynker, mister farven i håret – ja måske alt håret – for at minde os om, at vi er dødelige børn af Gud med *fabriksgaranti* for, at vi ikke vil være strandet på jorden for evigt. Hvis det ikke var for faldet, ville vore læger, skønhedseksperter og bedemænd alle være arbejdsløse.

Adam og Eva blev – som dødelige væsener – instrueret om »at de skulle tilbede Herren, deres Gud, og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren.«[11] De blev endvidere instrueret i, at »kødets liv er i blodet ... det er blodet, der skaffer so-

ning, fordi det er livet.«[12] Prøvetid, skaberkraft og aldring var alle dele af – og den fysiske død var afgørende for – Guds plan kendt som »saliggørelsens store plan.«[13]

Men livet på jorden, hvor herligt det end er, var aldrig det *endelige* mål for Guds plan. Livet og døden her på planeten Jorden var kun et *middel* til at nå et mål – ikke *målet*, som vi er sendt hertil for.

Forsoningen

Det bringer os til forsoningen. Paulus sagde: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«[14] Jesu Kristi forsoning blev den *udødelige skabelse*. Han meldte sig frivilligt til at betale prisen for en lov, der tidligere var overtrådt.[15] Og ved udgydelsen af hans blod, kunne hans[16] og vore legemer blive fuldkommengjort. De kunne igen fungere uden blod, ligesom Adams og Evas gjorde i deres *paradisiske* tilstand. Paulus belærte om, at »kød og blod kan ikke arve Guds rige ... dette forgængelige skal iklædes uforgængelighed.«[17]

Betydningen af *forsoningen*

Lad os med dette i baghovedet nu overveje den dybere mening med ordet *forsoning*. På engelsk hedder det *atonement*, og leddene er *at-one-ment*, hvilket kan betyde, at en person er ét med en anden. Andre sprog[18] anvender ord, som svarer til synonymerne *expiation* eller *reconciliation*. *Expiation* betyder »at sone for.« *Reconciliation* kommer fra de latinske rødder re, der betyder »igen«, *con*, der betyder »med«, og *sella*, der betyder »sæde.« *Reconciliation* betyder derfor bogstaveligt talt »at sidde igen med.«

Det giver mening at studere ordet *forsoning* i de semitiske sprog på Det Gamle Testamentes tid. På hebraisk er det grundlæggende ord for forsoning *kaphar*, et udsagnsord, der betyder »at dække« eller »at tilgive.«[19]

Nært beslægtet er det aramæiske og arabiske ord *kafat*, som betyder »en inderlig omfavnelse« – som utvivlsomt er beslægtet med den rituelle egyptiske omfavnelse. Henvisninger til den omfavnelse er tydelige i Mormons Bog. Et sted står der: »Men se, Herren har forløst min sjæl ... jeg har set hans herlighed, og jeg er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme.«[20] Et andet tilbyder det storslåede håb om, at vi kan blive »favnet i Jesu arme.«[21]

Jeg græder af glæde, når jeg overvejer betydningen af alt dette. At være forløst er at være forsonet – modtaget i Guds inderlige omfavnelse med et udsagn ikke alene om hans tilgivelse, men om at vi er ét i hjerte og sind. Hvilket privilegium! Og hvilken trøst for de blandt os, som har kære, der allerede har forladt vores familiekreds gennem den port, vi kalder døden!

Skrifterne lærer os mere om ordet *forsoning*. Det Gamle Testamente har mange henvisninger til *soning*, som krævede dyreofre. Ikke et hvilket som helst dyr var acceptabelt. De særlige krav omfattede:

- Udvælgelsen af flokkens førstefødte og uden fejl,[22]
- ofring af dyrets liv ved udgydelse af dets blod,[23]
- dyrets død uden brudte knogler[24] og
- et dyr kunne ofres stedfortrædende for et andet.[25]

Kristi forsoning opfyldte disse forbilleder fra Det Gamle Testamente. Han var den førstefødte, Guds Lam uden fejl. Hans offer skete ved udgydelse af blod. Ingen knogler i hans legeme blev brækket – usædvanligt fordi begge røvere, der blev korsfæstet sammen med Herren, fik deres knogler brækket.[26] Og hans offer var et stedfortrædende offer for andre.

Mens ordene *sone* eller *forsoning* i enhver form kun står en gang i King James-oversættelsen af Det Nye Testamente[27], står de 38 gange i Mormons Bog.[28] Som endnu et vidne om Jesus Kristus kaster den værdifuldt lys over hans forsoning, ligesom Lære & Pagter og Den Kostelige Perle gør. Åbenbaring i de sidste dage har tilføjet meget til vores bibelske forståelsesgrundlag.

Uendelig forsoning

I Det Gamle Testamentes forberedende tid var soningen begrænset – der var en ende. Den var et symbolsk forbillede på Jesu Kristi endelige forsoning. Hans forsoning er uendelig – uden ende.[29] Den var også uendelig i og med, at hele menneskeheden ville blive frelst fra en endeløs død. Den var uendelig i form af hans umådelige lidelse. Den var uendelig i tid, da den afsluttede forbilledet med dyreofre. Den var uendelig i omfang – den skulle udføres en gang for alle.[30] Og forsoningens nåde rækker ikke blot ud til et uendeligt antal mennesker, men også til et uendeligt antal verdener skabt af ham.[31] Den var uendelig ud over enhver menneskelig målestok eller jordisk fatteevne.

Jesus var den eneste, som kunne tilbyde en sådan uendelig forsoning, eftersom han var født af en jordisk mor og en udødelig Fader. På grund af denne enestående fødselsret var Jesus et uendeligt væsen.

Forsoningens ildprøve

Forsoningens ildprøve foregik omkring byen Jerusalem. Der fandt den største kærlighedsgerning i hele historien sted. Da Jesus og hans venner forlod det store rum ovenpå, krydsede de den dybe dal øst for byen og kom til en have med oliventræer på Oliebjergets nederste skråninger. Der i den have, som bærer det hebraiske navn *Getsemane* – der betyder oliepresse – oliven blev mast og presset for at give olie og mad. Der i Getsemane led Herren »for alle mennesker, for at alle ... måtte omvende sig og komme til ham.«[33] Han påtog sig vægten af hele menneskehedens synder og bar den voldsomme byrde, der fik ham til at bløde fra hver pore.[34] Senere blev han slået og pisket. En krone med skarpe torne blev presset ned over hans hoved som en yderligere form for tortur.[35] Han blev hånet og spottet. Han led enhver skændsel fra sit eget folks hænder. »Jeg kom til mine egne,« sagde han, »men mine egne tog ikke imod mig.«[36] I stedet for deres varme omfavnelse, modtog han deres grusomme afvisning. Derpå skulle han bære sit eget kors til Golgata, hvor han blev naglet til dette kors og overladt til at lide uudholdelig smerte.

Senere sagde han: »Jeg tørster.«[37] For en læge er det et meget meningsfuldt udsagn. Læger ved, at når en patient går i chok på grund af blodtab, råber patienten – med tørre og sprukne læber – uvægerligt på vand – hvis han stadig er ved bevidsthed.

Selv om Faderen og Sønnen på forhånd vidste, hvad der kunne forventes, medførte selve handlingen ubeskrivelige lidelser. Og Jesus »sagde: 'Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.'«[38] Jesus fulgte derpå sin Faders vilje.[39] Tre dage senere – præcist som profeteret – opsteg han fra graven. Han blev opstandelsens førstegrøde. Han havde udført forsoningen, som kunne give udødelighed og evigt liv til alle lydige mennesker. Alt, som faldet gjorde muligt kunne gå galt, har forsoningen gjort muligt at gøre rigtigt.

Frelserens gave *udødelighed* kommer til alle, som har levet. Men hans gave *evigt liv* kræver omvendelse og lydighed over for specifikke ordinanser og pagter. Evangeliets nødvendige ordinanser er symboler på forsoningen. Dåb ved nedsænkning er symbolsk for Forløserens død, begravelse og opstandelse. Modtagelse af nadveren fornyr dåbspagterne og fornyr også vores erindring om Frelserens brudte kød og om det blod, han udgød for os. Templets ordinanser er symbol på vores forsoning med Herren og besegler familier sammen for evigt. Lydighed over for de hellige pagter indgået i templet gør os kvalificerede til evigt liv – Guds største gave til menneskene[40] – »formålet og målet for vores eksistens.«[41]

Forsoningen muliggjorde opfyldelsen af skabelsens formål

Skabelsen krævede faldet. Faldet krævede forsoningen. Forsoningen muliggjorde op-

fyldelsen af skabelsens formål. Evigt liv, som er gjort muligt gennem forsoningen, er det højeste formål med skabelsen. Man kan formulere det negativt. Hvis familier ikke blev beseglet i hellige templer, vil hele jorden blive lagt fuldstændig øde.[42]

Formålene med skabelsen, faldet og forsoningen samles alle i det hellige værk, som udføres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer. Jorden blev skabt, og Kirken blev genoprettet for at muliggøre beseglingen af hustru til mand, børn til forældre, familier til forfædre, verdener uden ende.

Dette er det store sidste dages værk, hvori vi har del. Det er derfor, vi har missionærer; det er derfor, vi har templer – for at bringe forsoningens fulde velsignelser til Guds trofaste børn. Det er derfor, vi modtager vore egne kald fra Herren. Når vi grunder over hans frivillige forsoning, bliver ethvert omfang af offer fra os fuldstændig overskygget af en inderlig følelse af taknemmelighed over privilegiet ved at kunne tjene ham.

Som et af de »særlige vidner om Kristi navn i hele verden«[43] bærer jeg vidnesbyrd om, at han er den levende Guds Søn. Jesus er Kristus – vor forsonende Frelser og Forløser. Dette er hans kirke, gengivet for at velsigne Guds børn og for at forberede verden til Herrens andet komme. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Templet i Salt Lake City.

NOTER:

1. Jakobs Bog 4:12.
2. Sammenhængen mellem disse led findes kædet sammen i flere skriftsteder som fx Alma 18:34-39; Mormon 9:12 og L&P 20:17-24.
3. De blev skabt som ikke-dødelige væsener – »uden dødelighed« – for tiden ikke underkastet døden.
4. Se Alma 12:21-23.
5. 2 Nephi 2:23.
6. Se 1 Mos 1:28; Moses 2:28.
7. 2 Nephi 2:25.
8. Vi bør huske, at Gud tilgav Adam og Eva deres overtrædelse (se Moses 6:53).
9. Som fx blodplader og thrombin.
10. Eliza R. Snow, »O min Fader,« *Salmer og sange*, nr. 189.
11. Moses 5:5.
12. 3 Mos 17:11.
13. Se Alma 42:8.
14. 1 Kor 15:22; se også Mosiah 16:7-8.
15. Se 2 Nephi 2:7; også »Vor Frelser sig til korset gav«, *Salmer og sange*, nr. 112.
16. Se Luk 13:32.
17. 1 Kor 15:50-53.
18. Som fx spansk, portugisisk, fransk, italiensk og tysk.
19. Vi kan tilmed formode, at hvis en person kvalificerer sig til forsoningens velsignelser (ved at adlyde evangeliets love og forordninger), vil Jesus »dække« over vore tidligere overtrædelser over for Faderen.
20. 2 Nephi 1:15.
21. Mormon 5:11; flere eksempler findes i Alma 5:33; 34:16.
22. Se 3 Mos 5:18; 27:26.
23. Se 3 Mos 9:18.
24. Se 2 Mos 12:46; 4 Mos 9:12.
25. Se 3 Mos 16:10.
26. Se Joh 19:31-33.
27. Se Rom 5:11.
28. *Forsoning, forsoningen, forsoningens*=29; *forsone, forsonede* eller *forsoner*=5 plus *sone* eller *soner*=4; i alt 38 gange, herudover 8 gange, hvor ordet ingen forbindelse har med Kristi forsoning.
29. Se 2 Nephi 9:7; 25:16; Alma 34:10, 12, 14.
30. Se Hebr 10:10.
31. Se L&P 76:24; Moses 1:33.
32. Se Joh 3:16.
33. L&P 18:11.
34. Se Luk 22:44; L&P 19:18.
35. Se Matt 27:29; Mark 15:17; Joh 19:2, 5.
36. 3 Nephi 9:16; se også L&P 6:21; 10:57; 11:29; 39:3; 45:8; 133:66.
37. Joh 19:28.
38. Mark 14:34-36. Ordet *Abba* er betydningsfuldt. *Ab* betyder »far«; *Abba* er en kærlig og familiær form af dette ord. Den nærmeste tilsvarende danske vending er måske *farmand.*
39. Århundreder senere fortalte Herren Joseph Smith om sine inderligste minder om denne oplevelse. Vi læser om det i L&P 19.
40. Se L&P 14:7.
41. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah,* 1978, s. 568.
42. Se L&P 2:3; 138:48.
43. L&P 107:23.

Præstedømmets møde
Den 5. oktober 1996

»Løbe og ikke blive trætte«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg opfordrer jer til at stå som et eksempel på retskaffen levevis for jeres venner.

I Kirkens tidlige historie kan vi læse, at Herren i vinteren 1833 befalede, at der skulle organiseres en profeternes skole »for deres undervisning i alt det, der er nyttigt for dem« (L&P 88:127). Den blev afholdt ovenover Newell K. Whitneys butik. Brødrene kom til skolen for at blive undervist af profeten Joseph Smith. Nogle af dem havde anlagt sig den vane at tygge skrå og ryge tobak. Det blev vanskeligt for profeten at undervise om åndelige anliggender i en verdslig og røgfyldt atmosfære. Joseph Smith, der var noget tynget af de fysiske rammer, adspurgte Herren om sådanne forhold var passende for brødrene. Som svar på denne bøn, modtog han en åbenbaring, der af os kendes som visdomsordet.

Visdomsordet indeholder nogle meget positive aspekter. Det opfordrer os til at bruge korn, især hvede, og at bruge frugt og grøntsager, samt til sparsom indtagelse af kød. Det er også kendt for dets forbud mod nydelsen af spiritus, tobak, te og kaffe. Ud over dette har Kirkens ledere rådet os til at afholde os fra stoffer som marihuana, kokain og lignende samt fra misbrug af lægemidler.

I et særligt løfte, der blev givet i denne åbenbaring, som findes i afsnit 89 i Lære & Pagter, modtager vi disse ord:

»Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:18-21).

Jeg vil være evigt taknemlig for belæringerne fra mine retskafne forældre, som indpodede visdomsordets lære i os. Udover deres belæringer, modtog vi omhyggelig undervisning i Primary, Søndagsskolen og fra vores vejledere i præstedømmet.

Jeg husker især en primarylærer, som læste en historie fra *Improvement Era.* Jeg bad Kirkens Historiske Afdeling om at finde den for mig, og jeg synes, den er værd at få gentaget. Historien var taget fra oktobernummeret af *Improvement Era* fra 1928, og den handler om Creed Haymond, en ung mormon, der var blevet optaget på University of Pennsylvania. Han var kendt for at være en hurtig løber, og på grund af sin opførsel og sit engagement, blev han valgt til holdkaptajn for løbeholdet.

Det årlige amatørmesterskab for universitetshold blev afholdt på Harvards stadion i slutningen af maj 1919. Landets bedste idrætsudøvere, 1700 i alt, ankom til byen Cambridge. 17 af Pennsylvanias deltagere klarede sig gennem udtagelsesrunderne. Cornell, deres værste rival det år, fik kun ti mand med. Pennsylvanias hold havde store chancer for at blive mestre. Der blev givet point for de første fem placeringer i hver disciplin, fem point for en førsteplads, fire for en andenplads, tre for en tredjeplads, to for en fjerdeplads og et for en femteplads. Så det hold, der stillede med flest deltagere, havde naturligvis størst chance for at vinde stævnet.

Pennsylvanias træner var i højt humør aftenen før stævnet. Han gik rundt og hilste på sit hold, inden han gik i seng. Han trådte ind i Creeds værelse og sagde: »Creed, hvis vi gør vores bedste i morgen, så løber vi af med sejren.«

Træneren tøvede. »Creed, jeg giver drengene lidt sherry i aften. Du skal også have lidt. Bare en lille smule.«

»Jeg vil ikke have noget, træner.«

»Men jeg drikker dig jo ikke fuld, Creed. Jeg ved godt, hvad I mormoner tror på. Jeg giver dig det som en opstrammer, der vil få dig helt op på mærkerne.«

»Det nytter ikke noget, træner. Jeg kan ikke drikke det.«

Træneren svarede: »Husk nu på, at du er holdkaptajn og vores bedste pointvinder, Creed. 14.000 studerende forventer, at du personligt henter sejren hjem. Hvis du svigter os, så taber vi. Mon ikke jeg ved, hvad der gavner dig bedst?«

Creed vidste, at andre trænere mente, at en lille smule vin havde en gavnlig virkning, når deres idrætsudøvere havde trænet deres muskler og nerver til bristepunktet. Han vidste også, at det, træneren bad ham om, stred imod alt, hvad han havde lært fra barnsben af. Han så træneren lige i øjnene og sagde: »Jeg drikker det ikke.«

Træneren svarede: »Du er en sær snegl, Creed. Du vil jo heller ikke drikke te i spisesalen. Du har dine egne ideer. Nå, skidt. Jeg lader dig gøre, som du vil.«

Da træneren gik, var holdets kaptajn helt oprevet og nervøs. Sæt nu han klarede sig dårligt i morgen. Hvad skulle han så sige til træneren? Han skulle løbe mod nogle af verdens hurtigste mænd. Kun en toppræstation ville være god nok. Hans stædighed kunne koste Pennsylvania sejren. Hans holdkammerater gjorde, som de fik besked på. De stolede på deres træner. Hvad ret havde han til at være ulydig? Der var kun én grund. Hele sit liv havde han lært at efterleve visdomsordet.

Det var et svært øjeblik i denne unge mands liv. Tynget af åndelige overvejelser knælede han og bad inderligt Herren om at give ham et vidnesbyrd om kilden til denne åbenbaring, som han troede på og adlød. Så gik han i seng og sov trygt.

Næste morgen kom træneren ind til ham og sagde: »Hvordan har du det, Creed?«

»Fint,« svarede holdkaptajnen muntert.

»Alle de andre gutter er syge. Jeg aner ikke, hvad der er i vejen med dem,« sagde træneren alvorligt.

»Måske er det den opstrammer, du gav dem, træner.«

»Ja, måske,« svarede træneren.

Kl. 14 sad de 20.000 tilskuere på deres pladser og ventede på, at stævnet skulle

Præsident Gordon B. Hinckley på talerstolen i Tabernaklet i Salt Lake City.

begynde. Efterhånden som stævnet skred frem stod det klart for enhver, at der var noget helt galt fat med Pennsylvanias stolte hold. I den ene disciplin efter den anden klarede de sig meget dårligt. Nogle af dem var endda for syge til at deltage.

100 og 200 meter-løbet var Creeds løb. Pennsylvanias hold havde hårdt brug for en sejr. Han skulle løbe mod fem af de hurtigste amerikanske løbere. Da mændene havde taget plads ved startlinien og startpistolen blev skudt af, styrtede alle løberne frem. Det vil sige alle undtagen én, nemlig Creed Haymond. Den, der havde løbet i bane to under udtagelsesløbene – det var den bane, som Creed løb i nu – havde sparket et hul til sin tå et lille stykke bag det sted, hvor Haymond nu havde sparket hul til sin tå. De brugte ikke startblokke dengang. Da Creed satte af med voldsom kraft, brast den lille jordvold mellem de to huller, og han faldt ned på knæ bag startlinien.

Han sprang op og forsøgte at indhente det fortabte. Efter de første 60 meter lå han bagest i feltet. Så syntes han pludselig at flyve forbi den femte løber, og så den fjerde, og så den tredje, og så den anden. Lige før målstregen fór han med et totalt udmattet hjerte som en stormvind forbi den forreste løber og vandt.

På grund af en fejl i arrangementet blev semifinalen i 200 meter løb ikke afholdt før tæt på stævnets afslutning. Og med det samme sorte uheld, som havde fulgt Pennsylvanias hold hele dagen, var Creed Haymond blevet anbragt i det sidste løb i 200 meter-disciplinen. Og fem minutter efter at have vundet det løb, skulle han stille op i finalen i 200 meter løb, som var dagens sidste disciplin. En af de andre mænd, som havde deltaget i et tidligere løb, skyndte sig hen til ham. »Sig til dommeren, at du kræver en pause, inden du skal løbe igen. Det har du krav på ifølge reglerne. Jeg har knap fået pusten endnu, og jeg deltog i løbet før dig.«

Creed gik gispende hen til dommeren og bad om mere tid. Løbsdommeren sagde, at han ville give ham ti minutter. Men publikum hujede og skreg for at få løbet til at begynde. Beklagende måtte dommeren kalde løberne hen til startlinien. Under normale forhold ville Creed ikke have frygtet dette løb. Han var sandsynligvis den hurtigste mand i verden på den distance, men han havde jo allerede løbet tre løb den eftermiddag – deriblandt et opslidende 100 meter løb.

Dommeren kaldte de forpustede mænd hen på deres pladser og hævede sin pistol. Der kom en lille røgsky, og så var løbet i gang. Denne gang fór Pennsylvanias holdkaptajn af sted som skudt ud af en kanon. Snart skilte Creed sig ud fra mængden og tog føringen. Han sprintede væk fra feltet og med utrolig fart og otte meter foran den nærmeste mand brød han målsnoren og vandt sit andet løb – 200 meter løbet.

Pennsylvania havde tabt stævnet, men deres holdkaptajn havde forbløffet deres tilhængere med sine to fabelagtige løb.

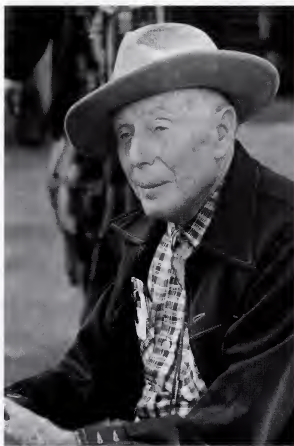
Da Creed Haymond gik i seng efter den forunderlige dag, kom han pludselig i tanker om sit spørgsmål aftenen før, om hvorvidt visdomsordet var en guddommelig åbenbaring. De besynderlige begivenheder gled gennem hans sind – hans holdkammerater havde drukket vinen og havde tabt; han havde afholdt sig fra at drikke og havde vundet sejre, der endog havde forbløffet ham selv. Åndens dejlige vished kom til ham, visdomsordet er fra Gud (Tilpasset fra »Speed and the Spirit«, Joseph J. Cannon, *The Improvement Era*, oktober 1928, s. 1001-1007).

Jeg gad vide, om det i vore dage er nok bare at have mod til at sige »nej«, eller om vi også har et ansvar for at hjælpe andre med at overvinde den store forbandelse, som nu plager vores samfund. Der var en gang i mit liv, hvor jeg ville have ønsket, at jeg havde gjort lidt mere for at hindre en ven i at indtage et skadeligt stof. Vi var på spejderlejr i Yellowstone nationalpark. Sent en aften gik vi hen for at se gejseren Old Faithful springe. På vej tilbage til vores telt, stoppede min ven mig på en mørk sti og halede en dåseøl frem. Jeg ved

ikke, hvor han havde den fra. Han sagde: »Jeg har en lækkerbisken til os« og så tilbød han at dele øllen med mig. Selvfølgelig havde den undervisning, jeg havde fået i mit hjem og af storslåede ledere i hjælpeorganisationerne og præstedømmet gjort så stort indtryk på mig, at jeg slet ikke følte mig fristet til at tage imod hans tilbud. Han drak hele dåsen, og jeg gjorde intet for at tale ham fra det eller stoppe ham. Det havde en skadelig virkning på vores venskab. Jeg ved ikke rigtig hvorfor. Måske var det, fordi jeg følte mig skyldig over ikke at have gjort noget mere for at hindre ham i at drikke den øl. Og måske var det, fordi han var bange for, at jeg skulle afsløre det, der var sket, så hans forældre fik det at vide. I de år, der er gået, har jeg været ked af, at jeg mistede den ven.

I dag er drikkeriet og stofmisbrugets forbandelse blevet et nationalt mareridt. Det er årsagen til de fleste af vores forbrydelser, ulykker, arbejdsløshed og skilsmisser. I prægtige unge mænd i Det Aronske Præstedømme vil komme til at betale de sociale omkostninger af denne frygtelige pest, når I bliver voksne. Der må gøres noget for at standse denne nedbrydende kraft. Jeg opfordrer jer til at stå som et eksempel på retskaffen levevis for jeres venner. Jeg ved, at Herren vil holde sit løfte ved at velsigne jer med sundhed, kundskab og visdom, som vil skille jer ud fra resten af verden. Jeres retskafne eksempel vil også velsigne mange, mange andre menneskers liv.

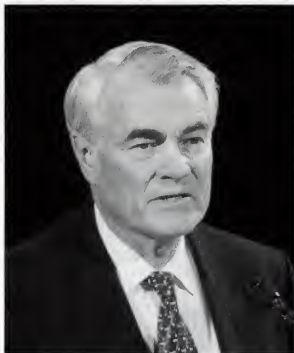
Gud velsigne jer, at I må have mod til at leve sådan, som I bør, og til at stå som eksempler på dem, der efterlever de evangeliske principper, som er os så kære. Det er min ydmyge bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Frelseren regner med dig

Ældste Joe J. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Tænk mindre på dig selv og mere på den magt, som du har til at hjælpe andre.

Efter en generalkonference for nogle år siden spurgte vores fire-årige barnebarn Andrew sin mor: »Mor, regner Jesus med mig?« Hans mor svarede: »Ja, Andrew, Jesus *regner* med dig. Han vil have, at du skal adlyde mor og far, vælge det rette og *især* være sød mod din lillebror Benny.« Den fire-årige knægt tænkte lidt over det og sagde så: »Mor, fortæl ham, at han ikke skal regne med mig.«

Når Andrew bliver gammel nok til at modtage Det Aronske Præstedømme, vil han heldigvis have fundet ud af, at Jesus *faktisk* regner med ham.

Lad os her i aften se på tre vigtige måder, hvorpå Herren regner med jer, der er så privilegerede at bære Det Aronske Præstedømme.

For det første regner Frelseren med, at I vil hjælpe dem, der har brug for jer.

På en skole ikke så langt herfra var der en ung udviklingshæmmet elev, som vi kan kalde Frank, der så gerne ville anerkendes af »den hårde kerne«. Han fulgte dem overalt og betragtede dem på afstand i håb om, at blive optaget i gruppen, men det lykkedes aldrig.

En dag lokkede nogle af de populære drenge og piger Frank til at danse på et af bordene i skolens cafeteria. Det gjorde han så, i den tro at det ville glæde dem. Han vred og vendte sig på sin egen lidt klodsede facon. Gruppen hujede, klappede og lo. De lo ad ham, og Frank troede, at de lo *med* ham.

Et par borde derfra sad Dave og en ven og spiste frokost, mens de betragtede optrinet. Dave fór modigt op, gik hen til plageånderne og hvæsede gennem sammenbidte tænder: »Nu har jeg fået nok af det her!« Han hjalp Frank ned og sagde: »Kom hen og spis frokost sammen med os, Frank.«

Frelseren regner med, at du vil hjælpe dem, der har brug for dig, og de er overalt – i din skole, dit kvarter og i din familie.

Ved et 20 års jubilæum for gamle elever havde en af de fremmødte en overraskende samtale med en af sine tidligere klassekammerater, der sagde:

»Jeg kom kun til den her gamle elev-fest i håb om, at du ville være her, så jeg kunne takke dig. Jeg havde en svær tid i skolen. Du er måske ikke klar over det, men du var min eneste ven i skolen. Jeg har tit spekuleret på, om vores seminarlærer havde givet dig til opgave at være sød mod mig. Havde han det?«

»Nej, det havde han ikke.«

»Du vidste det ikke, men hver dag kiggede jeg efter dig, fordi jeg vidste, at du ville snakke med mig. Du gav mig selvtillid. Nu er jeg gift og har en stor familie. I gennem alle de år, der er gået, har jeg tit tænkt på, hvad du betød for mig, og det ville jeg bare have, at du skulle vide.«

Der er dem, som vågner hver eneste morgen og frygter at skulle gå i skole eller til en aktivitet i kirken, fordi de er bange for, hvordan de vil blive behandlet. Du har magten til at ændre deres liv til det bedre. Du bærer Guds præstedømme, og Herren regner med, at du vil opbygge og støtte dem. Tænk mindre på dig selv og mere på den magt, som du har til at hjælpe andre, selv dem i din egen familie.

En fjorten-årig lillesøster havde klædt sig pænt på for at gå til en aktivitet i Unge Piger. Hun var inde i en periode i sit liv, hvor hun var usikker på sig selv. Hun sneg sig stille og genert hen mod hoveddøren, i håb om at slippe ubemærket fordi de unge mænd, som sad sammen med hendes storebror Russell inde i stuen. Hun fik en kompliment, der vendte op og ned på hendes liv,

da hendes storebror afbrød samtalen i stuen og, mens alle hans venner hørte på, sagde: »Du ser virkelig godt ud i aften, Emily.« Var det en lille ting? Nej. Der findes unge piger, som hævder, at de aldrig havde klaret de svære år uden opmuntring og støtte fra deres ældre brødre.

I sidste måned blev en bærer af Det Aronske Præstedømme ved navn Zachary Snarr brutalt og hensynsløst myrdet her i Salt Lake City. En af de mange dejlige ting, som familie og venner sagde om ham, var, at der sjældent gik en dag, hvor han ikke fortalte sin mor, at han elskede hende. Hans muntre og kærlige væsen har givet dem mange dejlige minder. Jeres mødre har brug for jeres hjælp. En bærer af Det Aronske Præstedømme bør aldrig gøre sig skyldig i at sige noget uforskammet eller respektløst til sin mor.

Skriften belærer os om, at når vi er hensynsløse, tankeløse eller uvenlige mod andre, så »(ler) djævelen og hans engle fryder sig« (3 Nephi 9:2). Og at »himlene (unddrager) sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:37).

Du har måske ment, at sådan nogle små venligheder ikke betyder noget, men som Alma sagde: »Ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6). Vi læser også: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk (*I* er et stort værk under opførelse), og af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33)

Frelseren regner også med, at I vil sky det umoralske skidt, som findes i medierne omkring jer.

Ved hjælp af det onde i medierne er Satan trængt ind i nogle sidste dages helliges liv. Jeg er sikker på, at størstedelen af jer ikke har gjort jer skyldige i alvorlig seksuel overtrædelse, men mange vandrer på en sti, der kan føre til det. En biskop fortalte, at det åndelige niveau blandt bærerne af Det Aronske Præstedømme i hans ward var dalende. Under sine personlige samtaler med dem erfarede han, at mange af dem så film med vold og sex. Da han spurgte dem, hvor de gik hen og så den slags skidt, svarede de: »Vi går ikke nogen steder. Vi ser dem derhjemme. Vi har kabel-tv, og når vores forældre er ude, kan vi se alt, hvad vi har lyst til.«

Fædre, det var måske på tide at overveje, om det er klogt at have fri adgang til kabel-tv og uovervågede fjernsynsapparater i jeres hjem og især på jeres børns værelser.

Det er urimeligt at tro, at det ikke har nogen negativ påvirkning at udsætte sig for banden, afklædthed, sex og vold. Vi kan ikke vælte os i mudderet uden at blive sølet til.

Det er en kilde til bekymring, at nogle af vores unge sidste dages hellige, såvel som deres forældre, regelmæssigt ser voldsfilm og andre upassende film og videoer. Endnu en grund til at »djævelen (ler) og hans engle fryder sig«.

For blot nogle få måneder siden gav Herrens profet, præsident Gordon B. Hinckley de unge, og alle os andre, dette tydelige og utvetydige råd:

»Vær rene. Jeg kan ikke påpege det tydeligt nok. Vær rene. Det er så uhyre vigtigt, og I har en alder, hvor I hele tiden er udsat for fristelse. Det slynges imod jer fra fjernsynet. Det slynges imod jer fra bøger, blade og videofilm. I behøver ikke at leje dem. Lad være med det. Lad være med at se dem. Hvis nogen foreslår, at I skal sidde hele natten og se på det slibrige bras, så sig: 'Det er ikke noget for mig.' Hold jer fra det ...« (*Ungdomskonference i Denver i Colorado*, 14. april 1996).

Herren og hans levende profeter regner med, at I holder jer fra det bras, som findes i medierne omkring jer. Når nogen vælger at ignorere eller trodse den levende profets råd, befinder vedkommende sig på gyngende grund.

Husk på, at da Potifars hustru fristede Josef til at ligge hos sig, »flygtede (han) ud« (1 Mos 39:12).

Der er fristelser overalt omkring os, og med internettets ankomst øges de. Der findes meget positivt i medieverdenen, men der er også meget negativt. Hvis vi tillader os at lade os gribe af det negative, vil det give djævelen endnu mere grund til at le og hans engle til at fryde sig (se 3 Nephi 9:2).

Endelig regner Frelseren med, at I vil være værdige til at besøge templet og udføre en god mission.

En af mine bekendte voksede op lige her i nærheden. Da han fyldte 14, var han over 1,80 m høj og noget kejtet. Han sagde: »En eftermiddag, mens jeg sad i min seminarklasse, rørte Ånden mig. Jeg fik et vidnesbyrd om, at evangeliet virkelig var sandt. Den dag besluttede jeg mig for, at jeg ville tjene Herren på enhver måde.«

Da han gik i 3.g, var han langt over 1,80 m høj og slet ikke så kejtet mere. Mange universiteter tilbød ham stipendier, hvis han ville spille på deres basketballhold. Da han havde spillet for sit universitet i et år, fortalte han sin træner, at han ville holde pause i to år for at gå på mission. Træneren svarede: »Hvis du rejser, kan du være sikker på én ting: Du kommer aldrig til at bære en af vores basketball-uniformer igen!« Mange mente, at hans »mission« burde bestå i at spille basketball. Selv noget af hans familie, deriblandt hans forældre, prøvede at tale ham fra at tage på mission. Men han havde besluttet sig. Han var villig til at ofre alt for Herren – stipendiet, sine beundreres bifald og glæden ved at spille. Han vidste, hvad Herren forventede af ham. Han fik sin kaldelse og udførte en hæderlig mission.

Da han vendte hjem to år senere, var han blevet endnu højere og omkring 18 kg tungere. Hans træner besluttede at omvende sig. Han fik lov til at bære en af deres basketball-uniformer igen, og i hans sidste studieår vandt hans hold ikke alene regionsmesterskabet, men gik også videre til finalen i det nationale mesterskab.

Herrens befaling til sine apostle lød: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15).

Nutidige profeter har fortalt os, at enhver ung mand, som er fysisk og psykisk i stand til det, bør forberede sig på at udføre en mission. Herren har ikke sagt: »Tag på mission, hvis det passer ind i dine planer eller hvis du har lyst til det eller hvis det ikke kommer i vejen for jeres stipendier, forelskelser eller uddannelse.« At prædike evangeliet er en befaling og ikke bare et forslag. Det er en velsignelse og et privilegium og ikke et offer. Husk på, at selv om nogle af jer har meget fristende årsager til ikke at udføre en mission, så regner Herren og hans profeter med jer.

Mere end nogensinde før i mit liv ved jeg, at Jesus er Kristus. Dette er hans Kirke, og den ledes af levende profeter. Herren og hans profeter regner med at du:

- 1. Vil hjælpe dem, der har brug for dig.
- 2. Vil sky det skidt, som findes i medierne omkring dig.
- 3. Vil være værdig til at besøge templet og udføre en god mission.

Jeg beder til, at I må være med til at gøre verden til at bedre sted at være. Det er vores opgave. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ærlighed – et moralsk kompas

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Ærlighed er mere end ikke at lyve. Det er at fortælle sandheden, at tale sandt, at efterleve sandheden og elske sandheden.

Mine kære brødre, det er et privilegium for os alle, at så mange i så mange lande kan være sammen ved dette møde for Kirkens præstedømme. Vi er alle taknemmelige for, at vores elskede profet og leder, præsident Gordon B. Hinckley, er til stede. Vi glæder os alle over, at præsident Hinckley har været i stand til at møde så mange hellige i så mange lande, siden han blev kaldet som Kirkens præsident, og han har velsignet dem meget. Vi er taknemmelige for hans inspirerede lederskab. Jeg føler mig usigelig ydmyg ved at tjene med præsident Hinckley, præsident Monson, medlemmerne af De Tolvs Kvorum og Kirkens øvrige generalautoriteter. Jeg nærer yderst stor respekt og agtelse for hver af dem.

Brødre, vi bør alle udvise interesse for det samfund, som vi lever i, et samfund, der er som et moralsk Harmagedon. Jeg er bekymret for dets påvirkning på os som bærerne af Guds præstedømme. Der er så mange i verden, som ikke synes at vide eller interessere sig for, hvad der er rigtigt og forkert. Den 13. trosartikel kender vi alle. Jeg gentager den for at fremhæve den: »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«

Vi har alle brug for at vide, hvad det vil sige at være ærlig. Ærlighed er mere end ikke at lyve. Det er at fortælle sandheden, at tale sandt, at efterleve sandheden og elske sandheden. John, en ni-årig schweizisk pioner-dreng, som var med i et af håndkærrekompagnierne, er et eksempel på ærlighed. Hans far lagde en klump bøffelkød på håndkærren og sagde, at den skulle gemmes til søndagsmiddagen. John fortalte: »Jeg var meget sulten, og kødet lugtede så godt, mens jeg skubbede håndkærren, at jeg ikke kunne modstå det. Jeg havde en lille lommekniv ... Selv om jeg forventede en alvorlig dragt prygl, når min far fandt ud af det, skar jeg små stykker af hver dag. Jeg tyggede på dem så længe, at de blev hvide og fuldstændig uden smag. Da far kom for at hente kødet, spurgte han mig, om jeg havde skåret noget af. Jeg sagde: 'Ja. Jeg var så sulten, at jeg ikke kunne lade det være i fred.' I stedet for at skælde mig ud eller slå mig vendte min far sig bort og tørrede tårerne i sine øjne.«[1]

Jeg vil gerne tale åbenhjertigt med jer om at være ærlig. Ærlighed er et moralsk kompas til at vejlede os i vores liv. I unge mænd er under stort pres for at lære den teknologi, som breder sig, og som vil fortsætte med at brede sig hurtigt. Men det enorme pres for at klare sig inden for verdslig lærdom, frister sommetider mennesker til at gå på kompromis med det, der er vigtigere – deres ærlighed og integritet.

At snyde i skolen er en slags selvbedrag. Vi går i skole for at lære. Vi snyder os selv, når vi læner os op af en andens indsats og lærdom.

En ven gengav denne oplevelse, som hendes mand havde, mens han læste til læge. »At komme ind på medicinstudiet er ret

svært, og ønsket om at klare sig godt lægger et stort pres på de nye førsteårsstuderende. Min mand havde studeret intenst og gik til sin første eksamen. På medicinstudiet forventedes det, at man var ærlig. Professoren delte eksamenspapirerne ud og forlod lokalet. Lynhurtigt begyndte de studerende at finde små huskesedler frem fra under deres papirer eller fra deres lommer. Min mand mindes, at hans hjerte begyndte at banke, da han forstod, at det er temmelig svært at konkurrere med snydere. På det tidspunkt var der en høj og mager studerende, som rejste sig bagest i lokalet og sagde: 'Jeg flyttede fra min hjemby og installerede min kone og tre små børn i en lejlighed under taget og arbejdede meget hårdt for at komme ind på medicinstudiet. Og jeg melder den første, som snyder, og det kan I ligeså godt regne med!' De troede på det. Der var mange fårede udtryk, og disse huskesedler begyndte at forsvinde, lige så hurtigt som de var dukket op. Han satte standarden for årgangen, som med tiden fik deres eksamen som den største gruppe i universitetets historie.«[2] Den unge magre medicinstuderende, som udfordrede snyderne, var J. Ballard Washburn, som blev en respekteret læge og mange år senere blev anerkendt af Utahs lægeforening for sin store indsats som læge. Han virkede også som generalautoritet og er nu tempelpræsident i Las Vegas, Nevada.

I virkeligheden konkurrerer vi kun med os selv. Andre kan udfordre og motivere os, men vi må gå dybt ind i vores sjæl og kalde vores gudgivne intelligens og evner frem. Vi kan ikke gøre dette, når vi er afhængig af en andens indsats.

Ærlighed er et princip, og vi har vores moralske frihed til at afgøre, hvordan vi vil anvende dette princip. Vi har frihed til at træffe valg; men i den sidste ende vil vi være ansvarlige for hvert valg, vi træffer. Vi kan narre andre, men der er en, som vi aldrig kan narre. Fra Mormons Bog lærer vi: »Portens vogter er den Hellige i Israel, og han beskæftiger ingen tjenere der, og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.«[3]

I det skæbnesvangre år 1942 blev jeg indkaldt til USAs hærs luftvåben. En kold nat på Chanute flyvestationen i Illinois fik jeg vagten hele natten. Mens jeg gik omkring på min post, mediterede og overvejede jeg hele den elendige, lange nat. Ved daggry havde jeg nået nogle urokkelige konklusioner. Jeg var forlovet og vidste, at jeg ikke kunne forsørge en hustru med en menigs løn. I løbet af en dag eller to udfyldte jeg min ansøgning om at komme på officersskole. Kort derefter blev jeg indkaldt til et forfremmelsesnævn. Mine kvalifikationer var få, men jeg havde gået på college i to år, og jeg havde gennemført en mission for Kirken i Sydamerika.

Spørgsmålene, jeg blev stillet ved dette officers-forfremmelsesnævn, tog en meget uventet drejning. Næsten alle handlede om min tro. »Ryger du?« »Drikker du?« »Hvad mener du om andre, som ryger og drikker?« Jeg havde ikke svært ved at besvare disse spørgsmål.

»Beder du?« »Mener du, at en officer bør bede?« Officeren, som stillede disse sidste spørgsmål, var en hårdfør karrieresoldat. Han så ikke ud, som om han havde bedt ret meget. Jeg overvejede, om jeg ville fornærme ham, hvis jeg svarede, som jeg virkelig troede? Jeg ønskede virkelig at blive officer, så jeg ikke behøvede at være nattevagt, udføre køkkentjeneste og rense toiletter, men mest for at min kæreste og jeg kunne få råd til at blive gift.

Jeg besluttede ikke at svare undvigende. Jeg indrømmede, at jeg bad, og jeg mente, at officerer kunne søge guddommelig vejledning, som nogle virkelig store generaler havde gjort. Jeg fortalte dem, at jeg troede, at officerer burde være forberedt på at lede deres mænd i alle passende aktiviteter, og hvis lejligheden krævede det også bøn.

Flere interessante spørgsmål kom. »Bør moralen i krigstider ikke være mindre streng? Retfærdiggør presset under kamp ikke, at mænd gør noget, som de ikke ville gøre hjemme under normale forhold?«

Jeg erkendte, at her var der måske en chance for at score nogle point og virke tolerant. Jeg formodede, at de mænd, som stillede mig disse spørgsmål, ikke efterlevede de standarder, som jeg var opdraget med. Tanken fløj gennem mit hoved, at jeg måske kunne sige, at jeg havde min egen tro, men at jeg ikke ønskede at påtvinge andre den. Men ansigterne fra de mange mennesker, som jeg som missionær havde undervist i kyskhedsloven, syntes at fare forbi mit ansigt. Til sidst sagde jeg blot: »Jeg tror ikke, at der er en dobbeltstandard for moral.«

Jeg forlod høringen overbevist om, at disse hårdføre officerer ikke kunne lide mine svar på deres spørgsmål og bestemt ville give mig en lav bedømmelse. Nogle få dage senere blev karaktererne slået op, og jeg havde til min overraskelse bestået. Jeg var i den første gruppe, som blev overflyttet til officersskolen! Jeg bestod, blev sekondløjtnant, giftede mig med min kæreste, og vi »har levet lykkeligt lige siden.«

Dette var en af de kritiske korsveje i mit liv. Ikke alle situationer i mit liv er endt således, eller som jeg gerne ville have det, men de har altid styrket min tro.

At stjæle er alt for almindeligt over hele verden. For mange synes deres logik at være: »Hvad kan jeg slippe godt fra?« eller »Det er i orden at gøre det, så længe jeg ikke bliver opdaget!« At stjæle kan foregå på mange måder bl.a. butikstyveri; at tage biler, stereoanlæg, CD-afspillere, videospil og andet, som tilhører en anden; at stjæle tid, penge og varer fra arbejdsgivere; at stjæle fra det offentlige ved at misbruge skatteborgernes penge eller påføre urigtige fradrag på selvangivelsen samt ved at låne uden nogen hensigt om at betale tilbage. Ingen har nogensinde opnået noget af værdi ved tyveri. I skuespillet *Othello* lader Shakespeare Jago fortælle en stor sandhed:

Den, der stjæler mit mammon, stjæler ragelse:
Et noget og intet;
det var mit, er hans, har været en træl for tusinder;
men den, som rapser mit gode navn,
han raner det, som ikke beriger ham,
og gør mig rigtig fattig.[4]

At stjæle noget overhovedet er uværdigt for en præstedømmebærer.

Enhver moralsk uærlighed er uforeneligt med udøvelsen af Guds præstedømme. Præstedømmet kan i virkeligheden kun udøves på baggrund af retfærdighed.[5] Når det udøves »i nogen som helst grad af uretfærdighed«, tages det bort.[6] Man kan ikke gøre begge dele. Mennesker, der er uærlige, snyder kun sig selv.

Der er forskellige grader af at fortælle sandheden. Når vi fortæller små hvide løgne, bliver vi mere og mere farveblinde. Det er bedre at forblive tavs end at vildlede. Den grad, hvor vi hver især fortæller hele sandheden og kun sandheden, afhænger af vores samvittighed. David Casstevens fra *Dallas Morning News* fortæller en historie om Frank Szymanski, som i 1940'erne spillede center for Notre Dames fodboldhold. Han var indkaldt som vidne i en civil retssag i South Bend, Indiana.

»Er du på Notre Dames fodboldhold i år?« spurgte dommeren.

»Ja, hr. dommer.«

»Hvilken plads?«

»Center, hr. dommer.«

»Hvor god en center er du?«

Szymanski vred sig på stolen, men sagde bestemt: »Hr. dommer, jeg er den bedste center, Notre Dame nogensinde har haft.«

Træneren Frank Leahy, som sad i retssalen, var overrasket. Szymanski havde altid været beskeden og tilbageholden. Så da retssagen var forbi, tog han Szymanski til side og spurgte, hvorfor han havde udtalt sig sådan. Szymanski rødmede.

»Jeg var ikke glad for at sige det, træner,« sagde han, »men jeg udtalte mig under ed.«

I sommer blev de olympiske lege afholdt i Atlanta i Georgia. Mange af sportsfolkene havde trænet det meste af deres liv for at konkurrere. Få hundreddele af et sekund

Ældsterne Marlin K. Jensen, Kenneth Johnson og L. Lionel Kendrick fra De Halvfjerds.

adskilte guld-, sølv- og bronzemedaljerne, såvel som muligheden for formuer i reklameindtægter.

Nogle sportsudøvere har snydt ved at indtage forbudte kemiske stoffer i deres krop i et forsøg på midlertidigt at forbedre deres præstation. Når vi skal opnå noget, uanset om det er i sport eller i livets spil, er vi nødt til at gøre det på ærlig vis, ved egen kraft og ikke på falske forudsætninger.

Jeg vil gerne fortælle jer en beretning om en fremragende idrætsmand – en ung mand med strålende karakteregenskaber. Han kom aldrig med til olympiaden, men han er fuldt ud lige så ædel som enhver olympiadedeltager, fordi han var ærlig over for sig selv og over for sin Gud.

Beretningen fortælles af en træner i folkeskolen. Han fortæller:

»I dag kom prøven i at klatre i reb. Vi klatrer fra en stående stilling og til et punkt 4,5 meter oppe. Mit job er at træne og undervise drengene i at klatre denne distance på så kort tid som muligt.

Skolens rekord i denne disciplin var 2,1 sekund. Den var urørt i tre år. I dag blev denne rekord slået ...

I tre år havde Bobby Placio, en 14 1/2 årig dreng i 9. klasse, trænet og arbejdet, besat af sin drøm om at slå denne rekord.

I det første af tre forsøg klatrede Bobby op af rebet på 2,1 sekund, en tangering af rekorden. I andet forsøg standsede uret på 2 sekunder rent, en ny rekord! Men da han gled ned af rebet, og hele klassen stimlede sammen for at checke uret, vidste jeg, at jeg måtte stille Bobby et spørgsmål. Der var en anelse tvivl i mit sind om, hvorvidt brættet 4,5 m oppe var blevet rørt. Hvis han havde ramt ved siden af, var det meget, meget tæt på – ikke mere end en brøkdel af en cm – og kun Bobby kendte svaret.

Da han udtryksløst gik hen mod mig, sagde jeg: 'Bobby, rørte du?' Hvis han sagde ja, ville rekorden, som han havde drømt om, siden han var en mager dreng i 7. klasse og næsten dagligt havde arbejdet på at nå, være hans, og han vidste, at jeg ville tro på hans ord.

Mens klassen allerede råbte hurra over hans præstation, rystede den slanke, brune dreng på hovedet. Og i denne enkle gestus bevidnede jeg et øjebliks storhed ...

... Og det var med stor anstrengelse gennem en sammensnøret hals, at jeg fortalte klassen: 'Denne dreng har ikke sat en rekord i at klatre i reb. Nej, han har sat en meget finere rekord, som I og alle andre kan stræbe efter. Han har talt sandt.'

Jeg vendte mig mod Bobby og sagde: 'Bobby, jeg er stolt af dig. Du har netop sat en rekord, som mange sportsfolk aldrig når. Prøv nu i dit sidste forsøg at hoppe nogle få cm højere, når du sætter af ...'

Da de andre drenge havde haft deres næste tur, og Bobby gjorde sig klar, kom der en mærkelig tavshed i gymnastiksalen.« 50 drenge og en træner så åndeløst til, mens Bobby Polacio klatrede op af rebet på 1,9 sekund! »Ny skolerekord, byrekord og måske tæt på en national rekord for en dreng i folkeskolen.«

»Da klokken ringede, og jeg gik væk ... tænkte jeg: 'Bobby ... som 14-årig er du en bedre mand end mig. Tak, fordi du klatrede så højt i dag – moralsk set.'«[7]

Vi kan alle nå højt, når vi ærer enhver form for sandhed. Som præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Lad der blive undervist i sandhed i ord og i gerning – at stjæle er af det onde, at snyde er forkert, at lyve er en skændsel for enhver, som gør det.«[8]

At bære og at udøve Guds præstedømme er en vidunderlig velsignelse. Vi er privilegeret ved at være en del af en hidtil uset vækst i dette hellige værk. Vi ser denne kirkes forbløffende vækst i lande, som vi aldrig drømte om. Brødre, jeg er sikker på, at Herren fortsat vil velsigne os, når vi forbliver ærlige, oprigtige og trofaste over for os selv og over for denne store sag. Dette værks udvikling er et vidnesbyrd om dets sandhed, og alligevel kan vi hver især modtage vores eget vidnesbyrd gennem Åndens gave. Jeg har et sådant vidnesbyrd. Dette vidnesbyrd gennemtrænger hele min sjæl. Må Herren velsigne os, når vi går fremad i denne hellige sag. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. I LeRoy R. og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion*, 1960, s. 189-190.
2. Som fortalt af Janette Hales Beckham.
3. 2 Nephi 9:41.
4. Othello, 3. akt, scene 3, linie 157-161.
5. Se L&P 121:36.
6. L&P 121:37.
7. I Stanley Miller m.fl., *Especially for Mormons*, 5 bd., 1972, 1:185-186.
8. »Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations,« *Ensign*, september 1996, s. 7.

»Vær et forbillede«

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Kirken gør mere end nogensinde for at lindre lidelser, stille sult, hindre og kurere sygdom og velsigne dem, der lider nød. Men der er mere at gøre.

Når jeg betragter denne store forsamling her ved konferencens præstedømmemøde, beder jeg vor himmelske Fader om hjælp, nu hvor jeg skal tale til jer.

På det seneste har jeg studeret de tidlige apostles lærdomme, samt deres kaldelse, deres virke og deres liv. Det er en fascinerende oplevelse, og det bringer en nærmere til Herren Jesus Kristus.

Må jeg her i aften læse op af den dybsindige formaning, som apostlen Paulus gav til sin kære ven Timotheus. Paulus' ord kan anvendes på os alle: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed ... Forsøm ikke den nådegave, som du fik ... Tag dig af alt dette.«[1]

Brødre, vi har mulighed for at lære, vi har det privilegium at adlyde og vi har pligt til at tjene. I vor tid er der fødder at støtte, hænder at holde, sind at opmuntre, hjerter at inspirere og sjæle at frelse.

Tag for eksempel tiendeloven. Ved at betale en ærlig tiende får et menneske den indre styrke og beslutsomhed til at overholde de øvrige bud.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Der hviler et tungt ansvar på kirken. Tiende er Kirkens indtægtskilde, hvormed den skal fremme de pålagte aktiviteter. Behovet er altid større end det, der er til rådighed. Må Gud hjælpe os til at være trofaste i vores overholdelse af dette storslåede princip, som kommer fra ham med hans vidunderlige løfte.«[2]

I Malakias kan vi læse: »Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: 'Hvordan bedrager vi dig?' Med tiende og afgifter ... Bring hele jeres tiende til forrådskammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser en velsignelse uden mål over jer.«[3]

Vi har alle råd til at betale tiende. Faktisk har ingen af os råd til ikke at betale tiende. Herren vil styrke os i vores beslutning. Han vil åbne en udvej, så vi kan adlyde.

Må jeg læse et brev for jer, som jeg modtog for nogle måneder siden, og som rummer et eksempel på dette? Brevet begynder således:

»Vi bor i udkanten af en lille by, og vores nabo benytter vores græsmarker til sit kvæg, og til gengæld giver han os alt det oksekød, vi vil have. Hver gang vi får nyt kød, har vi altid noget tilbage af den forrige leverance, og da vi bor i et studenterward, tager vi kødet med til nogle studerende, som vi mener kunne trænge til noget godt kød.

Da min kone tjente som hjælpeforeningspræsidentinde, var hendes sekretær gift med en studerende og mor til otte børn. Hendes mand, Jack, var for nylig blevet kaldet som wardssekretær.

Min hustru havde altid bedt om at få at vide, hvilke studerende der har brug for vores overskudskød. Da hun fortalte mig, at hun følte, at vi skulle give noget kød til Jack og hans familie, var jeg bange for, at vi ville såre dem. Vi var begge bekymret, for de var en meget selvstændig familie.

Et par dage senere sagde min hustru, at hun stadig følte, at vi skulle tage ud til dem med kødet, og jeg gik modstræbende med til at gå med hende. Da vi bar kødet derud, rystede min kone på hænderne, og jeg selv var meget nervøs. Det var børnene, der lukkede op, og da de hørte, hvorfor vi var kommet, begyndt de at danse omkring. Forældrene var lidt reserverede, men venlige. Da vi kørte derfra, var både min kone og jeg

glade og lettede over, at de havde taget imod vores gave.

Et par måneder senere rejste vores ven Jack sig til et vidnesbyrdmøde og fortalte følgende: Han sagde, at han hele sit liv havde haft svært ved at betale tiende. Med den store familie, som de havde, gik alle deres penge til at få det til at løbe rundt. Da han blev kaldet til wardssekretær, så han, at alle de andre betalte tiende, og han mente, at han også skulle gøre det. Det gjorde han så i et par måneder, og alt gik godt. Men så en måned havde han et problem. I det job, som han havde, fik han løn et par måneder bagud. Han kunne se, at familien ville komme til at mangle penge. Han og hans hustru havde besluttet at sætte børnene ind i problemet. Hvis de betalte deres tiende, ville deres mad slippe op omkring den 20. i måneden. Hvis de ikke betalte tiende, ville de kunne købe mad nok til næste månedsløn. Jack sagde, at han ville købe mad, men børnene sagde, at de ville betale tiende. Så Jack betalte tiende, og de bad alle sammen.

Et par dage efter at de havde betalt deres tiende, dukkede vi op med vores kød til dem. Det kød gjorde, at det de havde kunne strække indtil næste lønningspose.

Jeg kan lære mange ting af det her – for eksempel at jeg altid skal lytte til min kone – men den vigtigste lektie er, at folks bønner næsten altid besvares gennem andres handlinger.«

Jeg ved, at der er tusinder af missionærer, som deltager i dette præstedømmemøde i aften. Jeg vil gerne rette et par ord specielt til jer. Dengang jeg var missionspræsident, og siden i de tusinder af samtaler jeg har haft med missionærer som medlem af De Tolvs Råd, har jeg sagt til missionærerne: »Når du vender hjem, vil jeg bede dig om at træffe tre beslutninger.« Uden at vide, hvad det var for beslutninger, nikkede de altid ivrigt. Så gav jeg dem dette råd: Forbered dig godt på din karriere, og sørg for at yde dit bedste, inden for det felt, du vælger. 2. Med et citat fra ældste Bruce R. McConkie: »Gift dig med den rette person, i rette tid, på rette sted og med den rette myndighed.«[4] Så langt svarede de begejstret og positivt. Og så sagde jeg: 3. Forbliv altid aktiv i Kirken. Nogle af missionærerne så lidt spørgende ud, inden de svarede, og så sagde jeg: »Lad mig sige det på en anden måde. Det kan udtrykkes med tre ord: BETAL DIN TIENDE.« De lovede alle at gøre dette. Jeg tror virkelig, at betaling af en ærlig tiende vil være med til at sikre, at man forbliver aktiv i Kirken.

Jeg kunne sige meget mere om tiende, men i aften vil jeg også gerne berøre den anden del af Malakias' budskab, nemlig offerydelser.

Begrebet fasteoffer optræder helt tilbage på Esajas' tid, da han taler om den sande faste og opfordrer folk til at faste og »(dele) dit brød med den sultne, (give) husly til hjemløse stakler.«[5] Joseph Smith indførte indsamlingen af fasteoffer til fordel for de fattige i Kirtland i Ohio; og senere i Nauvoo i Illinois udsendte De Tolv Apostles Kvorum et brev til Kirken, hvori de definerede »fastens principper« med ordene: »Lad dette være et eksempel for alle hellige, og så vil vi aldrig mangle brød: Når de fattige sulter, lad da dem, der har mad, faste én dag og give det, de ellers ville have spist til biskopperne til gavn for de fattige, og så vil alle have nok i lang tid; og det er et stort og vigtigt princip for den faste, som er anerkendt af Herren. Og så længe alle de hellige vil efterleve dette princip med glade hjerter og åsyn, vil de altid have i overflod.«[6]

Profeterne i vore dage har været lige så entydige. Harold B. Lee gav følgende råd: »Når man tænker over det, rummer evangeliet meget store løfter uden at kræve ret meget af os. For eksempel gives dåbens ordinanse til syndsforladelse og medlemskab i riget – en ny fødsel. Helligåndens gave giver os retten til fællesskab med et medlem af Guddommen. Salvelse af syge giver den, der har tro, mulighed for en særlig velsignelse. Når vi betaler tiende, åbnes himlens vinduer for os. Når vi faster og betaler vores fasteoffer, har vi det løfte, at Herren vil høre os, når vi anråber ham.«[7]

Præsident Lees efterfølger som præsident for Kirken, nemlig præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vi ønsker at minde alle de hellige om de velsignelser, som opnås ved at faste regelmæssigt og give så gavmildt et fasteoffer, som vi har mulighed for og råd til. Når det er muligt bør vi give mange gange værdien af de måltider, vi har afholdt os fra.« Præsident Kimball tilføjede: »Indsamling af fasteoffer er en betydningsfuld (pligt). Jeg syntes, at det var en stor ære at være diakon. Min far var altid betænksom ... og ... lod mig benytte hesten og vognen, når jeg skulle indsamle fasteoffer. Jeg havde ansvar for den del af byen, som jeg boede i, men der var langt at gå fra hus til hus, og en sæk mel eller et glas frugt eller grøntsager eller brød kunne blive en tung byrde efterhånden som det hobede sig op. Derfor var det behageligt og rart med vognen. I dag betaler vi med kontanter, men da jeg var dreng foregik det i naturalier. Det var en stor ære at udføre dette hverv for min himmelske Fader; og skønt tiderne har ændret sig, og vi giver penge i stedet for naturalier, er det stadig en stor ære at udføre dette hverv.«[8]

Det Første Præsidentskab taler sammen før et konferencemøde. Fra venstre: Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver; præsident Gordon B. Hinckley; præsident James E. Faust, andenrådgiver.

Jeg kan forestille mig, at I unge diakoner ikke ville have noget imod at køre rundt i hestevogn og indsamle fasteoffer!

Jeg kan huske, da jeg som ung diakon hver faste-søndagsmorgen gik ud og delte små kuverter ud til medlemmerne i en del af vores ward og ventede, mens de lagde deres bidrag i den, hvorefter jeg afleverede den til biskoppen. Ved én sådan lejlighed bød et ældre medlem, bror Wright, mig velkommen ved døren, og fumlede med sine gamle hænder for at åbne kuverten og lagde så 25 cent i den. Hans øjne skinnede, da han gav sit bidrag. Han fortalte mig om, hvordan hjælpeforeningspræsidentinden, søster Balmforth, en del år tidligere var kommet til hans hjem med en rød trækvogn fuld af fødevarer indsamlet fra dem, der havde givet fasteoffer, og de havde fyldt hans køkkenskab med mad og hans sjæl med taknemlighed. Han beskrev hende som »en engel sendt fra Himlen«. Jeg har aldrig glemt Eddie Wright.

Diakoner og andre bærere af Det Aronske Præstedømme, som udfører dette hellige hverv i dag – I skal vide, at det er en hellig pligt. Jeg kan huske, at en morgen, mens jeg var biskop, var drengene fra det ward, jeg præsiderede over, mødt frem – klatøjede, noget uglede i tøjet og lidt tvære over at skulle så tidligt op for at udføre deres pligt. Ingen skældte ud på dem, men den følgende uge tog vi drengene med ud til Welfare Square i Salt Lake City til en rundvisning. De så med egne øjne en lam søster, som passede omstillingsbordet, en gammel mand, som passede lageret, kvinder, der ordnede det tøj, som skulle deles ud, ja, endog en blind, som satte mærkater på dåser. Her var mennesker, som tjente til livets ophold gennem drengenes frivillige arbejdsindsats. Drengene blev meget stille, da de så, hvordan deres indsats hver måned var med til at indsamle de hellige fasteoffermidler, som bruges til gavn for dem, der lider nød, og skabte arbejde til dem, der ellers ville gå ledige.

Fra den mindeværdige dag af behøvede vi ikke mere at tilskynde vores diakoner til at indsamle fasteoffer. Fastesøndags morgen stod de parat kl. 7 i deres stiveste søndagspuds, ivrige efter at udføre deres pligt som bærere af Det Aronske Præstedømme. De var ikke bare ude for at uddele og indsamle kuverter. De var med til at skaffe mad til den sultne og husly til den hjemløse, sådan som Herren ønsker det. De smilede mere, de var mere ivrige og de var mere ydmyge. Måske havde de nu fået ny motivation, måske forstod de nu bedre den klassiske udtalelse: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig.«[9]

I nærheden af det område, hvor jeg boede og tjente, drev vi et fjerkræprojekt. Det meste af tiden var det et effektivt velfærdsprojekt, som forsynede forrådshuset med tusinder af æg og hundredvis af stegeklare kyllinger. Men ved enkelte lejligheder medførte det at være frivillig bylandmand ikke kun vabler på hænderne, men også fortvivlelse i hjerte og sind. Jeg husker for eksempel en gang, hvor vi havde samlet alle bærerne af Det Aronske Præstedømme for at foretage en forårsrengøring i hønsegården. Den begejstrede og energiske skare samledes derude og fik hurtigt fjernet, samlet og afbrændt store mængder af ukrudt og affald. Ved lyset fra det flammende bål sad vi og spiste pølser og glædede os over et veludført stykke arbejde. Nu var der rent og pænt i hønsegården. Men der var bare et katastrofalt problem. Støjen og ilden havde skræmt de mange tusinde sarte og temperamentsfulde læggehøns, så de fleste af dem tabte fjerene og holdt op med at lægge æg. Fra da af bar vi over med en smule ukrudt for at kunne få flere æg.

Intet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har prøvet at konservere ærter, aftoppe roer, stakke hø eller skovle kul i sådan en sags tjeneste, vil nogensinde glemme eller fortryde oplevelsen af at hjælpe andre i nød. Hengivne mænd og kvinder hjælper med at drive dette storslåede og inspirerede velfærdsprogram. Faktisk ville planen aldrig kunne fungere bare ved folks indsats, for programmet drives ved tro på Herrens måde.

Brødre, I og jeres familier fortjener ros for den måde, hvorpå I yder en humanitær indsats for Kirken over hele verden. Vi yder livsnødvendig hjælp under naturkatastrofer, hungersnød, sygdom og ulykker, der kan ramme hvor som helst. Nødforsyninger af mad, tøj, husly og lægemidler bringer trøst til den lidende samt fred til både modtager og giver, ja, den fred, som Herren har lovet. Projekter, som er gjort mulige ved jeres gavmildhed, bringer sundhed og glæde, når vi borer brønde for at skaffe rent vand til dem, der aldrig har haft det. Børn, som nu kan gå, kunne være blevet invalideret af polio, hvis det ikke havde

været for jeres bidrag, der har muliggjort en vaccine, der hindrer den slags tragedier.

Hvis I kommer til Salt Lake City, skulle I besøge Sorteringscentralen, hvor millioner af kilo indsamlet tøj modtages, sorteres, pakkes og sendes ud til de nødlidende i hele verden samt til fattige områder herhjemme. Man kommer til at tænke på en udtalelse fra profeten Joseph Smith: »Et menneske, der er fyldt med kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne den hele menneskehed.«[10]

De fleste af jer er hjemmelærere. I er biskoppens øjne og ører, der skal holde øje med de fattige og trængende. Under udførelsen af deres pligt har opmærksomme hjemmelærere bemærket arbejdsløse fædre, der var ivrige efter at få et nyt job, fortvivlede mødre, som så deres små lide, børn, der græd af sult uden varmt tøj i den kolde vinter. I et tilfælde sov hele familien på gulvet, fordi de ikke havde nogen senge. Uden tøven blev den nødvendige hjælp fremskaffet.

Husk på kong Benjamins råd, som findes i Mosiah: »Og I vil også selv hjælpe dem; I vil dele jeres formue med den, der er trængende, og I vil ikke tillade at betleren forgæves fremfører sin bøn for jer, eller lade ham bortvise for at omkomme.«[11]

Heldigvis gør Kirken mere end nogensinde for at lindre lidelser, stille sult, hindre og kurere sygdom og velsigne dem, der lider nød. Men der er mere at gøre.

Brødre, min bøn er, at vi skal være »et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[12] Så vil vi nyde godt af Herrens løfte: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.«[13]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. 1 Tim 4:12, 14, 15.
2. *Stjernen*, juli 1982, s. 98.
3. Mal 3:8, 10.
4. *Mormon Doctrine*, 1966, s. 118.
5. Es 58:7.
6. *History of the Church*, 7:413.
7. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 366-367.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1980, s. 145-146.
9. Matt 25:40.
10. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 207.
11. Mosiah 4:16.
12. 1 Tim 4:12.
13. L&P 76:5-6.

»Det er jo ikke sket i en afkrog«

Præsident Gordon B. Hinckley

Ingen af os behøver at tøve med at forsvare Kirken, dens lære, dens medlemmer eller dens guddommelige organisation og Gudgivne ansvar. Den er sand. Det er Guds værk.

Mine kære brødre, vi har modtaget god vejledning her i aften.

Siden vi sås i april har jeg været meget ude blandt vort folk. Jeg har besluttet mig for, at jeg, så længe jeg har kræfter til det, vil ud og møde de hellige, som jeg elsker, både unge og voksne. Jeg har inden for de sidste par måneder været til stede ved mange møder med over 300.000 sidste dages hellige i 17 forskellige lande. Vi er rejst fra kyst til kyst i USA og har været flere steder i Asien og Europa. Jeg nyder ikke at rejse. Jeg bliver træt af det. For mig er jetlag meget håndgribeligt. Men jeg nyder at se de trofaste hellige i øjnene og trykke dem i hånden, og jeg takker dem, der har gjort det muligt.

På mine rejser rundt om i verden har jeg haft lejlighed til at give interviews til repræsentanter for pressen. Det er altid noget bekymrende, for man ved aldrig, hvad man vil blive spurgt om. Journalister er dygtige mænd og kvinder, der ved, hvordan de skal stille spørgsmål, der rammer én som et hammerslag. Det er ikke altid en morsom oplevelse, men det giver da en mulighed for at fortælle verden vores historie. Som Paulus sagde til Festus og Agrippa: »Det er jo ikke sket i en afkrog« (ApG 26:26).

Vi har noget, som verden trænger til at høre om, og disse interviews giver en mulighed for at få det sagt.

Et af de mest omfattende interview var det med mr. Mike Wallace fra CBS' program *60 Minutes.* Jeg vil gerne sige tak til senator Orrin Hatch, bror Willard Marriott og Steve Young, som også deltog i programmet.

Millioner så resultatet sidste påskesøndag, som ældste Haight fortalte om i formiddags. Programmets redaktører kogte flere timers film ned til 15 minutter.

Jeg fik en dyb respekt for mr. Wallace. Han er en meget dygtig journalist. Han var høflig, respektfuld og skarpsindig i sine spørgsmål. Man kan sige, at han er som en kvik journalist med lang erfaring, men samtidig en ægte gentleman.

Første gang jeg traf ham var ved en frokost i Harvard Club i New York for et års tid siden. Siden kom han ved to lejligheder til Salt Lake City og interviewede mig på mit kontor. Jeg har tænkt mig, at jeg her i aften vil læse uddrag af de interviews op, sådan som de blev optaget, hans spørgsmål og mine improviserede svar, nøjagtig som de blev givet og uden at redigere i dem, bortset fra at udelade visse afsnit af hensyn til tiden, og at tilføje et enkelt ord hist og pist, hvor det er nødvendigt. Jeg gør det for at fastslå Kirkens holdning til en lang række forskellige og betydningsfulde emner af almen interesse. Det meste af det har jeg taget fra det materiale, som ikke blev brugt i udsendelsen.

Her er mr. Wallaces spørgsmål og mine improviserede, uforberedte svar:

Mr. Wallace: »Er De bekymret for fejlopfattelser af Mormonkirken?«

Mit svar: »Der hersker stadig mange misforståelser om os. Vi er ikke særlig kendte. Vi er for det meste vokset op ude vestpå. Kirken opstod i Palmyra i New York. De har nok hørt om mormonernes udvandring vestpå ... hvor vi grundlagde mellem tre og

fire hundrede byer .... Vi så gerne ... at folk lærte os at kende for det, vi er, og det, vi søger at opnå.«

Spørgsmål: »Er der konflikter mellem Deres syn på familien og kvindens rolle i familien og nogle kvinders ønske om at besidde ledende stillinger i Deres Kirke?«

Svar: »Vi har nogle kvinder, som mener, at kvinderne burde have præstedømmet. Vi har en storslået kvindeorganisation. Jeg tror, at det er verdens største kvindeorganisation, nemlig vores kvinders Hjælpeforening. De har deres egne ledere, som præsiderer over deres egen organisation. De udfører et fantastisk arbejde med at uddanne kvinder. Jeg tror, at de er lykkelige. De udfører et stort stykke arbejde ...«

Mr. Wallace: »Det synes, som om samfundet er gået i opløsning siden anden verdenskrig. Vi synes at blive mere selviske, mere selvoptagede og udviser mindre samfundssind. Familier synes ikke at betyde så meget mere, og moralen er helt gået fløjten. Hvorfor?«

Svar: »Den væsentligste årsag er en fiasko i vores hjem. Forældre har ikke levet op til deres ansvar. Det ses helt tydeligt. En nation er ikke bedre end sine familier. Hvis man vil reformere en nation, så må man begynde med familierne, med forældre, der underviser deres børn i principper og værdier, som er positive og livsbekræftende og vil føre dem til sunde og gode mål. Det er den grundliggende fiasko, som har fundet sted i Amerika. Og vi gør en stor indsats for at skabe større samhørighed i familierne. Forældre har ikke noget større ansvar i denne verden end at opdrage deres børn på den rette måde, og de vil ikke opnå nogen større tilfredsstillelse end i de kommende år at se disse børn vokse i pålidelighed og hæderlighed og udrette noget her i livet ...«

Hans spørgsmål: »Deres Kirke har en meget streng sundhedslov. Hvad har det med religion at gøre?«

Svar: »Kroppen er Guds tempel. Kroppen er hellig. Den er skabt i Guds billede. Den skal plejes og bruges til gode formål. Man skal passe godt på den, og det, som vi kalder for visdomsordet og som er en sundhedslov, er en hjælp til det.«

Hans spørgsmål: »For nogle, især dem, der ikke er mormoner, synes det, som om Deres lære kræver streng ensretning. Det er de klager, man hører.«

Svar: »Ja, man kan sikkert høre sådanne klager. Men jeg tror ikke, at det er sådan. Jeg tror ikke, at der er hold i det. Vort folk nyder stor frihed. De kan frit leve, som de vil.«

Han spurgte: »Kan de det?«

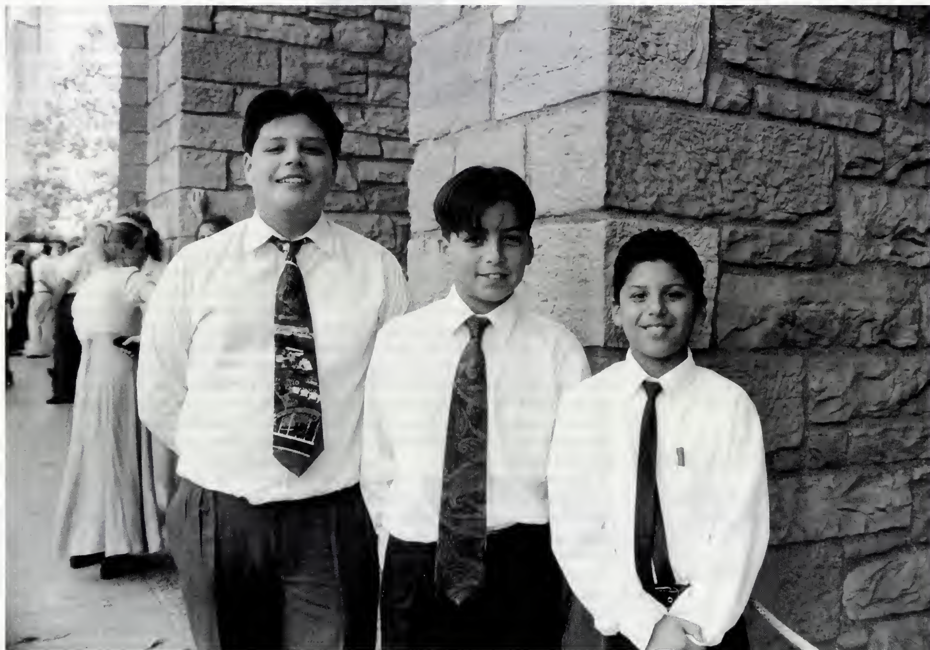
Svar: »Ja, så absolut. Bestemt. De må træffe nogle valg. Det er en ældgammel, evig kamp, som har stået på siden krigen i himlen, der omtales i Johannes Åbenbaring. Det ondes kræfter mod det gode. Vi udøver alle vores handlefrihed i de valg, som vi træffer.«

Mr. Wallace: »De har også en morallov.«

Svar: »Vi tror på kyskhed inden ægteskabet og fuldstændig troskab i ægteskabet. Sådan er det. Det er vejen til et lykkeligt liv. Det er vejen til sand tilfredshed. Det giver fred i hjertet og fred i hjemmet.«

Næste spørgsmål: »Nogle af de studerende, som vi har talt med, sagde, at sundhedsloven er let sammenlignet med forbudet mod sex før ægteskabet ... De siger, at der er en klar grænse, som siger, at man ikke ryger og ikke drikker, men på det seksuelle område er grænsen ... (Tjah) de er forvirret, i hvert fald nogle af dem, med hensyn til, hvor grænsen går.«

Svar: »Nå, jeg tror nu nok, at de ved det. Enhver ung mand eller kvinde, som er vokset op i denne Kirke ved, hvor grænsen går.

Templet i Salt Lake City.

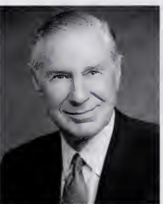
Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 1996

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

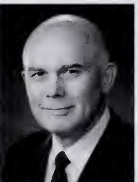

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

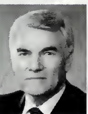

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

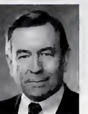

Henry B. Eyring

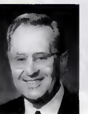
DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Aldin Porter

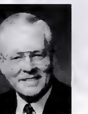

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H Goaslind

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Ángel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

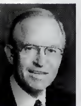

Dallas N. Archibald

Ben B. Banks

Merrill J. Bateman

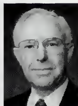

William R. Bradford

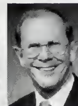

F. Enzio Busche

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Charles Didier

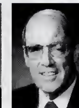

Loren C. Dunn

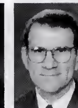

Vaughn J Featherstone

John H. Groberg

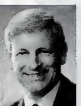

Bruce C. Hafen

F. Melvin Hammond

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

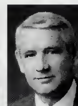

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

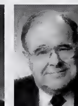

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

Dean L. Larsen

Lynn A. Mickelsen

Alexander B. Morrison

Dennis B. Neuenschwander

Glenn L. Pace

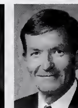

James M. Paramore

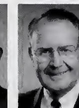

Andrew W. Peterson

Rex D. Pinegar

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Cecil D. Samuelson jun.

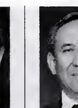

David E. Sorensen

Dieter F. Uchtdorf

Robert E. Wells

W. Craig Zwick

DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

Lino Álvarez

L. Edward Brown

C. Max Caldwell

Sheldon F. Child

Gary J. Coleman

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

John E. Fowler

Wm. Rolfe Kerr

W. Don Ladd

Augusto A. Lim

John M. Madsen

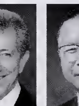

James O. Mason

V. Dallas Merrill

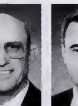

Bruce D. Porter

Dennis E. Simmons

F. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Jerold L. Taylor

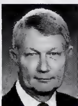

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

Richard B. Wirthlin

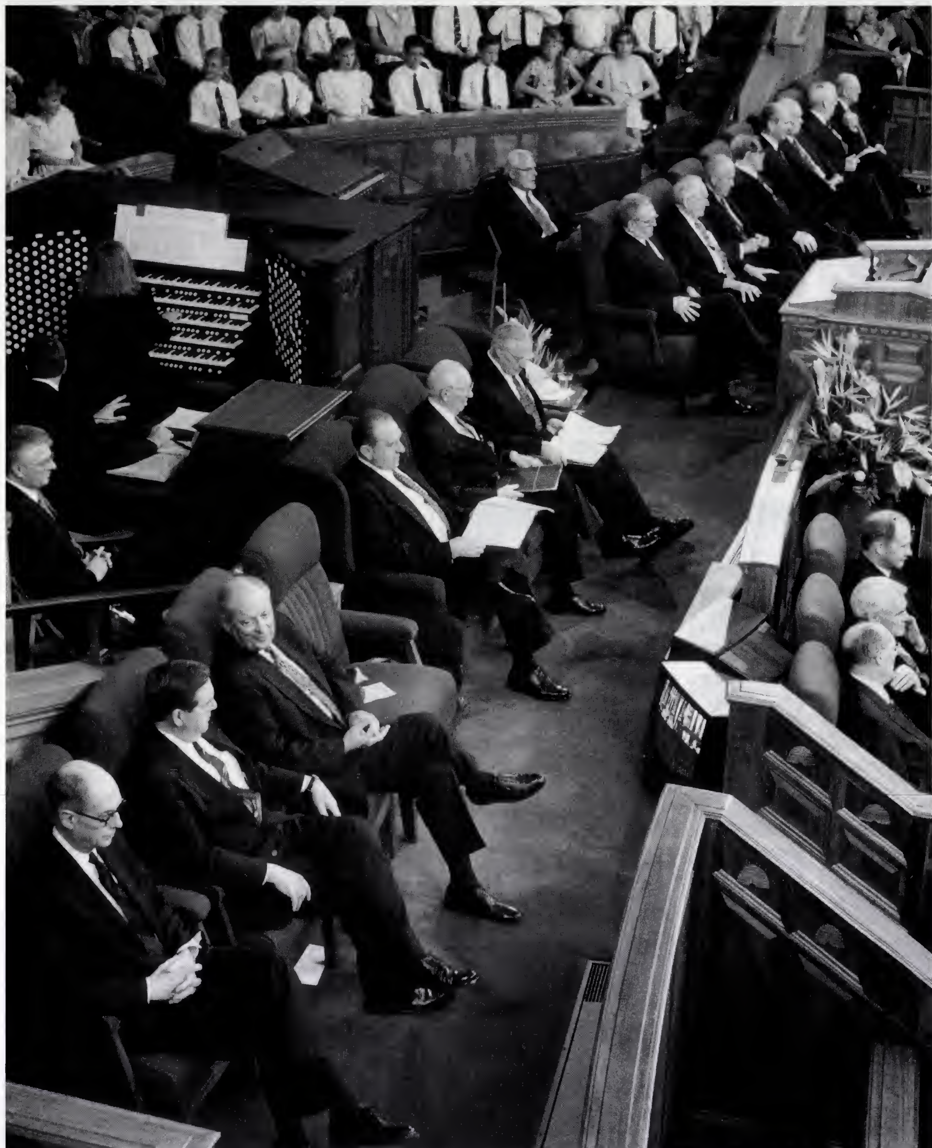

Lowell D. Wood

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Et billede fra konferencen af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum begyndende nederst til venstre: Ældsterne Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland og Robert D. Hales fra De Tolvs Kvorum; præsident Thomas S. Monson, præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust fra Det Første Præsidentskab; præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for de Tolv, og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin fra De Tolv.

Når man opdager, at man er ved at give efter, så må man udøve selvdisciplin. Og hvis det er et alvorligt problem, må man gå til Herren med det. Tale med Gud om det. Lade ham få del i din byrde. Han vil give dig styrke. Han vil hjælpe dig. Det er jeg overbevist om, at de ved.«

Mr. Wallace: »Hvorfor er det kun mænd, der leder Kirken?«

Svar: »Det er ikke kun mænd, der leder Kirken. Mænd har deres plads i denne Kirke. Mændene bærer præstedømmeembederne i Kirken. Men kvinder spiller en kolossal rolle i denne Kirke. De har deres egen organisation. Den blev oprettet i 1842 af profeten Joseph Smith og kaldes Hjælpeforeningen, fordi dens oprindelige formål var at hjælpe de trængende. Nu er den vokset op til at blive, så vidt jeg ved, verdens største kvindeorganisation med mere end tre millioner medlemmer. De har deres egne embeder, deres eget præsidentskab og deres egen bestyrelse. Den når ud til selv den mindste af Kirkens enheder overalt i verden.«

Hans næste spørgsmål: »Men de har ikke nogen magt.«

Svar: »De har embeder. De har ansvar. De ledere deres egen organisation.«

Mr. Wallace: »Men De leder den. Det er mænd, der leder den. Det er ikke for ...«

Svar: »Det er mændene, der bærer præstedømmet, ja. Men min hustru er min partner. I denne kirke går manden hverken foran sin hustru eller bag ved hende, men ved hendes side. De er jævnbyrdige partnere i et storslået værk.«

Mr. Wallace: »Hvordan kan det være, at mormonerne tilsyneladende har så mange børn?«

Svar: »Vi dikterer ikke familiernes størrelse. Det afgøres af faderen og moderen, manden og hustruen. Og vi forventer, at de gør det til deres livs vigtigste opgave, det at opdrage en familie ...«

Næste spørgsmål: »Der er dem, der siger, at mormonismen begyndte som en kult. Det bryder De Dem ikke om at høre.«

Svar: »Jeg ved ikke rigtig, hvad det vil sige. Men hvis det har en negativ betydning, så kan jeg ikke acceptere, at det bruges om denne kirke. Folk har måske nok brugt det om Kirken i gamle dage. Men hør nu, det er en stor Kirke i dag. Der er kun seks kirker i Amerika, som har flere medlemmer end denne kirke. Målt efter medlemstal er vi den næststørste kirke i Californien. Vi er ude i hele verden. Vi er i mere end 150 lande. Det er en stor, stærk, livskraftig organisation med en fantastisk indflydelse ... Man finder vores medlemmer i forretningsverdenen, højt placeret i uddannelsessektoren, i politik, ja, overalt. Vi er ganske almindelige mennesker, som stræber efter at udføre et ualmindeligt værk.«

Mr. Wallace: »Det er dyrt at være mormon.«

Svar: »Nej, det er ikke dyrt. Vi efterlever Herrens lov, tiendeloven.«

Spørgsmål: »Men ti procent af ens bruttoindtægt går til Kirken, og den almindelige mormon har intet at skulle have sagt med hensyn til, hvordan pengene bruges.«

Svar: »Den almindelige mormon har en hel del at skulle have sagt. Han er medlem af Kirken ...«

Mr. Wallace: »Men han bestemmer ikke, hvordan pengene skal bruges.«

Svar: »Hvis han er biskop, er han ansvarlig for sit wards udgifter. En stor del af pengene føres tilbage til de lokale enheder. Og hvad bruges pengene til? De bruges til Kirkens formål.«

Hans spørgsmål: »Og hvad præcis er Kirkens formål?«

Svar: »At opføre kirkebygninger. Ca. 375 om året. Tænk over det. Nye bygninger hvert år til at huse den voksende medlemsskare. De bruges til uddannelse. Vi driver det største, kirkeejede universitet i verden, Brigham Young University, med 27.000 studerende både her og på andre skoler. Vi driver et fantastisk institut-program, hvor studerende fra andre større universiteter i Amerika deltager. Vi har disse institutter ved University of California Los Angeles, University of Southern California, Harvard, Yale, Princeton, University of New York, University of Massachusetts Institute of Technology og så videre.

Og hvad angår Kirkens økonomiske forhold, så bliver alle midler omhyggeligt revideret. Vi har et korps af revisorer, som er medlemmer af den amerikanske revisorforening og uafhængige af alle andre kirkeorganer, og som rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab i Kirken. Vi forsøger at være meget forsigtige. Jeg har på et skab bag mit skrivebord en kopi af 'enkens småmønter', som jeg fik i Jerusalem for mange år siden, som er konstant erindring om helligheden af de midler, som vi forvalter. De stammer fra enken, det er hendes offerydelser, såvel som den rige mands tiende, og de skal anvendes med varsomhed og omtanke til Herrens formål. Vi behandler dem med varsomhed og passer godt på dem og stræber på enhver måde efter at benytte dem, sådan som vi føler, at Herren ønsker, at de skal bruges til hans værks fremme og hans folks udvikling.«

Mr. Wallace: »Unge mænd og kvinder bruger to år af deres liv på at virke som missionærer.«

Svar: »Unge kvinder tjener i 18 måneder. Arbejdet er hårdt og vanskeligt. Det er ikke let at tage til New York eller London eller Tokyo og banke på døre og tale med mennesker, man aldrig har set før. Men det gør noget ved én. Det gør to eller tre ting. For det første skaber det en følelse af tillid til Herren ... Det opbygger styrke og dygtighed (i en ung mand). Hvis han rejser til et fremmed land, udvikler han færdigheder i det lands sprog. Han lærer at tale det lo-

kale sprog. Hvor han end kommer hen, så lærer han det folk at kende, som han virker iblandt, og han tager noget af deres kultur og levevis med sig hjem, og udvikler en forståelse og respekt for deres forhold. Der er ikke noget, der kan måle sig med det. Tænk på, at vi har næsten 50.000 missionærer ude lige nu, og de bliver hele tiden udskiftet, så det berører flere hundrede tusinde af vores medlemmers liv ... Vi kan gå sammen ned ad gaden her i Salt Lake City og hilse på mennesker, der taler flydende japansk og kinesisk og svensk og norsk og finsk og spansk og portugisisk, og som føler en inderlig kærlighed til det folk, som de tjente iblandt.«

Spørgsmål: »Hvorfor skal Kirkens medlemmer have et års forråd af fødevarer, tøj og brændsel?«

Svar: »Vi lærer vores medlemmer at være selvforsynende. Vi skal kunne sørge for os selv og klare vores egne behov. Og vi opfordrer vores medlemmer til at have noget på lager, at planlægge, at have ... et forråd af mad, og at spare op til dårligere tider, hvis det er muligt. Katastrofer rammer folk, når de mindst venter det, det være sig arbejdsløshed, sygdom og den slags. Vi mener, at den enkelte skal gøre alt, hvad han kan for at klare sig selv. Når han har opbrugt sine midler, bør han bede sin familie om hjælp. Når familien ikke kan gøre mere, træder Kirken til. Og når Kirken træder til er det vores hensigt først og fremmest at klare vedkommendes øjeblikkelige behov og siden at hjælpe så længe, som det er nødvendigt, men samtidig hjælper vi ham med at uddanne sig, finde nyt arbejde og komme på fode igen. Det er hele formålet med dette storslåede velfærdsprogram ...«

Mr. Wallace: »Hvorfor er Salt Lake City så ren?«

Svar: »Vi håber, at det afspejler de folk, som bor her.«

Mr. Wallace: »Det er fantastisk at gå i gaderne her i Salt Lake City.«

Svar: »Vi håber, at det vil blive ved med at være sådan. Jeg håber, at det til en vis grad afspejler noget af Kirkens lære. Se bare på den smukke tempelplads her i hjertet af byen, i selve centrum. Se på det prægtige tempel og det storslåede Tabernakel. De blev opført med visioner af et dannet, ædelt og kunstnerisk folk. Disse er ikke fupmageres værk. De er opført af et folk, der havde vision nok til at skabe smukke ting.«

Mr. Wallace: »Hr. præsident, mormonerne kalder Dem for en 'levende Moses', en profet, som bogstaveligt kommunikerer med Jesus. Hvordan gør De det?«

Svar: »... Lad mig først sige, at denne kirke har en vidunderlig historie, en historie, som rummer profeti, åbenbaring og ... beslutninger, som lagde et mønster for Kirken, så der ikke er tilbagevendende problemer, som kræver særlige åbenbaringer. Men af og til opstår der situationer, hvor Herrens vilje (er påkrævet) og søges, og i de tilfælde tror jeg, at jeg bedst kan beskrive processen ved at sammenligne den med Elias' oplevelse i Første Kongebog. Elias talte til Herren og der kom en voldsom storm, men Herren var ikke i stormen. Og der kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Og der kom en ild, men Herren var ikke i ilden. Og efter ilden lød der en sagt susen, som jeg beskriver som Åndens hvisken. Lad mig sige det ligeud, det, der hører Gud til kan kun forstås ved Guds Ånd, og det er nødvendigt, at man opnår, søger og dyrker den Ånd, og så kommer der en virkelig forståelse. Det kan jeg bære vidnesbyrd om.«

Spørgsmål: »Hvorfor arbejder Deres kirke så ivrigt på at udbrede ordet og sende missionærer ud for at banke på døre, hvor de måske ikke er velkomne, og hvor de så klart ikke er inviteret?«

Svar: »Vi tror, at Herren mente, hvad han sagde, da han sagde: 'Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.' (Mark 16:19). Vi tror på den befaling. Vi mener, at det hviler på os at udføre den. Og det gør vi med al den energi og de ressourcer, som vi råder over.«

Mr. Wallace: »Hvordan ser De på ikke-mormoner?«

Svar: »Med kærlighed og respekt. Jeg har mange venner, som ikke er mormoner. Jeg respekterer dem. Jeg nærer den største beundring for dem.«

Spørgsmål: »Selv om de ikke har set lyset endnu?«

Svar: »Ja. Til enhver, som ikke tilhører denne Kirke, vil jeg sige, vi anerkender alle de dyder og det gode, som I har. Kom med det, og lad os se, om vi kan føje noget til det.«

Mr. Wallace: »Fortæl mig om Brigham Young.«

Svar: »Brigham Young havde et profetisk syn. Kan man betvivle det, når man ser sig om her i dag? Nej. Og sådan er det med denne Kirke. Den ledes ved åbenbaring. Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige til velsignelse for sine sønner og døtre, hvor de end måtte bo.«

Spørgsmål: »Som De nok ved, hævder skeptikere at de største ændringer i Kirkens lære er sket som følge af politisk pres og ikke nødvendigvis som åbenbaring fra Gud. For eksempel siger skeptikerne, at polygamiet ikke blev afskaffet ved åbenbaring, men fordi Utah gerne ville være en stat.«

Svar: »Et af formålene med en profet er, at han kan søge Herrens visdom og vilje og belære folket derefter. Det var tilfældet med Moses, da han førte israelitterne ud af Egypten. Det var tilfældet med profeterne fra Det Gamle Testamente, når folket stod over for undertrykkelse, problemer eller vanskeligheder. Det er formålet med en profet, at give folket løsninger på de dilemmaer, som de befinder sig i. Det er det, der sker. Det er det, vi ser ske. Er det et spørgsmål om politisk nødvendighed? Nej! Inspireret vejledning? Ja!«

Mr. Wallace: »Hvor stort et problem er overgreb mod børn i mormonkirken, hr. præsident?«

Svar: »Jeg håber, at det ikke er noget stort problem ... Det er et alvorligt fænomen, som kommer til udtryk overalt i verden. Det er forfærdeligt. Det er ugudeligt. Det er afskyeligt. Det er noget, som jeg har talt imod igen og igen.«

Spørgsmål: »Hvad gør De for at mindske problemet?«

Svar: »Vi gør alt, hvad vi kan for at mindske det. Vi underviser vores medlemmer. Vi taler om det. Vi har iværksat et kursus

for alle vores biskopper her i landet. Hele sidste år gennemførte vi et undervisningsprogram om det. Vi har oprettet en telefonlinje, hvor de kan ringe og få professionel vejledning og hjælp med deres problemer. Vi har udsendt et hæfte om overgreb mod børn, mod ægtefæller, mod ældre, ja, hele problematikken omkring overgreb. Det ligger os meget på sinde. Jeg føler inderligt med ofrene. Mit hjerte føler med dem. Jeg vil gøre alt, hvad vi kan for at lindre smerten, og for at hindre dette onde og denne ugudelige affære ... Jeg kender ingen anden organisation i denne verden, som har foretaget en mere omfattende indsats eller ydet mere for at tackle dette problem, for at arbejde med det og ændre på det. Vi er klar over, hvilket frygteligt problem det er, og vi ønsker at hjælpe og støtte vores medlemmer.«

Mr. Wallace: »En sociolog har sagt, at roden til problemet er den kendsgerning, at mænd har myndighed over kvinder i Deres kirke, og derfor har Deres præster mere sympati med mændene, altså misbrugerne, end med ofrene.«

Svar: »Det er et menneskes holdning. Jeg tror ikke, at der er hold i det. Jeg tror, at mændene i denne Kirke, denne Kirkes biskopper og Kirkens ledere er lige så bekymrede for kvindernes velbefindende som mændenes og børnenes. Det tøver jeg slet ikke med at sige. Det er jeg overbevist om. Jeg er jo gammel i gårde. Jeg kender denne Kirke fra grunden og opad, ind og ud, og har gjort det i lang, lang tid. Jeg er 85 år nu, og jeg har levet med den hele mit liv, og jeg skulle mene, at jeg ved, hvordan den fungerer. Jeg tror, jeg kender vores medlemmers indstilling. Der vil selvfølgelig være problemer her og der, og enkelte fejltrin nu og da. Men i det store hele er det et vidunderligt værk, og der udrettes meget godt, og kvindernes og børnenes velfærd vejer lige så tungt i Kirken som mændenes velfærd, hvis ikke mere.«

Nuvel, brødre, det er nok for denne gang. Jeg behøver ikke sige, at vi blev velsignet af Herren.

Afslutningsvis vil jeg sige, at ingen af os behøver at tøve med at forsvare Kirken, dens lære, dens medlemmer eller dens guddommelige organisation og Gudgivne ansvar. Den er sand. Det er Guds værk. Det eneste, der kan stille denne Kirke i forlegenhed, er dens medlemmers ulydighed mod dens lære og standarder. Det pålægger enhver af os et enormt ansvar. Dette værk vil blive bedømt efter det, som verden ser os gøre. Må Gud give os vilje til at vandre i tro, disciplin til at gøre, hvad der er ret til enhver tid og under alle forhold, og en beslutning om at gøre vores liv til et udtryk for vores tro for alle, som ser os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag formiddag den 6. oktober 1996

»Kvinde, hvorfor græder du?«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Dybden af vores tro på Frelserens opstandelse og forsoning vil, mener jeg, afgøre det mål af mod og beslutsomhed, hvormed vi møder livets udfordringer.

Mine kære søskende og venner, det store ansvar, som det er at tale til jer i dag, tilskynder mig til inderligt at anmode om jeres tro og bønner. I dag taler jeg til dem, der står med hjertegribende udfordringer. Jeg taler til dem, der lider, til dem, der sørger og er tynget af hjertesorg. Jeg taler til dem med fysiske, psykiske eller følelsesmæssige smerter. Jeg taler til dem, der er født handicappet eller er blevet handicappet. Jeg taler til dem, der er født blinde eller dem, som ikke længere kan se solnedgangen. Jeg taler til dem, der aldrig har kunnet eller ikke længere kan høre fuglesangen. Jeg taler til dem, der har det privilegerede ansvar at hjælpe dem, der lider af mentale og fysiske handicaps. Jeg taler også til dem, der måske er ude i alvorlig overtrædelse.

Som min tekst har jeg valgt Frelserens ord til den sørgende Maria Magdalene, som »stod udenfor ved graven og græd«.[1] Da hun vendte sig, så hun »Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: 'Kvinde, hvorfor græder du?'«[2] Frelseren talte ikke kun til den sørgende Maria. Han talte også til os, mænd, kvinder, børn og alle de mennesker, som er blevet født eller som endnu vil blive født, for sorgens tårer, smerte og anger er alles lod.

Livets indviklede forhold kan til tider være meget umenneskeliggørende og overvældende. Nogle har så meget, mens andre kæmper med det lidt, de har.

Det er en fornøjelse at hilse på denne Kirkes trofaste medlemmer over hele verden. Skønt nogle af dem har vanskeligheder og udfordringer og savner materielle goder, synes de alligevel at finde megen glæde og vandrer i tro ad livets stenede vej. Når vi møder dem, styrkes vi af deres tro.

Mange, som mener, at livet er uretfærdigt, ser ikke tingene i lyset af, hvad Frelseren gjorde for os ved forsoningen og opstandelsen. Hver af os kommer ud for perioder med smerte, hjertesorg og fortvivlelse, hvor vi ligesom Job må dykke helt ned til vores tros grundvold. Dybden af vores tro på Frelserens opstandelse og forsoning vil, mener jeg, afgøre det mål af mod og beslutsomhed, hvormed vi møder livets udfordringer.

De første ord, som den opstandne Herre udtalte til sine disciple var: »Fred være med jer.«[3] Han har også lovet: »Fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[4] Forsoningen og opstandelsen har fundet sted. Vor Herre og Frelser har lidt den forfærdelige smerte i Getsemane have. Han har udført det største offer ved at dø på korset og derefter bryde dødens bånd.

Vi nyder alle godt af forsoningens og opstandelsens enorme velsignelser, gennem hvilke den guddommelige helingsproces kan virke i vores liv. Smerten kan erstattes af den glæde, som Frelseren har lovet. Til den tvivlende Thomas sagde Jesus: »Vær ikke vantro, men troende.«[5] Gennem tro og retskaffenhed kan alle dette livs uretfærdigheder, krænkelser og pinsler fuldstændig lindres og bringes i orden. De velsignelser, som nægtes os i dette liv, vil blive gengældt i evigheden. Ved fuldstændig omvendelse fra vores synder, kan vi opnå tilgivelse og nyde evigt liv. Således kan vores

lidelser i dette liv være som en lutrende ild, der renser os til et højere formål. Hjertesorger kan lindres, og vi kan opleve en overvældende glæde og lykke, som overgår vores vildeste drømme og forventninger.

Den heling som loves ved forsoningen og opstandelsen fortsætter i evigheden. Fysiske begrænsninger vil blive fjernet. Almas ord yder trøst: »Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning.«[6]

Denne helbredelsesproces er udvirket gennem Frelserens forbøn. Som han sagde i sin storslåede ypperstepræstelige bøn, som findes i det 17. kapitel af Johannesevangeliet: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«[7] Derefter bad Frelseren for sine apostle og alle de hellige, idet han sagde: »Ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine;

alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem.«[8]

Vi har alle begået nogle fejl i tidens løb. Jeg tror, at den kærlige og barmhjertige Gud, hvis børn vi er, vil dømme os så skånsomt, som han kan for de fejltrin, vi har begået, og give os de størst mulige velsignelser for det gode, vi gør. Almas storslåede udtalelse synes for mig at være en bekræftelse af dette. Alma sagde: »Og om ikke mange dage skal Guds søn komme i sin herlighed, og hans herlighed skal være Faderens enbårnes herlighed, fuld af nåde, retfærdighed og sandhed, fuld af tålmodighed, barmhjertighed og langmodighed, hurtig til at høre sit folks råb og til at besvare deres bønner.«[9]

Det er af allerstørste betydning, at vi får bragt vores overtrædelser i orden og oplever den helbredelse, som kommer af omvendelse. Som præsident Kimball minder os om: »Omvendelsens princip, det at vi kan rejse os igen, når vi snubler, børste støvet af os og fortsætte på vor vej opad – er selve grundlaget for vores håb. Det er gennem omvendelse, at vor Herre Jesus Kristus kan udføre sit helbredende mirakel, indgyde os styrke, når vi er svage, sundhed, når vi er syge, håb, når vi er modløse, kærlighed, når vi føler os tomme, og forståelse, når vi søger efter sandhed.«[10]

En af de mest gribende beretninger i Mormons Bog udspiller sig, da Alma taler til sin søn Corianton, som var faldet i overtrædelse, mens han var på mission blandt zoramiterne. Mens han råder ham til at forsage sin synd og vende sig til Herren igen, erfarer han, at Corianton er bekymret for, hvad der skal ske med ham ved opstandelsen. Derefter følger så en detaljeret gennemgang af dette livs prøvestand, af retfærdighed kontra barmhjertighed og Guds plan for vores lykke i det tilkommende, og det hele afsluttes med dette vers:

»... Og nåden gør krav på den bodfærdige, og nåden kommer gennem forsoningen, og forsoningen tilvejebringer de dødes opstandelse, og de dødes opstandelse bringer menneskene tilbage til Guds ansigt, og de fremstilles således for hans åsyn for at blive dømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden.«[11]

Frelseren giver os en vigtig nøgle, som vi kan bruge til at klare og endda overvinde verdens nedbrydende kræfter. Frelseren sagde: »Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.«[12] Denne storslåede nøgle betyder derfor, at uanset omfanget af ugudeligheden omkring os, skal vi holde os fri af verdens onder. Frelserens bøn befaler os at sky det onde og lover os samtidig guddommelig hjælp til at gøre det. Ved denne

indsats bliver vi ét med vor Herre. Frelserens bøn i Getsemane have lød: »At de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig, og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har sendt mig.«[13]

For at forblive trofaste i denne tårevædede tilværelse, skal vi elske Gud af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke og elske vores næste som os selv. Vi må også holde sammen som familier, som medlemmer af ward og grene, stave og distrikter, og som et folk. Over for vores omgangskreds, som ikke tilhører vores tro, bør vi være som den barmhjertige samaritaner, der tog sig af manden, som faldt i røverhænder.[14] Vi må samle styrke fra hinanden. Vi skal også »styrk(e) de svage, støt(te) de nedhængende hænder og styrk(e) de matte knæ.«[15]

Paulus belærte klart om dette emne. Til korinterne sagde han om Kristi legeme eller kirke: »For at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden.

Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig.

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer.«[16] På den måde kan vi som enkeltpersoner og som folk bevares fra det onde. Når vi vandrer gennem trængsler og prøvelser, kan vi få ondt af os selv og fortvivle, men med omsorg fra Gud og de hellige, som forenet bærer hinandens byrder, kan vi være lykkelige og overvinde det onde.

Nogle trofaste kvinder er blevet nægtet det, som ligger deres sjæl nærmest. Men i den evige plan vil ingen velsignelse blive holdt tilbage fra de trofaste. Ingen kvinde bør tvivle på, at Frelseren værdsætter kvinder. Den sørgende Maria Magdalene var den første, der besøgte graven efter korsfæstelsen, og da hun så, at stenen var rullet væk, og at graven var tom, løb hun hen for at fortælle det til Peter og Johannes. De to apostle kom for at se det og gik derefter bedrøvede bort. Men Maria blev der. Hun havde stået tæt på korset.[17] Hun havde været med ved gravlæggelsen.[18] Og nu stod hun grædende ved den tomme grav.[19] Der nød hun den ære, at være den første dødelige, som så den opstandne Herre. Efter at han havde sagt: »Kvinde, hvorfor græder du?« gav han hende følgende instruks: »Gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.«[20]

Under sit jordiske virke forlod Jesus Judæa for at drage til Galilæa. Han ankom til Jakobskilden, tørstig og træt efter rejsen. En samaritansk kvinde kom for at hente vand. På den tid forbød de jødiske konventioner, at man havde omgang med samaritanere. Men »Jesus sagde til hende: Giv mig noget at drikke ...

Den samaritanske kvinde sagde til ham: 'Hvordan kan du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke? ...'

Jesus svarede hende: 'Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.'

Jesus fortsatte så med at belære hende om det levende vand, »som vælder med vand til evigt liv.« Den samaritanske kvinde svarede: »Herre, jeg ser, at du er en profet.« Og så sagde kvinden »til ham: 'Jeg ved, at Messias skal komme' – det vil sige Kristus; 'når han kommer, vil han fortælle os alt.'« På dette tidspunkt afslørede Jesus sin sande identitet for hende: »Det er mig, der taler til dig.«[21]

Frelserens forsoning og opstandelse kan være en konstant opbyggende kraft i vores liv, som det ses af beretningen om Elizabeth Jackson, en af pionererne fra Martins håndkærrekompagni. Hun beretter om sin mand Aarons død på prærien i Wyoming i 1856 med disse gribende ord:

»Jeg gik i seng omkring klokken ni. Vi havde næsten ikke noget sengetøj, så jeg klædte mig ikke af. Jeg sov, indtil omkring midnatstid, så vidt jeg kunne skønne. Jeg frøs bitterligt. Vejret var frygteligt. Jeg lyttede efter min mands åndedræt, men han lå så stille. Jeg kunne ikke høre ham. Jeg blev bange. Jeg lagde min hånd på hans krop, og så blev min værste frygt bekræftet. Min mand var død. Jeg bad de andre i teltet om hjælp. Men de kunne ikke hjælpe mig, så der var ikke andet at gøre end at ligge alene ved siden af liget lige til daggry. Åh, hvor syntes de forfærdelige timer uendeligt lange. Da dagen gryede, gjorde nogle af mændene liget klar til begravelse. Åh, hvilken begravelse. De tog ikke hans tøj af, for han havde kun lidt. De viklede ham ind i et tæppe og lagde ham i en stak sammen med 13 andre, og derefter dækkede de ham til med sne. Jorden var frossen, så de kunne ikke grave en grav. Han måtte hvile der i fred, indtil Guds basun skal lyde, og de, der er døde i Kristus skal vågne og komme frem i den første opstandelses morgen. Da skal vores hjerter og liv atter forenes, og evigheden vil skænke os evigt liv.«[22]

Som svar på spørgsmålet »kvinde, hvorfor græder du?« slår vi op på de trøstende ord, som Johannes skrev til de trofaste hellige i Åbenbaringen:

»Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og som har vasket deres klæder og gjort sig hvide i Lammets blod.

Derfor står de for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem.

De skal ikke sulte længere, hverken solen eller nogen anden hede skal plage dem,

for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne.«[23]

Til spørgsmålet »kvinde, hvorfor græder du?« vidner jeg om den storslåede forsoning og overvindelsen af dødens bånd, der udvirkedes af Jesus Kristus, som vitterlig vil tørre vores tårer bort. Det har jeg et vidnesbyrd om. Jeg har modtaget det gennem Helligånden.

Jeg vidner også om, at vor Herre Jesus Kristus er denne Kirkes overhoved i dag. Vi ser hans almægtige hånd lede dette hellige værk. Jeg bærer endvidere vidnesbyrd om præsident Gordon B. Hinckleys profetiske kaldelse og fremragende lederskab, som Herrens tjener under hvis inspirerede ledelse, vi har det privilegium at tjene. Præsident Monson og vores elskede fæller er vidner om dette.

Jeg beder, ligesom kong Benjamin gjorde, til at vi må »være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger, så at Kristus, Herren den almægtige Gud, kan besegle (os) som sine, så at (vi) kan komme i himlen, at (vi) kan få evigtvarende salighed og evigt liv gennem hans visdom, kraft, retfærdighed og barmhjertighed, som skabte alle ting i himlen og på jorden, og som er Gud over alt.«[24] I Jesu Kristi navn. Amen. □

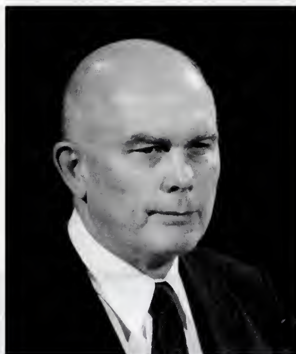
NOTER:

1. Joh 20:11.
2. Joh 20:14-15.
3. Joh 20:19.
4. L&P 59:23.
5. Joh 20:27.
6. Alma 40:23.
7. Joh 17:3.
8. Joh 17:9-10.
9. Alma 9:26.
10. *Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 106.
11. Alma 42:23.
12. Joh 17:15.
13. Joh 17:21.
14. Luk 10:29-37.
15. L&P 81:5.
16. 1 Kor 12:27.
17. Matt 27:56; Mark 15:40; Joh 19:25.
18. Matt 27:61; Mark 15:47.
19. Joh 20:11.
20. Joh 20:17.
21. Se Joh 4:6-26.
22. LeRoy R. og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion*, 1976, s. 111.
23. Åb 7:14-17.
24. Mosiah 5:15.

»At hans Ånd altid må være hos dem«

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Helligånden ... er vores talsmand, vores vejviser, vores formidler, vores tolk, vores vidne og vores helliggører – vores ufejlbarlige vejleder

Jeg har valgt at tale om forholdet mellem vores deltagelse i nadveren og det omfang af Helligåndens gaver, som vi nyder.

Gennem nutidig åbenbaring har Herren befalet: »For at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag« (L&P 59:9). Hver uge, når vi modtager nadveren, tænker vi på vor Herre Jesu Kristi forsoning, og vi bekræfter og fornyer de pagter, som vi indgik, da vi blev døbt. Denne tilbedelse og disse forpligtelser beskrives i den åbenbarede bøn, som præsten beder over brødet. Som nævnt i bønnen spiser vi brødet »til minde« om vor Frelsers legeme og ved at gøre det, vidner vi over for Gud, den evige Fader, at vi »er villige til at påtage (os) (hans) Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet« os (L&P 20:77).

Efter at vi var blevet døbt, lagde man hænder på vores hoved og overdrog os Helligåndens gave. Når vi samvittighedsfuldt og oprigtigt fornyer vores dåbspagter ved vores deltagelse i nadveren, fornyer vi vores berettigelse til løftet om, at »hans Ånd altid må være hos (os)« (L&P 20:77).

Vi kan ikke overdrive betydningen af dette løfte. Præsident Wilford Woodruff kaldte Helligåndens gave for den største gave, vi kan modtage i dette liv. (Se *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1990, s. 5). Desværre er den gaves enorme værdi og de vigtige betingelser for dens virkeliggørelse ikke særlig godt forstået. Nephi profeterede, at i de sidste dage ville der opstå kirker, som ville »undervise med deres egen lærdom og fornægte den Helligånd, som giver mæle« (2 Nephi 28:4). Han udtrykte også et »ve« over »den, der låner øre til menneskebud og fornægter Guds kraft og den Helligånds gave« (vers 26).

Bibelen fortæller os, at da Frelseren gav sine sidste instrukser til sine disciple, lovede han at sende dem »Talsmanden« (Joh 16:7). Tidligere havde han belært dem om formålet med denne talsmand, der også omtales som Helligånden, Herrens Ånd eller blot Ånden. Talsmanden er i os (se Joh 14:17). Han underviser os om alt og kalder alt frem i vores erindring (se Joh 14:26). Han leder os til sandheden og viser os det tilkomne (se Joh 16:13). Han vidner om Sønnen (se Joh 15:26; 1 Kor 12:3). Bibelen lærer os også, at Frelseren og hans tjenere døber med Helligånden og med ild (se Matt 3:11; Mark 1:8; Joh 1:33; ApG 1:5). Jeg vil tale om betydningen af den lære senere.

Bibelens lærdomme om Helligånden bekræftes og uddybes i Mormons Bog og i nutidig åbenbaringer. Det er gennem Helligånden, at Gud inspirerer og åbenbarer sin vilje til sine børn (f.eks. L&P 8:2-3). Helligånden vidner om Faderen og Sønnen (se 3 Nephi 28:11; L&P 20:77; 42:17). Han oplyser vores sind og fylder os med glæde (se L&P 11:13). Gennem Helligåndens kraft kan vi kende sandheden i alle ting (se Moroni 10:5). Gennem hans kraft kan Guds hemmeligheder åbenbares for os (se 1 Nephi 10:19), samt alt det, der er tjenligt (se L&P 18:18; 39:6). Helligånden viser os, hvad vi bør gøre (2 Nephi 32:5). Vi forkynder evangeliet, som Helligånden vejleder os til,

og han overfører vores ord til hjertet af dem, vi underviser (se 2 Nephi 33:1).

Nutidige skrifter belærer os også om, at syndsforladelse, der er gjort mulig gennem forsoningen, opnås »gennem dåb og ild, ja, den Helligånd« (L&P 19:31; se også 2 Nephi 31:17). Derfor opfordrede den opstandne Herre nephiterne til at omvende sig og komme til ham og blive døbt, »så I må blive helliggjort ved at modtage den Helligånd, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag« (3 Nephi 27:20).

Helligåndens gave spiller en så stor rolle i vores tro, at profeten lagde specielt vægt på det i en samtale med USAs præsident. Joseph Smith var rejst til Washington for at anmode om hjælp til at få erstatning for de lidelser og tab, som de hellige havde lidt under forfølgelserne i Missouri. Under mødet med præsidenten blev Joseph spurgt, hvordan denne Kirke adskilte sig fra andre af den tids trossamfund. Profeten svarede, at »vi adskiller os ved selve dåbsmetoden og ved vores håndspålæggelse for Helligåndens gave« (*History of the Church*, 4:42). Han forklarede senere, at han havde givet dette svar, fordi »alt andet var omfattet af Helligåndens gave« (*History of the Church*, 4:42).

Når vi fremhæver Helligåndens gave som et af vores tros særkender, må vi forstå den vigtige forskel på (1) Kristi lys, (2) Helligåndens åbenbaringer og (3) Helligåndens gave.

Kristi lys, der somme tider kaldes Kristi Ånd eller Guds Ånd, »giver hvert menneske, som kommer til verden lys« (L&P 84:46). Det er det lys, »som findes i alting, som giver alting liv« (L&P 88:13). Profeten Mormon sagde, at »Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt« (Moroni 7:16; se også vers 19; 2 Nephi 2:5; Helaman 14:31). Ældste Lorenzo Snow talte om dette lys, da han sagde: »Enhver har Guds Ånd« (*Journal of Discourses* 14:304). Kristi lys oplyser alle mennesker og skærper deres forstand (se L&P 88:11).

I modsætning hertil er Helligåndens åbenbaringer mere specifikke. Disse åbenbaringer gives for at gøre den oprigtigt søgende bekendt med Herren og hans evangelium. For eksempel lover profeten Moroni os, at når vi studerer Mormons Bog og af et ærligt og oprigtigt hjerte ønsker at vide, om den er sand, så vil Gud »åbenbare« sandheden til os »gennem den Helligånds kraft« (Moroni 10:4). Moroni har også nedskrevet dette løfte fra den opstandne Herre: »Men den, som tror disse ord, som jeg har talt, ham vil jeg besøge med min Ånds åbenbarelser, og han skal vide det og bære vidnesbyrd derom. Thi gennem min Ånd skal han vide, at dette er sandt« (Ether 4:11).

Disse åbenbaringer er tilgængelige for enhver. Mormons Bog erklærer, at Frelseren »ved den Helligånds kraft åbenbarer sig for alle dem, der tror på ham, ja, for hver slægt, stamme, tungemål og folk ...« (2 Nephi 26:13).

For lige at repetere, Kristi lys gives til alle mennesker, så de kan kende forskel på godt og ondt, mens Helligåndens åbenbaringer gives for at lede oprigtigt søgende til evangeliske sandheder, der vil få dem til at omvende sig og blive døbt.

Helligåndens gave er mere omfattende. Profeten Joseph Smith forklarede: »Der er en forskel mellem den Helligånd og den Helligånds gave. Kornelius modtog den Helligånd, før han blev døbt, og det var Guds overbevisende kraft til ham om evangeliets sandhed, men han kunne ikke få den Helligånds gave, førend efter at han var blevet døbt. Dersom han ikke havde påtaget sig dette tegn eller denne forordning, ville den Helligånd, som overbeviste ham

om Guds sandhed, have forladt ham« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 238).

Helligåndens gave er bl.a. retten til hans konstante nærhed, så »hans Ånd altid må være hos« os (L&P 20:77).

Et nydøbt medlem fortalte mig, hvad hun følte, da hun modtog denne gave. Der er tale om en trofast kristen kvinde, som havde brugt sit liv på at tjene andre. Hun kendte og elskede Herren, og hun havde oplevet hans Ånds åbenbaringer. Da hun modtog yderligere lys gennem det gengivne evangelium, blev hun døbt, og ældsterne lagde deres hænder på hendes hoved og gav hende Helligåndens gave. Hun mindedes: »Jeg fornemmede Helligånden falde på mig med større kraft, end jeg hidtil havde gjort. Han var som en gammel ven, som før i tiden havde vejledt mig, men nu var kommet for at blive.«

For trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke burde Helligåndens nærvær være så velkendt, at vi må tage os i agt for ikke at tage det for givet. For eksempel er de dejlige følelser, som I har haft under denne konferences taler og musik, Åndens bekræftende vidnesbyrd, som konstant er tilgængeligt for trofaste medlemmer. Et medlem spurgte mig engang, hvorfor han følte sig dejligt tilpas, når han hørte taler og musik ved nadvermødet, mens en gæst, som han havde inviteret med den dag, ikke følte noget specielt. Dette er blot et enkelt eksempel på forskellen mellem den, der har modtaget Helligåndens gave og er i harmoni med dens tilskyndelser, og den, der ikke har eller ikke er det.

Hvis vi efterlever vores tro og søger Åndens nærhed, så kan hans tilstedeværelse føles i vores hjerte og hjem. En familie, som dagligt beder deres familiebønner og stræber efter at holde Guds bud og ære hans navn og taler kærligt til hinanden, vil have en åndelig atmosfære i deres hjem, som kan fornemmes af enhver, der træder ind i det. Jeg ved det, fordi jeg har fornemmet dens tilstedeværelse eller fravær i mange sidste dages hellige hjem.

Det er vigtigt at erindre sig, at den forståelse og åbenbaring, som tilflyder et menneske fra Helligåndens gave, ikke kommer pludseligt eller uden at man søger efter det. Præsident Spencer W. Kimball sagde, at Helligånden »kommer lidt ad gangen, efterhånden som man gør sig fortjent til det. Og når dit liv er i harmoni med Gud, vil du gradvist modtage et større mål af Helligånden« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 114).

De velsignelser, som kan opnås gennem Helligåndens gave, er betinget af værdighed. »Herrens ånd dvæler ikke i vanhellige templer« (Helaman 4:24; se også Mosiah 2:36-37; 1 Kor 3:16-17). Selvom vi har ret til hans konstante nærhed, vil Guds Ånd kun dvæle hos os, hvis vi holder budene. Han vil trække sig tilbage, når vi krænker ham med banderi, urenhed, ulydighed, oprørskhed eller andre alvorlige synder.

Værdige mænd og kvinder, som har Helligåndens gave, kan blive opbygget og vejledt ved inspiration og åbenbaring. Herren har sagt, at »hans riges hemmeligheder ... kan kun ses og forstås ved den Helligånds kraft, som Gud skænker dem, der elsker ham og renser sig for ham« (L&P 76:114, 116).

For nogle år siden talte jeg med en potentiel missionspræsident og hans hustru for at drøfte deres muligheder for at tjene. Jeg spurgte, om ansvaret for deres gamle forældre ville hindre dem i at tjene på dette tidspunkt. Denne søster var eneste datter af en pragtfuld mor på omkring firs år, som hun besøgte og hjalp hver uge. Selv om moderen til en vis grad var fysisk afhængig af dem, var hun åndeligt stærk. Hun havde udført fire missioner og femten år som tempeltjener. Fordi hun var i harmoni med Ånden, havde hun en fantastisk oplevelse. Flere måneder før denne samtale, havde hun fortalt sin datter, at Ånden havde hvisket til hende, at datterens mand ville blive kaldet til missionspræsident. Således adviseret havde moderen forberedt sig på den forestående adskillelse, og længe inden jeg fik til opgave at tale med ægteparret, havde hun forsikret sin datter om, at hun ikke ville »være en hindring« for deres virke.

Nødvendigheden af at holde vores personlige tempel rent for at kunne nyde Helligåndens nærhed og vejledning understreger betydningen af befalingen om at modtage nadveren på sabbatten.

Ved at modtage nadveren kan vi forny virkningen af vores dåb. Når vi ønsker at få forladelse for vores synder gennem Frelserens forsoning, befales vi at omvende os og komme til ham med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (se 3 Nephi 9:20; 12:19; Moroni 6:2; L&P 20:37). I dåbens vande vidner vi over for Herren, at vi har omvendt os fra vores synder og er villige til at påtage os hans navn og tjene ham til enden (se L&P 20:37). Virkningen af dette beskrives af Nephi: »Thi porten, som I skal gå indad, er omvendelse og dåb med vand, og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd« (2 Nephi 31:17; se også Moroni 6:4). Dette sidste løfte opfyldes ved at vi modtager Helligåndens gave.

Inden vi fornyer vores pagter ved at modtage nadveren, bør vi også omvende os, så vi kommer til den hellige ordinanse med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (se 2 Nephi 2:7; 3 Nephi 12:19; L&P 59:8). Når vi således fornyer vores dåbspagter og bekræfter, at vi »altid (vil) erindre ham« (L&P 20:77), vil Herren forny sit løfte om

syndsforladelse på de betingelser og på det tidspunkt, som han finder passende. Et af hovedformålene med og virkningen af, at vi fornyer vores pagter og renses fra synd, er, at »hans Ånd altid må være hos« os (L&P 20:77).

Mine brødre og søstre, jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at disse lærdomme og principper er sande. I lyset af disse sandheder vil jeg bønfalde alle Kirkens medlemmer, både unge og gamle, om at deltage i nadvermødet hver sabbatsdag og modtage nadveren med den angergivne indstilling, der beskrives som »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Nephi 9:20). Jeg beder til, at vi vil gøre det med den ærbødige og højtidelige indstilling til Frelseren, der vil vise, at vi tager pagten om »altid (at) erindre ham« (L&P 20:77) alvorligt. Frelseren har selv sagt, at vi skulle nyde nadveren, »dersom vores eneste øjemed er at gøre det til min ære og ihukomme for Faderen mit legeme, der blev nedlagt for jer, og mit blod, der blev udgydt til jeres synders forladelse« (L&P 27:2).

Jeg beder til, at vi også vil modtage nadveren med en ydmyg ånd, som vil hjælpe os til at tage imod og virke i kaldelser i Kirken og derved opfylde vores højtidelige pagt om at påtage os hans navn og værk. Jeg beder også om, at vi vil overholde vores hellige pagt om at holde hans bud.

Til de søskende, som måske har taget let på denne vigtige fornyelse af pagterne ved nadveren, vil jeg med Det Første Præsidentskabs ord sige: »Kom tilbage og mæt jer ved Herrens bord og nyd atter de dejlige, mættende frugter, som kommer af at have fællesskab med de hellige« (»An Invitation To Come Back«, brev fra Det Første Præsidentskab, *Church News*, 22. december 1985, s. 3). Lad os gøre os værdige til Herrens løfte om, at vi vil blive »mættet« (3 Nephi 20:8; se også 3 Nephi 18:9), når vi modtager nadveren, hvilket vil sige, at vi bliver »fyldt med Ånden« (3 Nephi 20:9). Den ånd – Helligånden – er vores talsmand, vores vejviser, vores formidler, vores tolk, vores vidne og vores helliggører – vores ufejlbarlige vejleder, der renser os på vores vej mod evigt liv.

Enhver, der har betragtet det som en ubetydelig ting at modtage nadveren, bør huske på Herrens erklæring om, at et stort værks grundvold lægges ved små ting, for »af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33). Af den tilsyneladende lille handling, som består i bevidst og ærbødigt at forny vores dåbspagt, opnår vi en fornyelse af de velsignelser, som hører til dåb med vand og ild, og det gør, at vi altid kan have hans Ånd hos os. På den måde vil vi alle blive vejledt, og på den måde kan vi alle blive renset. Det er min ydmyge bøn, at vi må gøre os værdige til disse dyrebare velsignelser, i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Vi er så interesserede, at vi sender de allerbedste«

Biskop Richard C. Edgley
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Vore missionærer ... kommer ... til jeres hjem for at præsentere yderligere bevis, herunder mere hellig skrift, på, at Gud lever, og at Jesus er Kristus.

I dag vil jeg gerne henvende mine bemærkninger til dem, der ikke tilhører vores kirke, og som sammen med os ser disse møder. Jeg taler som én af cirka 100.000 mødre og fædre til over 50.000 missionærer fra Kirken, som tjener Herren overalt i verden. Jeg vil anvende et slogan fra et velkendt lykønskningskort-firma: »Vi er så interesserede, at vi sender de allerbedste.«[1]

De forældre, jeg taler på vegne af, kommer fra hele verden. De kommer fra Iowas sletter og Bronx' gader. De kommer fra byer i Peru og Bolivia. De kommer fra de kuperede Ozark bjerge og fra junglerne i Colombia og Kenya. De kommer fra alle mulige sociale og økonomiske baggrunde. Alligevel har de alle et fællestræk – »de er så interesserede, at de sender deres allerbedste.« Ja, vi sender i to år vore gode unge mænd og kvinder i begyndelsen af deres voksenår til jer. Vi sender vore børn, som vi har elsket, undervist og passet på til jer.

Vi glæder os over deres succes, vi oplever deres modgang og tilbageslag, og vi beder konstant for dem. Vi har kort sagt de samme følelser og drømme for dem, som I har for jeres børn.

Vi sender disse unge mænd, unge kvinder og modne ægtepar til alle egne af verden, hvor som helst værtslandet og deres regeringer vil byde dem velkommen. De lever under alle mulige forhold, næsten altid væsentligt ringere end de forhold, de er vant til. De bor ofte i ukendte omgivelser, som nogle gange er uvenlige over for dem, der ønsker at undervise i Jesu Kristi frelsende sandheder.

Til de mange tusinder, som ikke er af vores tro, som har gjort sig til venner med disse unge, sender vi vores inderlige tak, og vi beder om, at Guds rigeste velsignelser må være med jer.

Kaldet til at tjene en mission kommer sjældent på et belejligt tidspunkt. De fleste har kun været ude af skolen et år. Mange er begyndt på universitetet. Nogle har udskudt eller givet afkald på lovende karrierer. Biler bliver solgt, kærester får en pause, uddannelse forsinkes, stipendier mistes, karrierer udskydes. Bag hver missionær findes en personlig historie om år med personlig forpligtelse, forberedelse, ofre og eksempler på kærlighed til Frelseren. Men der findes også værdige unge mænd og kvinder, som i deres hjerte har et stort ønske om at tjene på en mission, men som på grund af helbred eller andre begrænsende forhold bliver fritaget.

En missionærs tilværelse er ikke let. Efter forberedelsen i barndommen og i teenageårene med at studere skrifterne, forberede sig økonomisk og fastholde personlig værdighed (herunder seksuel renhed og afholdelse fra tobak, alkohol og narkotika), kommer missionærerne til et af adskillige missionær-træningscentre spredt over hele verden. Dette er den eneste formelle uddannelse, de vil modtage – tre uger, hvis de kaldes til at tjene i et land, hvor deres modersmål tales, og to måneder, hvis de skal lære et fremmed sprog. Deres hverdag i missionsmarken er krævende. Den begynder hver morgen kl. 6.30 med en times studium, et dusin timer med hårdt og ofte nedtrykkende arbejde, som fortsæt-

ter indtil sengetid – omkring kl. 22.00. Deres arbejde består overvejende af opsøgende arbejde og undervisning, men også en god portion tid til frivillig samfundstjeneste. Man kan opleve dem undervisende i engelsk i fremmede lande, tilbringe tid på hospitaler og plejehjem, servere måltider for hjemløse eller udføre anden tjeneste til gavn for samfundet. De har en del af en dag til personlig forberedelse, brevskrivning og lidt afslapning og motion. Udelukket på deres mission er stævnemøder, verdslig musik, strandture, svømning og mange andre aktiviteter, som regnes for normale for unge mænd og kvinder på deres alder.

Der er nogle uden for Kirken, som måske mener, at en mission er et stort og urimeligt offer. Vore missionærer ser det ikke som et offer. De ser det som en mulighed for at vise deres kærlighed til Frelseren, som sagde: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15). De ser det som en mulighed for at udtrykke deres kærlighed til hele menneskeheden. De ser det som en mulighed for at vidne om Jesus Kristus, den levende Guds Søn, verdens Forløser. De ser det som en mulighed for at opbygge tro på Kristus og for at undervise i hans frelsende og trøstende lærdomme. Jeg ser det som en af de karakteristiske egenskaber i virkelig kristendom. Jeg ser disse unge missionærer som sande kristne tjenere, som et eksempel på de højeste kristne principper ved at bære vidnesbyrd om og tjene vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

De bliver ved med at komme – i dag over 50.000, i morgen over 60.000 og derefter 70.000 unge mænd, unge kvinder og ægtepar, som tjener over hele verden. I en tid, hvor så mange unge mænd og kvinder på deres alder vandrer omkring uden mål og kæmper for at finde en mening og et formål med livet, er titusinder forpligtet over for denne store sag og tjener Herren. De forbereder sig, de ofrer og de kommer. De kommer, fordi de tror på Gud, og de tror på hele menneskehedens broderskab.

Nogle stiller spørgsmål ved, hvorfor vore missionærer skal sendes til alle dele af verden, selv blandt vore medkristne. I det tredje kapitel i Johannesevangeliet, vers 16, læser vi et velkendt skriftsted: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Vore missionærer går til alle nationer og alle mennesker, fordi de har et fast og urokkeligt vidnesbyrd om, at Gud stadig elsker verden, og at han igen har talt som et tegn på denne kærlighed. Han har gengivet værdifulde sandheder, som var gået tabt i løbet af århundreder med kristenforfølgelser, middelalderen og årene med forvirring – sandheder, der er grundlæggende for vores fred og lykke. Disse er sandheder, der er så afgørende for vores evige frelse, at vores kærlige Fader gengav dem i deres fylde. Efter Kristi gerning på jorden og himmelfart profeterede apostlen Peter om en genoprettelse af alt, før Kristus ville vende tilbage ved hans andet komme. Peter sagde:

»Og han skal sende den Salvede, som forud var bestemt for jer ... han skal bo i himlen, *indtil de tider kommer, da alt det genoprettes,* som Gud fra fordums tid har forkyndt« (ApG 3:20-21; fremhævelse tilføjet).

Disse missionærer drager ud i alverden fulde af kærlighed og tro, fordi de kender til opfyldelsen af Peters profeti om genoprettelsen af alt. De bærer vidnesbyrd om en genoprettelse, der er så vidunderlig, at kun Guds hånd kan stå bag – så mirakuløs, at man kun kan tro på det, hvis man forstår Guds magt og hans kærlighed til hele menneskeheden – en beretning så guddommelig, at man kun virkelig kan acceptere den gennem den personlige tilkendegivelse fra Helligånden, som Frelseren lovede som sin måde at vidne om sandheden til dem, som bønsomt søger den.

Vore missionærer forsøger ikke at fjerne nogle dyrebare sandheder, værdier eller principper, som har ført så mange af jer til en tilværelse med retskaffen tjeneste og hengivenhed over for Frelseren. De kommer snarere til jeres hjem for at præsentere yderligere bevis, herunder mere hellig skrift, på, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, som virkelig i Getsemane og på korset sonede for vore synder. De bringer et bekræftende budskab om hans liv, som øger forståelsen af hans godhed og kærlighed.

De vil bære vidnesbyrd for jer om et forunderligt syn, som betragtes som mirakuløst i vore dages tvivlende verden, og som dog let ville blive accepteret, hvis det var sket for 2.000 år siden. Disse missionærer vil forklare, hvordan Gud og Kristus viste

Konferencegæster venter tålmodigt i kø i mange timer i håb om at få en plads i Tabernaklet til et konferencemøde.

sig for en dreng på kun 14 år som indledning til denne genoprettelse. De vil fortælle jer om andre himmelske budbringere, som er kommet for at genoprette Kristi myndighed, doktriner og lærdomme i deres fuldstændighed og enkelhed. De vil fortælle jer om begivenheder og sandheder, så smukke og vidunderlige, og så fantastiske, at I vil begejstres, når de åbner sig for jer.

Missionærerne vil forklare jer selve formålet med dette liv på jorden. De vil hjælpe jer med at forstå, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvorfor det er nødvendigt og tilmed ønskværdigt at opleve livets omskiftelser, herunder lidelser, smerte, synd og død såvel som glæde og lykke. De vil forklare, hvordan man gennem Kristi lærdomme finder fred og vejledning i en til tider problemfyldt og omskiftelig verden. Måske er det vigtigste, at de vil forklare Guds syn på familiens betydning og hellighed. For ægtemænd og hustruer, som elsker hinanden, og som elsker deres børn, vil der være et budskab om, hvordan I kan bevare jeres familie altid – for evigt – ja, på den anden side af graven. Og endelig vil de forklare, hvordan I kan opnå jeres personlige vidnesbyrd om sandheden af disse ting.

Og således er vi »så interesserede, at vi sender de allerbedste.« Derfor til alle, som ikke tilhører vores kirke, når to unge mænd med hvide skjorter og slips, to smukke unge kvinder eller et modent ægtepar banker på jeres dør og præsenterer sig selv som repræsentanter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil jeg opfordre jer til at lukke dem ind. Lyt til deres budskab og bedøm det selv. Må jeg foreslå, at I ikke blot accepterer deres budskab, men at I inderligt adspørger vor Fader i Himlen om dets sandhed og dets værdi for jer og jeres familie, for han er kilden til al sandhed og har lovet, at han vil bekræfte det for dem, som oprigtigt søger det.

Jeg vidner for jer, at Ånden har vidnet for mig, at disse ting er sande. Ånden har vidnet for over 50.000 missionærer og 100.000 forældre og tusinder af familiemedlemmer, som yder ofre og giver deres mest kostbare gave for at bringe dette budskab til jer. Vi bærer sammen vidnesbyrd om, at Ånden vil vidne for jer, hvis I vil modtage budskabet og bede vor himmelske Fader om en personlig bekræftelse af dets sandhed.

Jeg tilføjer mit højtidelige vidnesbyrd til vore missionærers, deres forældres og millioner af andre, som har modtaget det samme vidnesbyrd – at Gud lever, at Jesus er Kristus. Han er vor Frelser, vor Forløser, og han elsker os – hver eneste af os – og han har genoprettet sit evangelium i dets fylde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:
1. Hallmark Cards, Inc.

Den evige familie

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Det er Faderens plan,
at kærligheden og fællesskabet i familien skal fortsætte i evigheden

Jeg taler til alle dem, der ønsker at vide noget om evige familier, og om at familien kan eksistere altid. For et år siden udsendte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige »En proklamation til verden om familien«. Den opsummerer de evige evangeliske principper, som er blevet forkyndt siden historiens begyndelse, ja, før denne jord blev skabt.

Læren om familien begynder med vore himmelske forældre. Det er vores højeste mål at blive som dem. Apostlen Paulus forkyndte, at Gud er fader til vores ånder (se Hebr 12:9). I proklamationen kan vi læse: »I den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv.« Proklamationen minder også verden om, at »ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud og ... familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, juni 1996, s. 10).

Lige fra begyndelsen indstiftede Gud familien og gjorde den evig. Adam og Eva blev beseglet i et ægteskab for tid og al evighed: »Og således stadfæstedes alle ting for Adam ved en hellig forordning og evangeliet blev prædiket og et påbud udgik, at det skulle blive i verden til dens ende. Og således blev det ... (Moses 5:59).

Og Adam kendte sin hustru, og hun fødte ham sønner og døtre, og de begyndte at formere sig og at opfylde jorden« (Moses 5:2).

Frelseren selv omtalte denne hellige ægteskabspagt og dens løfte, da han gav sine disciple myndighed til at indgå hellige pagter, som indgås på jorden, bindende gyldighed i himlen. »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19).

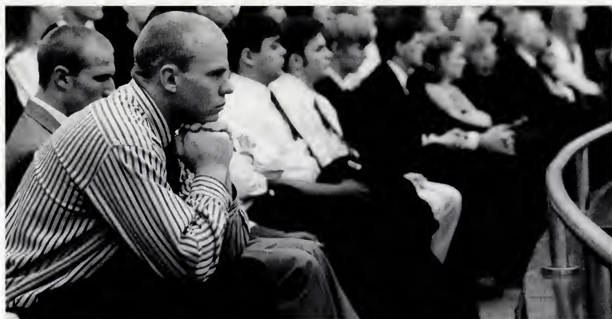
I disse sidste dage blev løftet om evige familier gengivet i 1829, da Det Melkisedekske Præstedømme blev gengivet til jorden. Syv år senere blev nøglerne til at udføre de beseglende ordinanser gengivet i templet i Kirtland, som vi kan læse i Lære & Pagter: »Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se tiden er kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund ...

... Denne uddelings nøgler (er) overgivet i jeres hænder« (L&P 110:13-14, 16).

Med gengivelsen af disse nøgler og den præstedømmemyndighed er der åbnet mulighed for alle, som er værdige, til at modtage den evige families velsignelser. »Ja, tusinder og titusinders hjerter skal glæde sig meget over de velsignelser, som skal udgydes, og over den begavelse, hvormed mine tjenere er blevet udrustet i dette hus« (L&P 110:9).

Hvilket løfte ligger der i disse beseglinger, som udføres i templerne? Herren opridser løftet og dets betingelser i dette hellige vers: »Og videre, sandelig siger jeg dig: Om en mand ægter en kvinde gennem mit ord, som er min lov, og gennem den nye og evige pagt, og det er beseglet på dem gennem forjættelsens Helligånd af ham, som er salvet, og som jeg har givet denne magt og dette præstedømmes nøgler, og det skal

blive sagt til dem: I skal komme frem i den første opstandelse, og om det bliver efter den første opstandelse, da den næste opstandelse, og I skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømme, alle højder og dybder; da skal det skrives i Lammets livets bog ... og det skal have bindende kraft, når de er ude af verden, og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed« (L&P 132:19).

Som vi ser det fra skriften opstår et evigt bånd ikke bare som følge af de beseglende pagter, som vi indgår i templet. Vores opførsel i dette liv vil afgøre, hvad vi vil være i evighederne. For at opnå velsignelserne ved den besegling, som vor himmelske Fader har givet os, må vi holde budene og opføre os på en sådan måde, at vores familier har lyst til at leve sammen med os i evighederne. De familieforhold, som vi har her på jorden er vigtige, men deres største betydning ligger i den indflydelse, som de har på vores slægt her på jorden i fremtidige generationer og gennem hele evigheden.

Ægtefæller har fået en guddommelig befaling om at elske hinanden højere end nogen anden. Herren siger tydeligt: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22). Proklamationen siger: »I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier« (se L&P 83:2-4; 1 Tim 5:8). I henhold til den guddommelige plan har mødre »primært ansvaret for at opdrage deres børn.« I henhold til den guddommelige plan er mand og hustru jævnbyrdige partnere i deres ægteskabelige og forældremæssige ansvar. Ved direkte åbenbaring fra Gud »har (forældre) en hellig pligt til ... at lære (deres børn) *at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere* (i de lande, hvor de bor)« (Familie-proklamationen, *Stjernen*, juni 1996, s. 10, fremhævelse tilføjet, se L&P 68:25-28; Mosiah 4:14-15).

Fordi familien spiller så vigtig en rolle i den evige plan for lykke, arbejder Satan hårdt på at underminere familiens hellighed, at forklejne mænds og kvinders vigtige rolle, at tilskynde til moralsk urenhed og krænkelse af den hellige kyskhedslov og at afskrække forældre fra at sætte det at få og opdrage børn som en af deres højeste prioriteter.

Familieenheden er så grundlæggende for frelsesplanen, at Gud har udstedt en advarsel om, at de »personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvarene i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud (deres Skaber) ... Familiens opløsningen vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter« (*Stjernen*, juni 1996, s. 10).

Skønt den enkeltes frelse er afhængig af individuel lydighed, så er det lige så vigtigt, at vi forstår, at vi hver især udgør en vigtig og nødvendig del af en familie, og at de største velsignelser kun kan opnås gennem den evige familie. Når familier fungerer, sådan som Gud har foreskrevet, så hører de forhold, som man oplever der, til nogle af de mest værdifulde her på jorden. Det er vor Faders plan, at kærligheden til familien og fællesskabet skal fortsætte i evighederne. At være forenet i en familie medfører et stort ansvar for at udvise

kærlighed, samt opbygge og styrke de øvrige familiemedlemmer, så de alle kan holde ud til enden i retfærdighed og leve sammen i al evighed. Det er ikke nok bare at frelse os selv. Det er mindst lige så vigtigt, at vores forældre, brødre og søstre i vore familier bliver frelst. Hvis vi vender alene hjem til vor himmelske Fader, vil vi blive spurgt: »Hvor er resten af familien?« Det er derfor, vi prædiker, at familien er evig. Den enkeltes evige natur bliver derfor familiens evige natur.

Vores krops og ånds evige natur er et spørgsmål, der ofte optager dem, der lever her på jorden. Alle mennesker, som nogensinde vil leve på denne jord, er medlemmer af en menneskelig familie og er evige børn af Gud, vor kærlige himmelske Fader. Efter at have oplevet fødslen og smagt døden i dette jordiske liv, vil alle opstå som følge af den forsoning, som udvirkedes af Jesus Kristus, Gud Faderens Enbårne Søn. Alt efter vores individuelle lydighed mod Guds love, ordinanser og befalinger kan enhver dødelig opnå det evige livs velsignelser, hvilket vil sige, at man vender tilbage for at leve i vor himmelske Faders og hans Søn Jesu Kristi nærhed og får evigt afkom i al evighed. Ved at indgå og overholde de hellige pagter, som rummes i tempelordinanserne, kan den enkelte vende tilbage til Guds nærhed og blive genforenet med deres familie for evigt.

Det er i hjemmet, at vi plejes og forbereder os selv på livet her på jorden. Det er også der, vi forbereder os på døden og udødeligheden, fordi vi tror på, at der findes et liv efter døden, ikke blot for den enkelte, men også for familien.

Nogle af de største evangeliske lærdomme, som vi lærer om den evige familie, opnås, når vi ser, hvordan Kirkens medlemmer, som står over for modgang, anvender evangeliets principper i deres liv og i deres hjem. I det forgangne år har jeg overværet glædens velsignelser, som kommer til dem, der ærer og højtideligholder evangeliets lærdomme om den evige familie i tider med svær modgang.

For nogle måneder siden talte jeg med en mand, som havde fået konstateret en dødelig sygdom. Som hengiven præstedømmebærer stod han nu over for livets alvor. Men han fandt styrke i det eksempel, som Frelseren satte, da han i Fadervor bad: »Derfor skal I bede således ... Ske din vilje som i himlen således også på jorden« (Matt 6:9-10). Min ven fandt styrke i visheden om, at da Jesus måtte lide svære smerter og pinsler i Getsemane have, mens han udvirkede det store sonoffer, sagde han dog: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje« (Matt 26:42).

Min ven tog vendingen »ske din vilje« til sig, mens han stod over for sine egne smertefulde prøvelser og trængsler. Som et trofast medlem af Kirken stod han nu over for nogle alvorlige overvejelser. Jeg blev især rørt over hans spørgsmål: »Har jeg gjort alt, hvad jeg skal for trofast at holde ud til enden? Hvordan er det at dø? Vil min familie være parat til at holde fast ved troen og klare sig, når jeg er væk?«

Vi havde lejlighed til at drøfte disse tre spørgsmål. De er klart besvaret af lærdomme forkyndt til os af vor Frelser. Vi drøftede, hvordan han havde stræbt efter at være trofast hele sit liv, at gøre, hvad Gud forlangte af ham, at være ærlig i sin omgang med andre og at elske og sørge for sin familie. Er det ikke det, der menes med at holde ud til enden? Vi talte om, hvad der sker lige efter døden og om, hvad Gud har fortalt os om åndeverdenen. Det er et paradisisk og dejligt sted for dem, der har levet retfærdigt. Der er ikke noget at frygte.

Efter vores samtale kaldte han sin hustru og hele familien sammen – både børn og børnebørn – for atter at belære dem om forsoningens budskab, at alle vil opstå. De fik alle en forståelse af, at som Herren havde sagt ville der være sorg over den midlertidige adskillelse, men der er ingen endeløs sorg for dem, der dør i Herren (se Åb 14:13; L&P 42:46). Den velsignelse, som han fik, lovede ham trøst og en forsikring om, at alt ville gå godt, at han ikke ville få smerter, og at han ville have tid nok til at forberede sin familie på hans bortgang – ja, han ville endog få at vide, hvornår hans tid var inde. Familien fortalte mig, at han aftenen inden sin død, havde sagt, at han ville gå bort den følgende dag. Han sov fredeligt ind den følgende eftermiddag med familien ved sin side. Det er den fred og trøst, som vi opnår, når vi forstår evangeliets plan og ved, at familien er evig.

Sammenlign den begivenhed med en anden, som jeg var ude for, da jeg var i tyverne. Mens jeg gjorde tjeneste i flyvevåbnet, styrtede en af piloterne i min eskadrille ned under en flyveøvelse og omkom. Jeg fik til opgave at ledsage min kammerat på hans sidste rejse hjem til begravelsen i Brooklyn. Jeg havde den ære at stå ved familiens side under begravelsen og at repræsentere regeringen ved overrækkelsen af flaget til den sørgende enke ved graven. Selve begravelsesceremonien var dyster og trist. Ingen nævnte noget om hans godhed og præstationer. Hans navn blev end ikke nævnt. Da begravelsen var forbi, vendte hans enke sig om mod mig og spurgte: »Bob, hvad sker der nu med Don?«

Jeg kunne så fortælle hende den dejlige lære om opstandelsen og det faktum, at hvis man er døbt og beseglet i templet for tid og al evighed, kan man leve sammen altid. Præsten, som stod ved siden af hende, sagde: »Det er den smukkeste lære, jeg nogensinde har hørt.«

Jesu Kristi evangeliums fylde indgyder os stor trøst i livets svære stunder. Det giver lys, hvor der før var mørke, og ro, hvor der før var uro. Det giver evigt håb, hvor der nu er dødelig fortvivlelse. Det er mere end bare en smuk lære. Det er en realitet, at hvis vi kan være lydige og opnå de evige belønninger, som Gud tilbyder os, hvis vi vil søge til ham og tage imod den evige lære, så vil vi blive velsignet.

En anden hændelse, som for nylig har rørt mig, fandt sted, da en ung mand døde af en frygtelig sygdom. Han vidste, at hans sygdom først ville koste ham førligheden, så ville den skride frem og berøve ham evnen til at tale og til sidst ville hans åndedrætsorganer ophøre med at fungere. Men også han havde tro på, at familien er evig. Og ud fra den viden indtalte han videobudskaber til hvert af sine børn. Han lavede særlige optagelser, som skulle gives til hans sønner og døtre ved særlige, hellige lejligheder i deres liv, såsom dåb, ordinationer i præstedømmet og bryllupper. Han talte til dem som en kærlig far, der vidste, at skønt hans familie var evig, så ville han dog for en tid ikke fysisk være hos dem, men åndeligt ville han aldrig forlade dem.

Det store eksempel på tro, som sættes af enker og enkemand samt deres børn, når deres ægtefælle eller forældre dør, er en inspiration for os alle. Vi kan lære meget af at iagttage deres tro og lydighed, mens de stræber efter at forblive trofaste, så de atter kan samles som en familie i evigheden.

Vores kundskab om og forståelse af læren om, at Gud lever og Jesus er Kristus, og at vi har mulighed for at opstå og leve i Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi nærhed, gør det muligt at udholde tragedier, som ellers ville være uudholdelige. Denne lære giver et klart håb i en ellers mørk og trist verden. Den besvarer de enkle spørgsmål om, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her og hvor vi skal hen. Det er sandheder, som skal forkyndes og efterleves i vore hjem.

Gud lever. Jesus er Kristus. Gennem hans forsoning vil vi alle få lov at opstå. Dette er ikke blot en velsignelse for den enkelte, det er meget mere. Det er en velsignelse for enhver af os og vores familier. Jeg beder til, at vi må være evigt taknemlige over, at vi kan leve i Gud den Evige Faders og hans Søn Jesu Kristi nærhed, så vi kan være sammen i al evighed, og at vi må forstå glæden ved ikke alene at forkynde denne lære, men også trofast efterleve den i vores liv og vores familier. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kirkens kvinder

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg bærer vidnesbyrd for hele verden om jeres værdi, jeres ynde og godhed, jeres usædvanlige evner og store bidrag.

Halvdelen, måske over halvdelen, af Kirkens voksne medlemmer er kvinder. Det er til dem, jeg især ønsker at tale denne formiddag. Jeg gør det i håb om, at mændene også vil høre efter.

Lad mig først sige til jer søstre, at I ikke indtager en sekundær plads i vor Faders plan for sine børns evige lykke og velbefindende. I er en absolut afgørende del af den plan.

Uden jer ville planen ikke fungere. Uden jer ville hele programmet bryde sammen. Som jeg før har sagt fra denne talerstol, skilte Jehova, Skaberen, som instrueret af sin Fader, da skabelsesprocessen fandt sted, først lyset fra mørket, hvorpå han adskilte det tørre land fra vandet. Derpå fulgte skabelsen af planteliv, efterfulgt af skabelsen af dyreliv. Derefter kom skabelsen af manden, og som kulminationen på denne guddommelige gerning kom kronen på værket, skabelsen af kvinden.

I er hver især en datter af Gud, begavet med en guddommelig fødselsret. I behøver ikke forsvare den placering.

Når jeg rejser fra sted til sted, bliver jeg interviewet af repræsentanter for medierne. Uvægerligt spørger de om kvindens plads i Kirken. De gør det næsten beskyldende, som om vi fornedrer og ydmyger kvinder. Jeg svarer altid, at jeg ikke kender nogen anden organisation i hele verden, som giver kvinder så mange muligheder for udvikling, for samvær med andre, for opnåelse af meget godt og for at besidde positioner som ledere med ansvar.

Jeg ville ønske, at alle disse journalister kunne have været i Tabernaklet lørdag i sidste uge, da Hjælpeforeningens møde blev holdt. Det var inspirerende at se på ansigterne i denne store forsamling af Guds døtre, kvinder med tro og evner, kvinder, som ved, hvad livet handler om, og som har en forståelse af det guddommelige i deres skabelse. Jeg ville ønske, at de kunne have hørt det store kor fra Brigham Young University, som rørte vores hjerte med deres smukke sang. Jeg ville ønske, de kunne have hørt de gribende budskaber fra Hjælpeforeningens præsidentskab, som hver især talte om en del af emnet: Tro, håb og kærlighed.

Disse kvinder er dygtige. De udtrykker sig med styrke og forstand og er meget overbevisende. Præsident Faust afsluttede dette møde med en vidunderlig tale.

Hvis disse journalister, som normalt rejser dette spørgsmål, kunne have siddet i denne store forsamling, ville de have vidst, selv uden flere spørgsmål, at der er styrke og store evner hos denne kirkes kvinder. Der er lederskab og styring, en vis uafhængig ånd, og dog stadig stor tilfredshed ved at være en del af dette, Herrens rige, og ved at arbejde hånd i hånd med præstedømmet for at føre værket fremad.

Mange af jer her i dag deltog i dette møde. I dag sidder I sammen med jeres ægtemand, mænd, som I elsker og ærer og respekterer, og som til gengæld elsker og ærer og respekterer jer. I ved, hvor heldige I er ved at være gift med en god mand, som er jeres ledsager i livet, og som vil være jeres ledsager gennem hele evigheden. I har sammen, når I har tjent i mange stillinger og opdraget jeres familie og sørget for dem, mødt en række storme og er kommet igennem dem, alle med løftet pande. De fleste af jer er mødre, og mange af jer er bedstemødre, ja tilmed oldemødre. I har vandret ad forældrerollens til tider smertefulde, til tider frydefulde vej. I har vandret hånd i hånd med Gud i den store proces med at bringe børn til verden, så de kan opleve

denne prøvestand langs vejen til udødelighed og evigt liv. Det har ikke været let at opdrage en familie. De fleste af jer måtte ofre og spare og arbejde nat og dag. Når jeg tænker på jer og jeres situation, tænker jeg på Ann Campbells ord, som hun skrev, mens hun så på sine børn:

I er den rejse, jeg aldrig kom på;
I er de perler, jeg aldrig så;
I er min italienske sø så blå;
I er den fjerne himmel, jeg kan få.

(»To My Children,« citeret i Charles L. Wallis, red, *The Treasure Chest*, 1965, s. 54).

I søstre er i virkeligheden dem, der opbygger nationen, uanset hvor I bor, for I har skabt hjem med styrke, fred og tryghed. Disse hjem bliver enhver nations rygrad.

Desværre kan enkelte af jer være gift med mænd, som mishandler jer. Nogle af dem viser en flot facade udadtil om dagen, men kommer om aftenen hjem, giver slip på deres selvdisciplin og slipper ved den mindste provokation deres vrede løs.

Ingen mand, som er involveret i en sådan ond og uværdig opførsel, er værdig til at bære Guds præstedømme. Ingen mand, som opfører sig således, er værdig til privilegierne i Herrens hus. Jeg beklager, at der er nogle mænd, som ikke fortjener deres hustrus og børns kærlighed. Der er børn, som er bange for deres far, og hustruer, som er bange for deres mand. Hvis der er en sådan mand, som kan høre mig, irettesætter jeg dig som Herrens tjener og kalder dig til omvendelse. Udvis selvdisciplin. Kontrollér dit temperament. De fleste ting, der gør dig vred, har kun meget lille betydning. Og sikken forfærdelig pris du betaler for din vrede. Bed Herren om at tilgive dig. Bed din hustru om at tilgive dig. Sig undskyld til dine børn.

Mange kvinder blandt os er ugifte. Det er generelt ikke af eget valg. Nogle har aldrig haft mulighed for at blive gift med en, som de ville ønske at tilbringe evigheden med.

Til de enlige kvinder, som ønsker at blive gift, gentager jeg, hvad jeg for nylig sagde ved et møde for enlige i dette Tabernakel: »Opgiv ikke håbet. Og hold ikke op med at forsøge. Men hold op med at være besat af tanken. Det mest sandsynlige er, at hvis I glemmer det og engagerer jer aktivt i andre aktiviteter, vil mulighederne blive langt større.

Jeg tror, at for de fleste af os er arbejde den bedste medicin mod ensomhed. Arbejd ved at tjene andre. Jeg forsøger ikke at bagatellisere jeres problemer, men jeg tøver ikke med at sige, at der er mange andre, hvis problemer er mere alvorlige end jeres. Find måder at tjene dem på, hjælpe dem og opmuntre dem. Der er så mange drenge og piger, som klarer sig dårligt i skolen, fordi de mangler lidt personlig opmærksomhed og opmuntring. Der er så mange ældre, som lever usselt, ensomt og i frygt, hvor en almindelig samtale vil give dem en smule håb og glæde.«

Blandt Kirkens kvinder findes der også dem, som har mistet deres mand, fordi han har forladt dem, ved skilsmisse eller på grund af dødsfald. Vi har et stort ansvar for jer. Som skriften siger: »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27).

Jeg modtog et brev fra én, som anser sig selv som heldig, og hun er heldig. Hun skriver:

»Selv om jeg har opdraget vore fire drenge som enlig forælder ... er jeg ikke alene. Jeg har en vidunderlig 'wardsfamilie', som har sluttet op om os ...

Min hjælpeforeningspræsidentinde har været til min rådighed i mine sværeste tider og opmuntret mig til åndelig vækst, til personlig bøn og tempelbesøg.

Vores biskop har været gavmild og sørget for den nødvendige mad og tøj og hjulpet med at sende to af drengene på lejr. Han har interviewet os alle og givet os hver især velsignelser og nødvendig opmuntring. Han har hjulpet mig med at lægge et budget og gøre det, jeg kan gøre for at hjælpe min familie.

Vore hjemmelærere kommer regelmæssigt og har tilmed givet drengene en velsignelse, da de begyndte det nye skoleår.

Vores stavspræsident og hans rådgivere har regelmæssigt kontaktet os ved at afse tid til at snakke med os i kirken, i telefonen eller ved at besøge vores hjem.

Denne kirke er sand, og mine drenge og jeg er levende bevis på, at Gud elsker os, og at en 'wardsfamilie' kan have stor betydning.

Vore præstedømmeledere har været med til at bevare drengene aktive i Kirken og i spejderprogrammet. En er Eagle Scout og modtog denne uge sit fjerde ekstra duelighedstegn. En anden er også Eagle Scout med tre ekstra duelighedstegn. Og den tredje har i denne uge afleveret papirerne til Eagle Scout-belønningen. Den yngste er ulveunge og elsker det.

Vi har altid mødt kærlighed og varme. Den Kristuslignende indstilling i staven og i vores ward har hjulpet os gennem prøvelser, som vi aldrig troede mulige.

Livet har været hårdt ... men vi har iført os Guds fulde rustning, når vi knæler i familiebøn ... og beder om hjælp og vejledning samt giver udtryk for taknemmelighed for de velsignelser, vi har fået. Jeg beder dagligt om Helligåndens stadige ledsagelse til at vejlede mig, mens jeg opdrager disse drenge til at blive missionærer og opmuntrer dem til at være trofaste i evangeliet og i det præstedømme, de bærer.

Jeg er stolt over at sige, at jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ved, at denne kirke er sand, jeg støtter mine kirkeledere. Vi klarer os godt, og jeg takker alle for deres kærlighed, bønner og accept af os.«

Et konferencemøde i det historiske Tabernakel i Salt Lake City.

Hvor er det et dejligt brev! Det siger så meget om, hvordan denne kirke fungerer og bør fungere over hele verden. Jeg håber, at enhver kvinde, som finder sig i en sådan situation, som denne kvinde lever i, bliver tilsvarende velsignet med en forstående og hjælpsom biskop, med en hjælpeforeningspræsidentinde, som ved, hvordan hun skal hjælpe hende, med hjemmelærere, som ved, hvad deres pligt er, og hvordan de skal udføre den, samt med en hær af wardsmedlemmer, som er hjælpsomme uden at være påtrængende.

Jeg har aldrig mødt den kvinde, hvis brev jeg har læst. På trods af den glade indstilling hun udtrykker, er jeg sikker på, at der har været megen kamp og ensomhed og til tider frygt. Jeg bemærker, at hun arbejder for at sørge for sine egne og sine drenges behov, som er teenagere. Jeg formoder, at hendes indtægt er utilstrækkelig, for hun angiver, at biskoppen har hjulpet dem med mad og tøj.

For en del år siden holdt præsident Benson en tale til Kirkens kvinder. Han opmuntrede dem til at forlade deres ansættelse og give deres personlige tid til deres børn. Jeg støtter den holdning, han havde.

Imidlertid anerkender jeg også, som han anerkendte, at der er nogle kvinder (det er faktisk blevet ret mange), som må arbejde for at sørge for deres families behov. Til jer siger jeg: Gør jeres bedste. Jeg håber, at hvis I er fuldtidsansatte, at I gør det for at sikre, at familiens grundlæggende behov bliver dækket og ikke blot for at opfylde et ønske om et fint hjem, flotte biler og anden luksus. Det største job, en mor nogensinde vil udføre, vil være at passe og undervise, opløfte, opmuntre og opdrage sine børn i retfærdighed og sandhed. Ingen anden kan fyldestgørende tage hendes plads.

Det er så godt som umuligt at være fuldtids-husmor og fuldtidsansat. Jeg ved, hvordan nogle af jer kæmper med beslutninger om dette. Jeg gentager, gør jeres bedste. I kender jeres situation, og jeg ved, at I er dybt bekymret for jeres børns velfærd. I har hver især en biskop, som vil rådgive og hjælpe jer. Hvis I føler, at I har brug for at tale med en forstående kvinde, så tøv ikke med at kontakte jeres hjælpeforeningspræsidentinde.

Til mødrene i denne Kirke, hver eneste mor, som er her i dag, ønsker jeg at sige, at som årene går, vil I blive stadig mere taknemmelig for det, I gjorde for at forme jeres børns tilværelse i retning af retskaffenhed og godhed, integritet og tro. Det sker med størst sandsynlighed, hvis I kan tilbringe tilstrækkelig tid med dem.

Til jer, som er enlige forældre, siger jeg, at mange hænder er parate til at hjælpe jer. Herren har ikke glemt jer. Ej heller hans kirke.

Må Herren velsigne jer, mine elskede søstre, som befinder jer i en situation, hvor I er den eneste forælder. Må I have helbred og styrke og kræfter til at bære den tunge byrde, der er jeres. Må I have kærlige venner og bekendte til at hjælpe og støtte jer i jeres prøvelser. I kender bønnens kraft som måske få andre. Mange af jer tilbringer megen tid på knæ for at tale med jeres Fader i Himlen, mens tårerne løber ned ad jeres kinder. Jeg ønsker, at I skal vide, at vi også beder for jer.

På trods af alt det, I skal gøre, bliver I også bedt om at tjene i Kirken. Jeres biskop vil ikke bede jer om at gøre noget, der overstiger jeres evner. Og når I tjener, så vil jeres liv blive tilføjet en ny dimension. I vil finde nye og stimulerende bekendte. I vil finde venskab og selskabelighed. I vil vokse i viden, forståelse og visdom samt i jeres evne

til at handle. I vil blive en bedre mor på grund af den indsats, I yder i Herrens værk.

Afsluttende ønsker jeg nu at sige lidt til de ældre kvinder, hvor mange er enker. I er en rig skat. I har passeret gennem livets storme. I har klaret de udfordringer, som jeres yngre søstre nu møder. I er modne med visdom, forståelse, barmhjertighed, kærlighed og evnen til at tjene.

Der er en vis skønhed, der fremgår af jeres ansigt. Det er den skønhed, der kommer af fred. Der kan stadig være kampe, men der er moden visdom til at imødegå dem. De dårlige minder fra fortiden er stort set glemt, mens de gode minder vender tilbage og beriger livet på en sød og tilfredsstillende måde.

I har lært at elske skrifterne, og I læser dem. Jeres bønner er for det meste takkebønner. Jeres hilsener er venlige. Jeres venskab er som en solid stav, som andre kan læne sig op mod.

Kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en stor ressource. I elsker Kirken, I accepterer dens lære, I ærer jeres placering i dens organisation, I bringer glans, styrke og skønhed til dens forsamlinger. Vi er meget taknemmelige for jer. Vi elsker, respekterer og ærer jer meget.

Jeg priser min egen kære ægtefælle. Det er snart 60 år siden, vi forlod templet i Salt Lake City som mand og hustru med kærlighed til hinanden. Den kærlighed er blevet styrket gennem alle disse år. Vi har mødt mange problemer i vores ægteskab. Vi har på en eller anden måde med Herrens hjælp overlevet dem alle.

Det bliver fysisk sværere at stå rank og oprejst, som vi gjorde i vore yngre år. Det gør ikke noget, vi har stadig hinanden, og vi står stadig sammen, selv om vi bøjer os lidt. Og når tiden for adskillelse kommer, vil det ske med stor sorg, men der vil også være den trøst, der kommer fra overbevisningen om, at hun er min og jeg hendes i evigheden, der ligger forude.

Og således mine elskede søstre, ønsker jeg, I ved, hvor meget vi påskønner jer. I giver os en form for helhed. I har stor styrke. Med værdighed og store evner leder I de enestående organisationer Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary fremad. I underviser i Søndagsskolen. Vi går ved jeres side som jeres ægtefæller og jeres brødre med respekt og kærlighed, med agtelse og stor beundring. Det var Herren, som fastslog, at mændene i hans kirke skulle bære præstedømmet. Det var ham, som har givet jer evnerne til at komplettere denne store og vidunderlige organisation, som er Guds kirke og rige. Jeg bærer vidnesbyrd for hele verden om jeres værdi, jeres ynde og godhed, jeres usædvanlige evner og store bidrag, og jeg nedkalder Himlens velsignelser over jer i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
Den 6. oktober 1996

Kristne i tro og gerning

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Gennem lydighed, som motiveres af en helhjertet kærlighed til Gud, kommer vi fuldstændigt til Kristus og lader gennem forsoningen hans nåde at lede os til fuldkommenhed

Mine elskede brødre og søstre, det er et privilegium at tale til jer i dag, og jeg beder til, at den dejlige Ånd, som vi har følt i dag, vil være med mig.

Nogle mennesker tror fejlagtigt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens medlemmer ikke er kristne. Vi har svært ved at fatte, hvordan nogen kan acceptere og udsprede en tanke, der ligger så langt fra sandheden. Præsident Gordon B. Hinckley har beskrevet Kirkens medlemmer som et folk, der er »knyttet sammen af en fælles kærlighed til vor Mester, som er Guds Søn og verdens Forløser. Vi er et pagtsfolk, som har påtaget os hans hellige navn.«[1]

Vores tro og handlinger adskiller sig måske fra andres, men som gode kristne kritiserer vi ikke andre trossamfund eller deres tilhængere. »Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, *lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.*«[2]

Én ordbog definerer en kristen, som »en, der bekender sin tro på Jesus som Kristus eller følger den religion, som bygger på Jesu liv og læresætninger«[3], og »en, der lever i overensstemmelse med Jesu lærdomme.« Der er således to træk, som kendetegner kristne: (1) de bekender deres tro på en frelser og (2) de *handler* i harmoni med Frelserens lærdomme. Trofaste medlemmer af Kirken, kaldet hellige eller sidste dages hellige, falder helt klart ind under begge kategorier. Ved tro og gerning viser vi, at »Jesus Kristus selv (er) hovedhjørnesten« i vores tro.[4]

Vores trosbekendelse

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bærer hans navn. Han står som overhoved for den og leder den gennem sine udvalgte profeter.

Vi tror, at *evangeliets første grundsætning* er »tro på den Herre Jesus Kristus«.[5] »Ingen kommer til Faderen uden ved (ham).«[6] Som hans disciple bærer vi samme vidnesbyrd om Mesteren som Peter: »Du er Kristus.«[7] Det brændende vidnesbyrd fra Helligånden, som vi føler dybt i vores hjerte, tilskynder os til ydmygt og taknemligt at erklære dette. Når vi forklarer vores syn på Jesus, bærer vi kærligt og enkelt vidnesbyrd om, at han er »Kristus, den levende Guds søn«.[8]

Vi glæder os over vores sikre viden om, at der »ikke er givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved«.[9] Med lydige hjerter og troens øjne »ser vi, at himlens port er åben for alle, ja, for alle dem, der vil tro på Jesu Kristi navn, som er Guds søn.«[10]

Vi erklærer, at Jesus er vor himmelske Faders førstefødte Søn i ånden og Guds Enbårne Søn i kødet. Han er en Gud, en af de tre i Guddommen. Han er menneskenes Frelser og Forløser. I det førjordiske råd, hvor vi alle var til stede, anerkendte han Faderens storslåede plan for sine børns lykke og blev af Faderen udpeget til at sætte

den plan i værk. Han anførte det godes styrker mod Satan og hans tilhængere i den kamp om menneskesjæle, der begyndte før denne jord blev dannet. Den kamp fortsætter i dag. Vi var alle på Jesu side den gang, og vi er på Jesu side i dag.

Jesu Kristi forsoning, der var en sand barmhjertighedsgerning, overvandt følgerne af faldet og gjorde det muligt for alle mennesker at vende tilbage til Guds nærhed. Som en del af forsoningen overvandt Frelseren den fysiske død og gav alle Guds børn udødelighed gennem opstandelsen. Han overvandt også den åndelige død og muliggjorde evigt liv, det liv, som Gud lever, og som er den største af alle Guds gaver. Dette gjorde han ved at påtage sig lidelsen for alle menneskers synder.

Under sin Faders ledelse skabte han denne verden og mange andre. Han kom til denne jord som Søn af Gud, den evige Fader, og den jordiske jomfru Maria. Han levede et syndfrit liv. Han har haft større indflydelse på denne verdens mennesker, end nogen anden, som nogensinde har levet eller vil leve på jorden. Han står »først, forrest og alene som en ledende personlighed i verdens udvikling«.[11] Han blev korsfæstet, opstod og opsteg til sin Fader i Himlen. Efter sin opstandelse virkede han blandt de mennesker, som boede på den vestlige halvkugle.

Efter det store frafald iværksatte han evangeliets genoprettelse en forårsdag i 1820, da han og hans Fader viste sig for den unge Joseph Smith. Herren ledte organiseringen af sin genoprettede Kirke den 6. april 1830.

Han vil vende tilbage for at herske i retfærdighed i tusind år, hvorefter han vil overgive riget til sin Fader.[12]

Vi bygger vores tro og overbevisning om vor Herre Jesu Kristi guddommelige natur og mission på de hellige skrifter og på fortsat åbenbaring til profeter i de sidste dage. »Vi tror, at Bibelen er Guds ord.«[13] Vi fryder os over den kundskab om Herren, som vi finder nedfældet i Det Gamle og Det Nye Testamente. Vi ved, at Jehova fra Det Gamle Testamente og Jesus fra Det Nye Testamente er en og samme person. Vi er taknemlige for, at denne hellige optegnelse om Guds virke blandt folket i oldtidens Israel og om hans jordiske virke er blevet bevaret og givet til os, så den kan oplyse vores sind og styrke vores ånd. Den bibelske optegnel-

ses ufuldstændige natur og de mange fejl, som den rummer, på grund af gentagne afskrifter, oversættelser og fortolkninger, mindsker ikke vores tro på den som Guds ord »for så vidt, som den er rigtigt oversat«.[14] Vi læser og studerer Bibelen, vi underviser og prædiker ud fra den, og vi stræber efter at leve i overensstemmelse med de evige sandheder, som den indeholder. Vi elsker denne samling af hellig skrift.

»Vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.«[15] Den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, skrevet »på befaling og ved profetiens og åbenbaringens ånd ... for at overbevise (alle mennesker) om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk«.[16] Gud frembragte Mormons Bog som endnu et vidne, der bekræfter og styrker Bibelens vidnesbyrd om Frelseren. Mormons Bog erstatter ikke Bibelen. Den øger, uddyber, tydeliggør og forstærker vores viden om Frelseren. Dette andet vidne burde sandelig få alle kristne til at glæde sig.

Vi opfordrer vores venner, som ikke tilhører vores tro, til at læse Mormons Bog og under bøn overveje dens indhold. Til dem kan vi tilbyde dette løfte fra skriften: »Og nu, mine elskede brødre ... samt alle I jordens ender, lyt til disse ord og tro på Kristus; og dersom I ikke tror på disse ord, tro da på Kristus. Og dersom I tror på Kristus, vil I tro på disse ord, thi det er Kristi ord, og han har givet mig dem, og de lærer alle mennesker, at de skal gøre godt.«[17]

Sidste dages hellige »tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige«.[18] Vi føler os velsignet ved at vide, at Gud taler til sine børn, som han har gjort det altid, igennem levende profeter.[19]

Gud kaldte, beredte og opretholdt Joseph Smith, genoprettelsens profet. Profeter har intet andet formål, ingen anden mission end at tjene Gud. Vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, har sagt følgende om sit eget hellige ansvar og kaldelse: »Jeg har intet andet ønske end at gøre det, som Herren ønsker gjort. Jeg er hans tjener, kaldet til at tjene hans folk. Dette er hans kirke. Vi er kun vogtere af det, som tilhører ham.«[20]

Lære & Pagter indeholder også en åbenbaring, hvori »man hører vor Herre Jesu Kristi milde, men faste røst tale på ny i tidernes fyldes uddeling ... i opfyldelse af og i overensstemmelse med de ord, som er blevet talt af de hellige profeter, siden verden begyndte«.[21]

Denne åbenbaringsbog er »af stor værdi for hele menneskeslægten og af større værdi end alle jordens skatte« på grund af »det vidnesbyrd, som gives om Jesus Kristus – hans guddommelighed, hans majestæt, hans fuldkommenhed, hans kærlighed og hans forløsende kraft«.[22]

Den Kostelige Perle giver os den kundskab, at Jesus Kristus er den centrale skikkelse i enhver uddeling fra Adam til Joseph Smith og videre til præsident Gordon B. Hinckley.

Vores levned

For lige at repetere, så er en kristen pr. definition én, der ikke blot bekender sin *tro* på Frelseren, men én, der *lever og handler* i overensstemmelse med Jesu Kristi lære og befalinger. Han sagde: »Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje.«[23] Jesus sagde også: »Elsker I mig, så hold mine bud.«[24] Han har befalet os at følge sit eksempel.[25] Herrens sande disciplene skal være »ordet gørere, ikke blot dets hørere«.[26]

Vores tro på Herren fører os til *evangeliets anden grundsætning:* Omvendelse.[27] Vi udvikler et ønske om at rense og helliggøre os, så vi kan være værdige til at vende tilbage til Guds nærhed. Vi kommer til kundskab om den store plan for vores lykke, som vor Fader har udtænkt til sine børn, og vi søger de fredens og glædens velsignelser, som er uigenkaldeligt forbundet med lydighed mod Guds love.[28] Gennem Jesu Kristi forsonings vidunderlige kraft, som aktiveres ved vores lydighed mod hans bud, kan vi blive vasket rene fra vores synder. Hans uendelige nåde kan »fyldestgøre retfærdighedens krav«[29] for den, der vil omvende sig. En af de store sandheder, som er blevet gengivet til jorden gennem nutidig åbenbaring er, at Jesu Kristi forsoning gælder alle! Evangeliets frelsende kraft strækker sig over alle historiens slægter og dækker alle nationer, slægter, tungemål og folk. Gennem ydmyg omvendelse bringer vi det offer, der består i et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som er det Herren forlanger af os, inden vi kan træde ned i dåbens vande.[30]

Vores tro på Herren fører os til *evangeliets tredje grundsætning*, som er »dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse« af en som har præstedømmets myndighed.[31] Frelseren befalede, at vi alle skal fødes igen: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.«[32] Sidste dages hellige anerkender dåben som en nødvendig frelsende ordinanse, som kræves af alle mennesker. Gennem dåben indgår vi en pagt om at påtage os Herrens navn og ære det ved at holde hans befalinger. Til gengæld lover han os sin Ånds vejledende og oplysende nærhed. *Evangeliets fjerde grundsætning* er »håndspålæggelse for den Helligånds gave«.[33]

Når vi påtager os hans navn, er vi bestemt kristne, for vi bærer Kristi navn. Når vi hver uge modtager brødets og vandets symboler, gør vi det til minde om ham. Vi fornyer vores pagt om, at vi »er villige til at påtage (os) (Guds) Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet (os)«.[34]

Gennem tro på Herren, omvendelse, dåb og modtagelse af Helligåndens gave, fødes vi på ny. Vi oplever »en stor forandring ... i vore hjerter«[35] og bliver »levendegjort i det indre menneske«.[36] Hvis vi er trofaste og lydige vil denne store forandring udvirke, at »vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandigt gøre godt«.[37]

Ved at adlyde Guds bud nægter vi os selv al ugudelighed. Gennem lydighed, som motiveres af en helhjertet kærlighed til Gud, kommer vi fuldstændigt til Kristus og lader gennem forsoningen hans nåde lede os til fuldkommenhed.[38]

Sidste dages hellige slutter pagt om at holde Herrens befalinger. Selvom det måske ikke helt lykkes, så har vi i hjertet et oprigtigt ønske om at være lydige. Vi følger Frelserens lærdomme. Vi bestræber os på altid at gå den ekstra mil, at faste, at bede for vores fjender, at sørge for de fattige og at udføre vores barmhjertighedsgerninger i det skjulte. Vi søger at følge det eksempel, som han satte i lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Vi undgår banderi. Vi undgår at finde fejl hos andre, vi holder sabbatten hellig og stræber efter at forsone os med vores bror. Med tålmodighed og et tilgivende sind søger vi at vende den anden kind til, fordi vi ved, at som vi dømmer andre, sådan vil vi selv blive dømt. Vi er opmærksomme på farerne ved materialisme og gæld. Vi stræber efter at sætte Guds rige og hans retfærdighed først i vores liv, fordi vi ved, at vores hjerter vil følge det, vi skatter mest. Vi ved, at porten er snæver og vejen er trang, så vi arbejder på at udvikle selvdisciplin for at kunne følge i hans fodspor.

Vi elsker vores næste. Vi stræber efter at behandle hinanden med høflighed og respekt, at behandle andre, som vi selv gerne ville behandles, både offentligt og i vores hjem. Vi stræber efter at udvise omsorg for andre og høflighed i alt, hvad vi foretager os, selv når vi sidder i en trafikprop. Vi ved, at »af de små ting kommer det, som er stort«.[39] Fordi vi finder glæde i det, vi ved og den måde, vi lever på, vil vi gerne dele evangeliet med andre.

Kan nogen tvivle på, at sidste dages hellige bekender sig til Jesus Kristus eller tvivle på, at vi dyrker en religion, som bygger på Frelserens liv og lærdomme? Han er uden tvivl »troens banebryder og fuldender«.[40] Præsident Hinckley gav dette stærke vidnesbyrd om vor Forløser: »Højt over hele menneskeheden står Jesus Kristus, den herlige Konge, den ubesmittede Messias, Her-

ren Emmanuel ... Han er vor Konge, vor Herre, vor Mester, den levende Kristus, som står ved Faderens højre side. Han lever! Han lever, strålende og vidunderlig, den levende Søn af den levende Gud.«[41]

Jeg føjer mit eget vidnesbyrd til de andre, som I har hørt. Jesus er Kristus, Guds Søn, menneskehedens Frelser og Forløser, vores Formidler hos Faderen, og vores fuldkomne forbillede. Jeg elsker ham og tjener ham, og søger kun at gøre hans vilje. Gud lever, og han elsker sine børn. Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith. Præsident Gordon B. Hinckley er Herrens udvalgte profet i dag. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Stjernen, maj 1996, s. 66.
2. 11. Trosartikel; fremhævelse tilføjet.
3. Se American Heritage Dictionary, 1992, s. 340; fremhævelse tilføjet.
4. Ef 2:20.
5. 4. Trosartikel.
6. Joh 14:6.
7. Mark 8:29.
8. Joh 6:69.
9. ApG 4:12.
10. Helaman 3:28.
11. James E.Talmage, *Jesus Kristus*, s. 2.
12. Se Åb 20:6; L&P 76:107-109.
13. 8. Trosartikel.
14. 8. Trosartikel.
15. 8. Trosartikel.
16. Mormons Bogs titelblad.
17. 2 Nephi 33:10; se også Moroni 7:16.
18. 9. Trosartikel.
19. Se Am 3:7; Ef 4:11-14.
20. Stjernen, juli 1996, s. 66.
21. »Explanatory Introduction, Doctrine and Covenants.«
22. »Explanatory Introduction, Doctrine and Covenants.«
23. Matt 7:21; fremhævelse tilføjet.
24. Joh 14:15; L&P 124:87.
25. Se 3 Nephi 12:48; Matt 5:48; 3 Nephi 27:27.
26. Jak 1:22.
27. Se 4. Trosartikel.
28. Se Alma 12:32-34; L&P 130:20-21.
29. Alma 34:16; se også Mosiah 15:9; Alma 42.
30. L&P 20:37.
31. 4. Trosartikel.
32. Joh 3:5.
33. 4. Trosartikel.
34. L&P 20:77.
35. Mosiah 5:2; se også Alma 5:12-14.
36. Moses 6:65.
37. Mosiah 5:2.
38. Se Moroni 10:32.
39. L&P 64:33.
40. Hebr 12:2.
41. Stjernen, juli 1996, 67.

Glæden ved at følge den store plan for lykke

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Som mand eller hustru kan du modtage vejledning i din tilværelse, når du opfylder betingelserne for at have Helligåndens gave gennem lydighed over for Frelserens lærdomme.

I skriften står der: »Og jeg, Gud, skabte mennesket ... mand og kvinde skabte jeg dem.«[1] Dette skete åndeligt i din førjordiske tilværelse, hvor du boede i din Fader i Himlens nærvær. Dit køn eksisterede, før du kom til jorden. Du valgte at få denne jordiske erfaring som en del af hans plan for dig. Profeterne kalder den »nådens plan«,[2] »den evige plan til befrielse«,[3] »frelsesplan«[4] og, ja, »saliggørelsens store plan.«[5] Du blev belært om denne plan, før du kom til jorden, og der frydede du dig over privilegiet at kunne deltage i den.

Lydighed over for planen er en betingelse for fuldstændig lykke i dette liv og en fortsættelse af evig glæde på den anden side af sløret. Afgørende for Herrens plan for lykke er handlefrihed – retten til personligt valg. Skaberkraftens hellige privilegium, som skal udøves inden for de forpligtende rammer af et lovligt ægteskab, er også grundlæggende. Ægteskabet mellem mand og kvinde er afgørende for hans evige plan. Familien er indstiftet af Gud.[6] Som mand eller hustru har du ansvaret for at få børn og at passe og opdrage dem åndeligt, følelsesmæssigt og fysisk.[7]

Satan har også en plan. Det er en snedig, ond og udspekuleret plan om ødelæggelse.[8] Det er hans mål at fange vor himmelske Faders børn og med ethvert muligt middel forpurre den store plan for lykke.

Vor himmelske Fader skænkede sine sønner og døtre personlige egenskaber, der er velvalgte til netop deres individuelle ansvar, mens de udfører hans plan. At følge hans plan kræver, at du gør det, han forventer af dig som søn eller datter, mand eller hustru. Disse roller er forskellige, men fuldt ud forligelige. I Herrens plan kræves der to – en mand og en kvinde – for at danne et hele. Mand og hustru er faktisk ikke to identiske halvdele, men en guddommelig fastlagt kombination af komplementære evner og egenskaber.

Ægteskabet tillader disse forskellige egenskaber at komme sammen som ét – i forening – for at velsigne mand og hustru, børn og børnebørn. For at opnå den største lykke og opnå mest i livet er der brug for både mand og hustru. Deres indsats hænger sammen og supplerer hinanden. De har hver især individuelle træk, som passer bedst til den rolle, Herren har defineret som lykke for en mand eller kvinde. Når disse evner anvendes, som Herren har til hensigt, giver de et ægtepar mulighed for at tænke, handle og glæde sig som ét – at møde udfordringer sammen og overvinde dem som ét – at vokse i kærlighed og forståelse og gennem tempelordinanser blive knyttet sammen som ét hele, for evigt. Det er planen.

Du kan lære, hvordan man bliver mere effektive forældre ved at studere Adams og Evas liv. Adam var Mikael, som var med til at skabe jorden – en storslået og vidunderlig person. Eva var hans lige – en fuldstændig og kraftigt bidragende partner. Da de havde spist af frugten, talte Herren med dem. Deres kommentarer afslører nogle forskellige egenskaber hos mænd og kvinder. Til Adam sagde Herren: »Har du spist af det træ, af hvilket jeg befalede dig, at du

Ældste Richard G. Scott fra De Tolvs Kvorum, til venstre, taler med ældste James M. Paramore fra De Halvfjerds og ældste Graham W. Doxey, en af ni brødre, som blev ærefuldt afløst efter fem års tjeneste eller mere i De Halvfjerds' Andet Kvorum (se nyhederne).

ikke måtte spise ... ?«[9] Nuvel, Adams svar var karakteristisk for en mand, som ønsker at blive opfattet som værende så tæt på det rette som muligt. Adam svarede: »Kvinden, du gav mig, og som du befalede skulle blive hos mig, hun gav mig af træets frugt, og jeg spiste.«[10] Og Herren sagde til Eva: »Hvad er det dog, du har gjort?«[11] Evas svar var meget enkelt og ligefremt. »Slangen forførte mig, og jeg spiste.«[12]

Senere »velsignede Adam Gud ... og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud.«[13] Adam tænkte på sine ansvar. Han forsøgte at rette sin opførsel ind efter Herrens ønsker. Eva sagde: »Var det ikke for vores overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.«[14] Evas svar var karakteristisk for en kvinde. Hun omfattede alle, ønskede at sikre, at der var taget hensyn til alle. Det ene svar er ikke mere korrekt end det andet. De to perspektiver er et resultat af træk, der er medfødte i manden og kvinden. Herren har til hensigt, at vi bruger disse forskelle til at fuldføre hans plan for lykke, personlig vækst og udvikling. Ved at tale sammen nåede de frem til en bredere og mere korrekt forståelse af sandheden.

Adam og Eva arbejdede sammen.[15] De adlød befalingen om at få børn.[16] De kendte til planen for lykke og fulgte den, selv om det til tider medførte trængsler og vanskeligheder for dem. De blev befalet:

»Du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig.«[17] Og det gjorde de. Videre underviste de deres børn i planen for lykke.[18] De arbejdede sammen for at overvinde udfordringer[19] og de »ophørte ikke med at påkalde Gud.«[20]

Eftersom Adam og Eva var lydige, vejledte Helligånden dem. Som mand eller hustru kan du modtage vejledning i din tilværelse, når du opfylder betingelserne for at have Helligåndens gave gennem lydighed over for Frelserens lærdomme.

Pas på de underfundige måder, som Satan benytter, til at fjerne dig fra Guds plan[21] og sand lykke. En af Satans mest effektive metoder er at nedgøre en hustrus og mors rolle i hjemmet. Dette er et angreb på selve hjertet i Guds plan om at skabe kærlighed mellem mand og hustru, og at passe børnene i en atmosfære af forståelse, fred, påskønnelse og støtte. Megen af den vold, der tager overhånd i verden i dag, er frugten af svækkede hjem. Regeringer og sociale indgreb vil ikke effektivt rette op på det, ej heller kan den bedste indsats fra skoler og kirker fuldt ud erstatte fraværet af en kærlig mors og hustrus omsorg i hjemmet.

Denne formiddag talte præsident Hinckley om betydningen af en mor i hjemmet. Studér hans budskab. Som en mor, der er vejledt af Herren, væver du en karakter i dine børn af sandhedens tråd gennem omhyggelig instruktion og et værdigt eksempel. Du bibringer dine tillidsfulde børns

Jerold Ottley dirigerer Mormon Tabernakelkoret ved konferencens møde søndag eftermiddag.

sind og hjerte egenskaber som ærlighed, tro på Gud, pligt, respekt for andre, venlighed, selvtillid, et ønske om at yde noget og at lære at give. Ingen institution kan gøre det. Det er din hellige ret og dit privilegium.

Du kan selvfølgelig som kvinde klare dig usædvanligt godt på arbejdspladsen, men er det den bedste anvendelse af dine guddommeligt givne talenter og feminine træk? Tilskynd ikke som mand din hustru til at arbejde for at bidrage til dit guddommeligt givne ansvar med at sørge for ressourcer til familien, hvis du overhovedet kan undgå det. Prøv som forældre, som profeterne har rådet til, i videst muligt omfang og med Herrens hjælp at arbejde sammen på at bevare mor hjemme.[22] Din tilstedeværelse i hjemmet vil styrke dine børns selvtillid og mindske sandsynligheden for følelsesmæssige problemer. Desuden vil disse børn, når du underviser i sandheden i ord og gerning, komme til en forståelse af, hvem de er, og hvad de kan opnå som guddommelige børn af vor Fader i Himlen.

Jeg ved, at jeg har talt om idealet, og du er måske urolig, fordi dit liv måske ikke lige nu passer i den form. Jeg lover dig, at du gennem din lydighed og fortsatte tro på Jesus Kristus og din forståelse af hele planen for lykke, selv om vigtige dele af den ikke er opfyldt i dit liv lige nu, så vil disse dele blive dine i Herrens egen tid. Jeg lover dig også, at du kan få en væsentlig udvikling og lykke nu i din nuværende situation. Som datter eller søn af Gud så efterlev en hvilken som helst del af den plan i det omfang, du er i stand til det.

Dit ønske om at blive hustru og mor vil måske ikke blive opfyldt fuldt ud her, men det vil det i Herrens egen tid, hvis du lever i tro og lydighed for at være fortjent til det.[23] Bliv ikke lokket væk fra vor Guds plan[24] til verdens veje, hvor moderskab ringeagtes, kvindelighed nedvurderes og en hustrus og mors guddommeligt fastlagte rolle hånes. Lad verden gå sin vej. Du følger Herrens plan for at opnå det største mål af virkelige og evige præstationer og den største lykke. Manglen på lovede velsignelser, som du er kvalificeret til, vil blive rettet i dette liv eller i det næste.[25]

Jeg interviewer ofte stærke præstedømmeledere. Når disse mænd taler om deres hustru, er det med stor ømhed og tydelig påskønnelse. Ofte løber tårerne frit. Deres kommentarer lyder: »Hun er mere åndelig, renere og mere forpligtet end jeg«, »Hun motiverer mig til at være et bedre menneske«, »Hun er styrken i mit liv« eller »Jeg kunne ikke gøre det uden hende.« Du skal som kvinde ikke bedømme, hvor værdifuld, nødvendig og elsket du er på baggrund af vores manglende evne til at udtrykke vore virkelige følelser. Dit guddommeligt givne træk med at give af dig selv uden at tænke på omkostningerne får dig til at undervurdere din egen værdi.

Jeg takker ydmygt vor Fader i Himlen for hans døtre, I, som var villige til at komme til jorden og leve under så usikre forhold. De fleste mænd kunne ikke klare de usikre betingelser, som du bliver bedt om at leve med. Skik og brug kræver, at du venter, indtil nogen tilbyder dig ægteskab. Du forventes at følge din mand, uanset hvor hans arbejde eller en kaldelse fører ham hen. Dine omgivelser og nabolag er bestemt af hans evne til at forsørge, lidt eller meget. Du lægger dit liv i Herrens hånd, hver gang du bærer et barn. Han yder ikke et sådant offer. Velsignelsen ved at passe børn og sørge for en mand er ofte uløseligt kædet sammen med mange rutineopgaver. Du gør alt dette, fordi du er en kvinde. Normalt har du ingen anelse om, hvor vidunderlig og dygtig du er, hvor højt påskønnet og elsket eller hvor desperat nødvendig du er, for de fleste mænd fortæller dig det ikke, så fuldstændigt og så ofte, som det er nødvendigt.

Hvordan kan du modtage den største lykke og velsignelser gennem denne oplevelse på jorden?

- Lær det doktrinære grundlag for den store plan for lykke at kende ved at studere skrifterne, overveje deres indhold og bede om at forstå dem. Studér omhyggeligt og brug proklamationen fra Det Første Præsidentskab og De Tolv om familien.[26] Den var inspireret af Herren.
- Lyt til nuværende og tidligere profeters røst. Deres erklæringer er inspirerede. Du kan få bekræftet det råd i dit eget sind og hjerte ved at bede om det, som det gælder i dine særlige omstændigheder. Bed Herren om at bekræfte dine valg og acceptér ansvaret for dem.
- Adlyd de indre følelser, der kommer som tilskyndelser fra Helligånden. Disse følelser er et resultat af dine retfærdige tanker og handlinger og din beslutning om at søge Herrens vilje og følge den.
- Søg når nødvendigt råd og vejledning fra forældre og dine præstedømmeledere.

En god mor skrev: »Hvordan reagerede pionerkvinderne ... på udfordringer på deres tid? De *lyttede* til deres profets røst og *fulgte* ham, fordi de *vidste*, at han udtalte Herrens vilje. De mødte udfordringerne og høstede store velsignelser på grund af deres tro og lydighed. Deres første prioritet var ikke tryghed, pæne hjem eller et let liv ... Intet offer var for stort for dem at yde for deres kostbare mænd og børn.«[27]

Det er helt klart, at jeg ikke ved, hvad det vil sige at være kvinde, men jeg ved, hvad det vil sige at elske en kvinde med hele mit hjerte og sjæl. Jeg udtrykker konstant over for Herren en overvældende taknemmelighed for de endeløse velsignelser, der kommer til vore børn og så rigeligt til mig gennem en af hans dyrebare døtres liv. Jeg ønsker, at den lykke, vi fandt sammen, kan blive din. Jo nærmere du personligt følger hans plan for dig på jorden, jo større vil din lykke, glæde og udvikling være. Jo mere kvalificeret vil du være til at modtage de belønninger, han har lovet for lydighed. Det vidner jeg om, for Frelseren lever, og han elsker dig. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Moses 2:27. Se også Moses 2:28; 3:5; James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 4:303; James E. Talmage, *Millennial Star*, august 1922, s. 539.
2. Alma 42:15.
3. 2 Nephi 11:5.
4. Moses 6:62.
5. Alma 42:8.
6. Se Familien: En proklamation til verden, *Stjernen*, juni 1996, s. 10.
7. Familien: En proklamation til verden, *Stjernen*, juni 1996, s. 10.
8. Se 2 Nephi 9:8-9; Alma 12:4-5; Helaman 2:8; 3 Nephi 1:16; L&P 10:12, 23.
9. Moses 4:17.
10. Moses 4:18.
11. Moses 4:19.
12. Moses 4:19.
13. Moses 5:10; fremhævelse tilføjet.
14. Moses 5:11; fremhævelse tilføjet.
15. Se Moses 5:1.
16. Se Moses 5:2.
17. Moses 5:7-8.
18. Se Moses 5:12.
19. Se Moses 5:13.
20. Moses 5:16.
21. 2 Nephi 9:13.
22. Se Spencer W. Kimball, San Antonio fireside, 3. december 1977, s. 32.
23. Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, juli 1991, s. 68.
24. 2 Nephi 9:13.
25. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bd., 2:70-71.
26. Familien: En proklamation til verden, *Stjernen*, juni 1996, s. 10.
27. Jeanene W. Scott, BYU Women's Conference, 6. april 1989, s. 1.

Konferencegæster venter tålmodigt i kø i mange timer i håb om at få en plads i Tabernaklet til et konferencemøde.

»Få del i den herlighed«

Søster Elaine L. Jack
Præsidentinde for Hjælpeforeningen

Når vi modtager præstedømmets velsignelser, trækker vi på Guds magt og nåde.

På Paraguays sletter ligger landsbyen Mistolar. Den ligger midt i et stort øde område i nærheden af Pilcomayo-floden. I dette lille landbrugssamfund findes en af Kirkens grene. Men i juni 1987 blev floden, som var deres kilde til liv, på grund af sne, der tøede i Andesbjergene, også kilden til deres ødelæggelse. Den gik over sine bredder, ikke kun én gang, men to, og tvang de hellige til at flytte og flytte igen. De mistede alt. Deres kirke, deres hjem, deres haver og hegn. I en måned vadede de i knædybt vand og søgte blot at forblive i live.

Områdepræsidentskabet hørte om deres sørgelige tilstand og sendte hjælp. Ældste Ted E. Brewerton fra De Halvfjerds' Kvorum ledte redningsholdet på en opslidende to-dages rejse.

Da gruppen ankom, blev de budt hjerteligt velkommen af kvinderne og børnene, fordi mændene for det meste var ude for at jage og fiske. Indbyggerne havde kun lidt mad og tøj til at klare sig gennem det frysende vintervejr, og deres overlevende husdyr omfattede tre får, nogle få høns, en ged og en radmager hund. Om natten ydede deres midlertidige hjem af pinde og siv kun meget lidt beskyttelse.

Deres situation var dyster, men alligevel smilede landsbyboerne. Deres fred stod i skarp kontrast til deres store fattigdom.

Hvordan holdt de modet oppe under sådanne vanskeligheder? Svaret kom, da ældste Brewerton spurgte den unge grenspræsident: »Har I nogen syge blandt jeres medlemmer?«

Den unge præstedømmeleder tav lidt og sagde så: »Det tror jeg ikke; lad mig spørge de andre.« Få minutter senere svarede han: »Vi er 39, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme. Vi våger over og velsigner vore medlemmer.«

Den aften ved et grensmøde bad en søster en bøn, som ældste Brewerton altid vil mindes. Hun sagde: »Fader, vi har mistet vores smukke kirke, vi har mistet vores tøj, vi har ikke længere huse, vi har ingen materialer til at bygge noget, vi må gå 10 km for at drikke noget beskidt flodvand, og vi har ikke en spand, men vi ønsker at give udtryk for vores taknemmelighed over for dig for vores gode helbred, for vores lykke og for vores medlemskab af Kirken. Fader, vi ønsker at fortælle dig, at vi under alle forhold vil holde fast, være stærke og trofaste over for de pagter, vi indgik med dig, da vi blev døbt.« (Se Heidi S. Swinton, *Pioneer Spirit*, 1996, s. 8-11).

Da alt omkring dem blev skyllet bort, holdt de hellige i Mistolar fast ved præstedømmets magt og dets åndelige velsignelser (se L&P 107:18). Jeg kan forestille mig den søster i Hjælpeforeningen stille sig op og takke Herren i bøn for alt, hvad de havde. De havde praktisk taget intet – selv ikke en spand. Men de havde deres pagter, deres medlemskab af Kirken, deres forpligtelse over for Kristus. De var velsignet at have »del i den herlighed.« I Lære & Pagter læser vi: »Velsignet er du, som har modtaget min evige pagt, mit evangeliums fylde, som er udsendt til menneskenes børn, at de må have livet og blive delagtige i den herlighed, der skal åbenbares i de sidste dage« (L&P 66:2).

Jeg har et fast vidnesbyrd om præstedømmets magt i alle kirkemedlemmers tilværelse. I Lære & Pagter får vi at vide, at »det ... melkisedekske præstedømme ... har nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken« (L&P 107:18). Jeg ved, at det er Guds magt og myndighed på jorden til at velsigne vores tilværelse og hjælpe os med at bygge bro fra vores jordiske oplevelser til evighederne. Når vi modtager præstedømmets velsignelser, trækker vi på Guds magt og nåde.

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Præstedømmet er givet os med to formål: 1) at vi selv skal modtage ophøjelse, og 2) at vi kan være til hjælp for andre til at opnå de samme velsignelser« (*Vejen til fuldkommenhed*, s. 195).

Der er orden i Guds værk. Ved et af de første møder i Hjælpeforeningen for 164 år siden gav profeten Joseph Smith søstrene til opgave at hjælpe til med at frelse sjæle (se Hjælpeforeningens mødereferat, 9. juni 1842, LDS Church Archives). Vores formål er ikke ændret. Det er betydningsfuldt for mig, at kvinderne er organiseret under præstedømmets myndighed. Vi opretholder præstedømmet og støttes af dets magt. Søstrene i Kirken værdsætter, som søsteren fra Mistolar, vores mulighed for fuldt ud at få del i præstedømmets åndelige velsignelser.

Vi kan hver især blive vejledt og velsignet i vores evige udvikling ved at modtage disse velsignelser. Ordinanserne, pagterne, beseglingerne og Helligåndens gave er nødvendige for ophøjelse. Der er også utallige præstedømmevelsignelser. Præstedømmevelsignelser giver os vejledning, øger forståelsen samt opmuntrer og inspirerer os; de styrker vores engagement. Vi kan alle få del i disse åndelige velsignelser.

Dåb er den afgørende præstedømmeordinanse, som åbner døren til evigt liv for os hver især. Det er udgangspunktet, hvorfra vi tæller vore mange velsignelser, for det er derfra, vores ansvar for at følge Jesus Kristus og efterleve hans evangelium begynder. Og derefter mindes vi hver uge, når vi modtager nadveren, om at »altid erindre ham.« Hvilken velsignelse denne åbenlyse påmindelse er.

Når vi bliver bekræftet, åbner himlene sig, og vi modtager Helligåndens gave. Ved og gennem Ånden tilflyder præstedømmets velsignelser vores tilværelse. Helligånden leder og vejleder os, er hos os, bringer os fred, vidner om sandheden og bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus; disse åndelige velsignelser sætter kursen i vores tilværelse. Og alles tilværelse omkring os beriges af det, der hører Ånden til, for velsignelser bliver større, når de deles.

Når hænderne lægges på mit hoved i en personlig præstedømmevelsignelse, føler jeg mig omgivet af Frelserens kærlighed. Jeg ved, at den bror, som administrerer den velsignelse, handler i Herrens navn. I Mistolar bar 39 mænd Det Melkisedekske Præstedømme – og brugte det til at velsigne medlemmerne.

Da jeg var barn, modtog jeg en helbredende velsignelse, som jeg tilskriver præste-

dømmets magt og mine forældres tro. Flere år efter husker jeg tydeligt presset fra min bedstefars hænder på mit hoved, da han som patriark velsignede mig med en vejledning for livet, en beretning om forjættelserne til mig, som er betinget af min trofasthed.

Jeg har erfaret, at der er en tydelig forskel i min måde at gribe en kaldelse an på, efter jeg er blevet indsat. Nogle kaldelser bringer en følelse af total forundring. Jeg undrer mig over, hvorfor de kaldte mig; jeg undrer mig over, hvad jeg bør gøre; jeg undrer mig over, hvem der skal hjælpe mig. Jeg mindes den fred, der kom, da mine rådgivere og jeg af Det Første Præsidentskab blev indsat som ledere af hele Hjælpeforeningen. Omgivelserne var formelle og dog varme. Jeg blev tiltalt med mit fulde navn, og derpå fulgte stille koncentration, personlig vejledning og kloge råd.

Jeg følte den samme milde ånd, da min mand Joe blev ordineret til biskop, og igen, da han gav vores ældste søn en faders velsignelse, før Dave drog til Den Persiske Golf. Derefter velsignede vores søn efter tur sin hustru og lille datter. Dette bragte stor trøst i en skræmmende tid.

Her til morgen bad jeg min mand om en særlig velsignelse for at færdiggøre min forberedelse til at tale til jer. Det er vanskeligt med ord at udtrykke, hvad vi føler som reaktion på Herrens ord: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer« (Joh 14:27).

Åndelige gaver er mægtige velsignelser fra præstedømmet. De øger vores evner, når vi udvikler dem ved at trække på himlens kræfter. En gave, jeg sætter højt, er evnen til at skelne. Da Herren talte til kvinden ved brønden, tilbød han »vand til evigt liv.« Han forstod hendes behov. Hans ord overraskede hende: »Gå hen og kald på din mand, og kom herud!« Hun svarede: »Jeg har ingen mand,« og Jesus sagde: »Du har ret«, og »kvinden sagde til ham: 'Herre, jeg ser, at du er en profet'« (Joh 4:14-19).

Mange kvinder har gaven at kunne skelne. De velsignes ofte med kraft, som overgår deres erfaring, til at vide og forstå; kvinder trækker på denne styrke, når de hver måned kommer på besøg for at undervise i hjemmene og bedømme behov efter biskoppens vejledning. Vi bruger den, når vi passer vore børn og underviser dem i evangeliet. Vi skelner gennem Guds kraft, som er givet os gennem hans Ånd, det, der »er fornødent« (Luk 10:42). Intet af det, vi gør, er vigtigere end retfærdighedens gerninger i vore hjem.

At kunne skelne er afgørende i vor tid. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Vi har brug for kvinder med gaven at kunne skelne, som kan se tendenserne i verden og afsløre dem, der, skønt de er populære, er hule og farlige« (*Den danske Stjerne*, april 1979, s. 13). Det er præcis det, vi behøver.

Der er ikke noget bedre sted at modtage præstedømmets velsignelser end templet. I dette hellige hus modtager vi hver for sig begavelsen, og derpå besegles vi sammen i familier for evigheden. Præstedømmets myndighed forsikrer os, at pagterne, som vi indgår i templet, varer evigt. Ophøjelsens gave styrker partnerskabet mellem mænd og kvinder, når de påtager sig pagter og får del i templets velsignelser. Og når vi besøger templet, bliver vi velsignet med kundskab om »tingene, som de virkelig er, og om tingene, som de virkelig vil blive« (Jakobs Bog 4:13).

En hjælpeforeningspræsidentinde i Ghana forstod »den herlighed«, der vedrører templet. Hun talte med nogle besøgende i sit ward, tog et lille sammenfoldet stykke papir frem fra sin pung og sagde ærbødigt: »Jeg har en tempelanbefaling.« Der kan måske gå mange år, før hun får råd til at rejse til London eller Johannesburg, men hun har en påmindelse om, at hun er værdig og villig. Herren beder ikke om mere (se Don L. Searle, »Ghana: Troens egne«, *Stjernen*, oktober 1996, s. 38).

Vi er ved denne konference blevet belært af profeter, seere og åbenbarere og af generalautoriteter, som bærer Guds præstedømme. Deres budskab er til alle medlemmer af Kirken. Når vi har lydhøre »ører« (Matt 11:15), kan vi genkende det Herren siger, »enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at denne kirke ledes af Guds profet, præsident Gordon B. Hinckley. Kirkens ledelse på verdensplan og på lokalt niveau er tegn på præstedømmets velsignelser, for dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og han leder værket. Herren har sagt: »Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16).

De hellige i Mistolar kendte Gud. De havde et vidnesbyrd om hans evangelium. De havde fået del i mange åndelige velsignelser gennem præstedømmets kraft, som beskrevet i afsnit 84 i Lære & Pagter:

»Og ... alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige« (L&P 84:35-38).

At vi alle må »få del i den herlighed« i vor Faders rige er min bøn. Og jeg siger det i Jesu Kristi, min Frelsers navn. Amen. □

Lyt til Herrens røst

Ældste Francisco J. Viñas
De Halvfjerds

Når mennesker lytter og med ydmyghed og enkel tro accepterer profeternes ord, modtager de Herrens velsignelser.

I den sidste tid har jeg tænkt over den betydning, som det at lytte til Herrens røst har haft i mit liv og i andres liv, især når denne røst kommer gennem hans tjenere og under Helligåndens indflydelse.

Alene det faktum, at jeg kan være her denne eftermiddag er en velsignelse, som jeg må takke mine forældre for, som for mange år siden, da missionærerne kom til dem, for første gang hørte Herrens røst gennem hans tjenere og fulgte den. Det forandrede kursen i deres tilværelse og havde stor betydning for deres børns og børnebørns tilværelse.

Jeg er vokset op i Kirken i Uruguay og har været et vidne til dette vidunderlige værk i andre lande i Sydamerika. Jeg har nøje observeret virkningen i menneskers tilværelse, når de flittigt og ydmygt lytter til Herrens røst. Jeg så den samme virkning, da jeg vendte tilbage for at bo i Spanien og så forandringen hos mennesker, når de ihærdigt lyttede til Herrens tjenere og udviklede tilstrækkelig tro til at adlyde befalingerne. Som Paulus skrev til romerne: »Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord« (Rom 10:17).

Det samme løfte, som det fordums Israel modtog, gælder også i dag:

»Hvis du adlyder Herren din Gud og omhyggeligt følger alle hans befalinger, som jeg giver dig i dag, vil Herren din Gud ophøje dig over alle jordens folk.

Alle disse velsignelser skal komme over dig og nå dig, hvis du adlyder Herren din Gud« (5 Mos 28:1-2).

Formaningen om at lytte opmærksomt til Herrens ord er blevet gentaget i alle uddelinger. Frelseren udtalte ofte disse ord, mens han var på jorden: »Den, der har ører, skal høre« (Matt 11:15; se også 13:9, 43; Mark 4:23; Luk 8:8; 14:35). Han lærte os også: »Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv ...« (Joh 5:24).

Forordet, som Herren gav til Lære & Pagter, som vi kender som afsnit 1, begynder ved at sige: »Hør, o, min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle« (L&P 1:1).

Kong Benjamin indledte sin store tale med disse ord: »I, der kan høre mine ord, som jeg vil tale til jer i dag; thi jeg har ikke anmodet jer om at komme her for at drive spøg med de ord, jeg skal tale, men for at I skal lytte til mig og åbne ørerne, så at I kan høre, og hjertet, så at I kan forstå, og sindet, så at Guds hemmeligheder kan afsløres for jer« (Mosiah 2:9).

Denne formaning om at åbne vore ører for at lytte modtager ikke altid den samme reaktion. Selv om nogle mennesker angiver en villighed til at lytte opmærksomt og til at adlyde Herrens ord, synes andre at lukke deres ører og ikke ønske at høre eller at adlyde. Der er andre, som er langsomme til at høre, men som til sidst lytter og bliver lydige. For alle disse vil resultatet af deres holdning til Herrens røst medføre konsekvenser i deres tilværelse, som i mange tilfælde kan have evig betydning.

Et eksempel på dem, som lukker deres ører, står i kapitel 15 i Første Samuelsbog, hvor Saul, der var salvet som konge over Israel, tilsidesatte Herrens profets råd og advarsler og forsøgte at retfærdiggøre det forkerte i sin opførsel. Profeten Samuel irettesatte Saul og belærte ham om, »at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt.« Han angav så til Saul konsekvensen af hans indstilling: »Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig som konge« (1 Sam 15:22-23). Fra Sauls eksempel lærer vi, at stolthed er en stor hindring for at lytte til Herrens røst.

I kapitel 5 i Anden Kongebog læser vi beretningen om Na'aman, en hærfører i aramæerkongens hær, som søgte hjælp hos profeten Elisa for at blive helbredt for spedalskhed. Profeten sendte en af sine tjenere for at sige til Na'aman: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren« (2 Kong 5:10). Dette svar behagede ikke Na'aman, som gik bort i vrede. Takket være hans tjeneres indblanding, som overtalte Na'aman til at følge profetens instruktioner, »gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan, som gudsmanden havde sagt, og hans krop blev så

rask som en lille drengs, og han blev ren« (v. 14). Af denne oplevelse lærer vi, at profeternes ord ofte ikke svarer til vore forventninger eller til vores måde at anskue tingene på. Nogle gange virker det, som om vi har brug for andre, ud over profeterne, til at overtale os til at lytte til Herrens røst.

I kapitel 17 i Første Kongebog læser vi om en fattig enke, som boede i Sarepta på en tid med stor mangel på mad på grund af tørke. Denne fattige kvinde ejede ikke mere end en håndfuld mel og en smule olie til sig selv og sin søn. Med dette ville hun berede et sidste måltid og derefter dø. Profeten Elias bad hende om først at give ham noget at spise med et løfte om, at hvis hun gjorde dette, ville melet og olien ikke blive brugt op, før det regnede igen:

»Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt. Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid.

Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie, efter det ord, Herren havde talt ved Elias« (1 Kong 17:15-16).

Vi ser således, at når mennesker lytter og med ydmyghed og enkel tro accepterer profeternes ord, modtager de Herrens velsignelser.

Sammenfattende kan det siges, at Herrens røst kan modtages ved at lytte til Herrens tjenere, ved at studere skrifterne og ved at blive tilskyndet gennem Helligåndens inspiration. Og dem, som ikke blot hører, men også følger Herrens røst, kalder Herren »mine udvalgte ... thi mine udvalgte hører min røst og forhærder ikke deres hjerter« (L&P 29:7).

Jeg tror, at vores evne og vores villighed til at høre kan forøges, og at vore ører kan blive åbnet til tydeligt at høre Herrens røst. I afsnit 136, vers 32, finder vi en retningslinie, som kan hjælpe os med at gøre dette. »Lad ham, der er uvidende, samle visdom ved at ydmyge sig og påkalde Herren sin Gud, at hans øjne må blive åbnet, så han kan se, og hans øren åbnes, at han kan høre.« Gennem ydmyghed og bøn kan vi udvikle og forbedre vores evne til at være opmærksomme på livets ord, som vil velsigne vores tilværelse og vores families tilværelse.

Denne konference er en god mulighed for at lytte til Herrens røst, til at følge de råd, der gives, og til at følge de lærdomme, vi modtager. Jeg ved, at Gud den evige Fader lever, at Jesus Kristus også lever og er vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Herrens profet, og at dette er den sande Kirke. Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog og om profeten Joseph Smiths guddommeligt ordinerede rolle. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Se jeres små«

Ældste Wm. Rolfe Kerr
De Halvfjerds

Mægtige Guds mænd og kvinder ... måtte ofte stå alene, sådan som vi alle sommetider må stå alene i en fjendtlig verden.

Jeg modtager dette kald til at tjene med taknemlighed for de mange ledere, undervisere og venner, som har rørt mit liv. Denne kaldelse vækker en øget følelse af kærlighed til og taknemlighed for retskafne forældre, min dejlige kone og familie og den pragtfulde gruppe missionærer, som vi tjente sammen med i missionen i Dallas, Texas. Denne kaldelse vækker også en øget kærlighed til og værdsættelse af Frelserens liv og lærdomme, som lærer os de principper, der bør lede vores liv.

Efter Jesu Kristi korsfæstelse og opstandelse, besøgte, underviste og velsignede han de retskafne indbyggere i oldtidens Amerika. Mormons Bog beretter om den vidunderlige begivenhed og står som endnu et vidne om Jesu Kristi guddommelighed og realiteten af hans opstandelse. Da Frelseren underviste og velsignede disse trofaste mennesker, bad han dem om at føre deres små børn til sig og sætte dem rundt om ham. Derefter knælede han og bad med ord, der var så vidunderlige og storslåede, at de ikke kunne nedskrives – ord, der fyldte folkets sjæl med ubeskrivelig glæde. Den hellige optegnelse beretter, at Jesus sagde til mængden:

»Salige er I for jeres tros skyld.

Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han nu havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, *det ene efter det andet*, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter; og han talte til mængden og sagde til dem: *Se jeres små*« (3 Nephi 17:20-23, fremhævelser tilføjet).

Da Frelseren bød mængden at se på deres små børn, talte han da om gruppen af børn som et hele? Eller henledte han deres, og vores, opmærksomhed på det enkelte barns karakter og betydning? Jeg tror, at Frelseren ved sit eksempel belærte os om den individuelle og kærlige omsorg, som vi bør vise hvert enkelt af vores børn – ja, til hvert eneste af vor himmelske Faders børn. Det gælder både for den elskelige pusling eller den oprørske teenager, den sørgende enke eller den taknemlige kvinde, som det går godt. Det kan endda være din egen søn eller datter eller din egen mand eller hustru. Hver især er et selvstændigt individ. Hver især har guddommelige muligheder. Og hver især skal næres åndeligt og timeligt med kærlighed, ømhed og personlig opmærksomhed.

Profeten Lehi formanede sine oprørske sønner Laman og Lemuel med »en øm faders hele kærlighed« (1 Nephi 8:37). Det er sådan, Frelseren gør. Sådan bør det være i vores familier og i Kirken. Det var det, Moroni fortalte os, da han om dem, der blev indlemmet i Kirken ved dåb, sagde: »De (blev) regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4). Ihukommet og få næring, den ene efter den anden, navn efter navn!

Frelseren belærte os om dette princip i lignelsen om det vildfarne får. Lige som hyrden forlod de nioghalvfems og ledte, lige til han fandt det vildfarne får, således skal også vi gå ud efter den, som er faret vild, og blive ved med at søge, indtil vi finder ham (se Matt 18:12-14). Men når vi har fundet ham, er vores gerning ikke fuldført, før vi har ført ham hjem i sikkerhed og glædet os sammen. Det er formålet med Jesu Kristi evangelium og skal være målet med alle Kirkens programmer og aktiviteter –

nemlig at føre vor himmelske Faders børn hjem, så de kan blive der for evigt.

Frelseren belærte os om den enkeltes værdi, men han belærte os også om den enkeltes styrke. Han viste os den kraft og indflydelse, som han alene besad som vores Frelser, Forløser og Dommer. Han var alene i Getsemane Have, da han hengav sig selv som den store forsonings hellige offer – et offer, som han beseglede på Golgata ved frivilligt at sætte sit liv til. Hans ensomhed fik ham til pinefuldt at udbryde: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Matt 27:46) og det viser os, at skønt Faderen aldrig var langt fra sin elskede Søn, så måtte den uendelige forsoning nødvendigvis udføres ved en mands kraft – en, som stod helt alene – nemlig Guds Enbårne Søn.

Den enkeltes styrke ses overalt i skrifterne, når vi læser om Abraham, Josef, Moses, Peter og Paulus, Nephi, Abinadi, Alma, Ammon og Mormon og Moroni. Der var Sara og Rebekka og Ester og Hanna og Sariah og Maria og mange andre – selv Joseph og Emma. Ja, disse var mægtige Guds mænd og kvinder, men de måtte ofte stå alene, sådan som vi alle sommetider må stå alene i en fjendtlig verden. Men ligesom disse tapre Herrens tjenere ikke var helt alene, er vi det heller ikke, hvis vi er værdige til hans nærhed og Helligåndens nærhed. Herren gav dette løfte til sine trofaste tjenere: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt om jer til at styrke jer« (L&P 84:88). Vi er måske nok ene, men vi behøver ikke at være helt alene.

Den magt og indflydelse, som et menneske kan have, er enorm. Sarah Ann Meeks var ene, da hun ydede det, der for hende må have syntes at være det største offer, da hun stod alene på dørtrinnet til sit hjem i det fjerne England for næsten 150 år siden. Hendes far mødte hende i døren med en lille bylt, som indeholdt nogle få af hendes ejendele, og sagde: »Hvis du slutter dig til den kirke, skal du ikke vise dig i mit hjem mere.« Ulykkeligvis var det det sidste hun så til sin familie. Alene? I høj grad. Hun kunne have givet efter for den ufattelige, hjerteknusende udstødelse. Men nej, hun elskede Herren. Hun var blevet rørt af Ånden og vidste, at Jesu Kristi evangelium var blevet gengivet til jorden i dets fylde. Hun vidste, at hun måtte stå som vidne til sandheden af dette budskab. Hun vidste, at hun kunne udrette store ting.

Efterkommerne af denne trofaste kvinde omfatter hundreder af sidste dages hellige. Flere hundrede af hendes efterkommere har stået som vidner rundt om i verden og båret vidnesbyrd om det gengivne evangelium – det selv samme budskab, som hun tog imod, da hun stod alene. En af disse efterkommere står nu her, som et særligt vidne om vor Frelser Jesus Kristus og bærer vidnesbyrd til hele vreden, at Gud den evige Fader lever, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at der i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag står en levende og kærlig profet, som på enhver måde tjener, som det forventes af én, der besidder den hellige kaldelse.

Det er det vidnesbyrd, som jeg efterlader jer, og jeg beder til, at vi vil behandle ethvert af vor himmelske Faders børn kærligt, omsorgsfuldt og personligt, sådan som han ville gøre. Og jeg beder også til, at vi altid vil huske på den magt, som enhver af os har til at udrette store ting og påvirke den verden, som vi lever i. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et konferencemøde i det historiske Tabernakel i Salt Lake City.

»Rigets fredelige anliggender«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Fred og godt budskab ... er nogle af de største velsignelser, som Jesu Kristi evangelium tilbyder en tynget verden.

Vi nærmer os afslutningen på endnu en vidunderlig generalkonference i Kirken. Vi er blevet velsignet med inderlige bønner, pragtfuld musik og rigtigt inspirerede belæringer. Om ikke så længe skal vi høre de afsluttende råd fra vores profet og præsident for Kirken, præsident Gordon B. Hinckley. En generalkonference i Kirken er i sandhed en fantastisk begivenhed. Det er en officiel erklæring om, at himlene er åbne, at guddommelig vejledning er lige så virkelig i dag, som den var for Israel i gamle dage, og at Gud vor himmelske Fader elsker os og forkynder sin vilje gennem en levende profet.

Den store profet Esajas forudså sådanne stunder og forudsagde endda de omgivelser, som vi befinder os i nu:

»Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil.

Talrige folk skal drage af sted og sige: 'Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem.'«[1]

Esajas sagde følgende om denne trøstende vejledning i de sidste dage, samt dens guddommelige kilde: »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene. Han forkynder fred, han bringer godt budskab.«[2]

Fred og godt budskab; godt budskab og fred. Det er nogle af de største velsignelser, som Jesu Kristi evangelium byder en tynget verden og de tyngede mennesker, som bor i den. Løsninger på personlige problemer og menneskelig synd, en kilde til styrke i tider med udmattelse og timer med inderlig fortvivlelse. Hele denne konference og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som afholder den, erklærer, at det er selveste Guds Enbårne Søn, som giver os denne hjælp og dette håb. Det løfte er »så fast som de evige bjerge«[3]. Som profeten Abinadi fra Mormons Bog gjorde det klart med en omskrivelse af Esajas' udtalelse:

»Hvor liflige på bjergene er ikke glædesbudets fodtrin, som bærer godt budskab, som er fredens stifter, ja, Herren selv, som har genløst sit folk, ja, han, som har skænket sit folk frelse.«[4]

Det er til syvende og sidst Kristus, som er liflig på bjergene. Og det er hans barmhjertige løfte om »fred i denne verden«, hans gode budskab om »evigt liv i den tilkommende«[5], som får os til at falde ned for hans fødder og kalde hans navn velsignet og takke for genoprettelsen af hans sande og levende Kirke.

Denne søgen efter fred er menneskesjælens vigtigste længsel. Vi oplever alle op- og nedture, men de kommer og går. Venlige naboer hjælper. Vidunderligt solskin bringer opmuntring. En god nattesøvn udretter som regel mirakler. Men der er tidspunkter i enhvers liv, hvor dyb sorg eller lidelse eller frygt eller ensomhed får os til at råbe på den fred, som kun Gud selv kan give. Det er tidspunkter med en nagende åndelig sult, hvor selv de bedste venner ikke kan hjælpe fuldt ud.

Måske kender du nogen i denne store konferenceforsamling eller i dit ward eller din stav – eller i dit eget hjem – tapre mennesker, som bærer på tunge byrder og pines af indre smerte og som vandrer gennem verdens trængslers mørke dale. Nogle af dem er måske voldsomt bekymrede for deres mand eller hustru eller barn, bekymret for deres helbred eller deres lykke eller deres trofasthed i at overholde budene. Nogle lever med fysiske eller følelsesmæssige smerter, eller med de skavanker, som alderen fører med sig. Nogle spekulerer på, hvordan de skal få økonomien til at hænge sammen – og nogle pines af ensomheden i et tomt hus eller et tomt værelse eller en tom favn.

Disse elskede mennesker søger Herren og hans ord med særlig iver, og afslører ofte kun deres inderste følelser, når skrifterne læses eller salmerne synges eller bønnerne bedes. Til tider er det først der, at vi andre indser, at de føler, at deres kræfter er ved at være opbrugt – trætte i sind og krop og hjerte spekulerer de på, om de kan klare en uge eller en dag eller nogle gange bare en time mere. De hungrer desperat efter Herrens hjælp og ved, at i sådanne situationer er der intet andet, som kan hjælpe dem.

I det mindste et af formålene med generalkonferencerne og profeternes belæringer gennem tiderne er at erklære over for netop disse mennesker, at Herren også stræber inderligt efter at nå ud til dem, at når de har problemer, så overgår hans håb og stræben og indsats langt vores, og den ophører aldrig.

Vi er blevet lovet: »Han, som bevarer (os), falder ikke i søvn ... han sover ikke.«[6]

Kristus og hans engle og hans profeter arbejder stedse på at opløfte vores ånder, dulme vores nerver, berolige vores hjerter og sende os på vej med fornyet styrke og et fast håb. De ønsker, at alle skal vide, at »er Gud for os, hvem kan da være imod os?«[7] I denne verden vil vi opleve trængsler, men vi skal være ved godt mod. Kristus har overvundet verden.[8] Ved sin lidelse og sin lydighed gjorde han sig fortjent til og bærer med rette kronen som »Freds Fyrste«.

Det er i den ånd, at vi erklærer til alverden, at hvis vi vil have ægte og varig fred, så skal vi stræbe efter at være mere som vort forbillede, Guds Søn. Mange blandt os stræber efter det. Vi hylder jer for jeres lydighed, jeres selvbeherskelse og jeres trofaste venten på, at Herren skal give jer den styrke, som I søger, og som bestemt vil komme. Men der er på den anden side også nogle af os, som må foretage nogle justeringer og gøre en større indsats for at efterleve evangeliet. Og ændre os, det kan vi. Det smukkeste ved selve ordet »omvendelse« er løftet om, at vi kan skille os af med gamle problemer, gamle vaner, gamle sorger og gamle synder. Det er et af de mest fortrøstningsfulde og opmuntrende – og, ja, mest fredfyldte – ord i den evangeliske terminologi. I vores søgen efter den sande fred, må nogle af os forbedre det, som skal forbedres, bekende det, som skal bekendes, tilgive det, som skal tilgives og glemme det,

som skal glemmes for at opnå den indre ro. Hvis der er et bud, som vi overtræder, og som derfor plager os og sårer vores kære, så lad os påkalde vor Herre Jesu Kristi magt til at hjælpe os, befri os og lede os gennem omvendelsen til den fred, »som overgår al forstand.«[9]

Og når Gud har tilgivet os, hvilket han er så evigt ivrig efter at gøre, må vi så være fornuftige nok til at vende os fra de problemer, at holde os fra dem og lade fortiden være glemt. Hvis en af jer har begået et fejltrin, ja, om det så er et alvorligt fejltrin, men har gjort alt, hvad I kan, ifølge Kristi lære og Kirkens ledelse, for at bekende og angre det og rette op på det, så stol på Gud, træd ind i hans lys og lad asken ligge bag jer. En eller anden har engang sagt, at omvendelse er det første klem, vi føler, når vi drages ind i Guds favntag. For at opnå sand omvendelse, vil jeg anbefale, at I haster mod Guds favn og lægger alt det bag jer, som kan volde sorg i jeres sjæl eller pine for dem, som elsker jer. »Du skal holde dig fra det onde,« siger skriften, »og gøre det gode.«[10]

Nært forbundet med vores personlige forpligtelse til at omvende os er vores villighed til at lade andre gøre det samme – vi skal tilgive, ligesom vi selv bliver tilgivet. På den måde deltager vi i selve Jesu Kristi forsonings inderste væsen. Det mest ophøjede øjeblik den frygtelige fredag, hvor naturen skælvede og forhænget i templet flængedes, var det ufatteligt nådige øjeblik, hvor Kristus sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«[11] Som vores talsmand hos Faderen beder han samme bøn i dag – for dig og mig.

Her, som i alle andre forhold, var Jesus det eksempel, som vi skal følge. Livet er for kort til at gå og bære nag eller føre omhyggeligt regnskab med de gange, hvor folk sårer os, men aldrig med det gode, de gør. Vi ønsker ikke, at Gud skal huske vores synder, så der er noget grundlæggende forkert i at gøre vores yderste for at huske andres synder.

Når vi er blevet såret, ser Gud uden tvivl på, hvilke uretfærdigheder der er blevet begået imod os, og hvilke grunde vi har til at føle os krænkede, men jo mere grund, vi har til det og jo flere undskyldninger, vi kan finde for vores sårede følelser, desto mere grund er der til at tilgive og blive befriet fra den giftige vredes nedbrydende helvede[12]. Noget af det ironiske ved vores stræben efter at blive guder er, at både den krænkede og synderen må følge tilgivelsens principper.

Ja, fred er en luksus, et inderligt behov, og der er meget, vi kan gøre for at opnå den. Men af forskellige årsager er der tidspunkter i livet, hvor uforstyrret fred synes uden for vores rækkevidde. Vi vil måske undre os over, hvorfor der kommer sådanne tidspunkter, især når vi måske stræber mere ihærdigt, end vi nogensinde før har gjort for at leve værdigt, så vi kan modtage Guds velsignelser og hjælp. Når problemer, sorger eller tristhed kommer til os, og de tilsyneladende *ikke* skyldes os selv, hvad skal vi da mene om deres uvelkomne tilsynekomst?

Med tiden og en øget indsigt opdager vi, at sådanne problemer har et formål, om ikke andet så for at overbevise den, der står over for prøvelserne om, at han virkelig har brug for en guddommelig styrke, der overgår hans egen, at hun virkelig har brug for en himmelsk håndsrækning. De, der ikke føler behov for barmhjertighed, beder som regel aldrig selv om den og udviser den heller ikke mod andre. De, der aldrig har oplevet hjertesorg eller svaghed eller følt sig ensom eller forladt, har aldrig følt behov for at anråbe himlen om lindring i deres smerte. Det er vel bedre at opleve Guds godhed og Kristi nåde, om det så skal koste en smule fortvivlelse, end at risikere at leve hele vores liv i en moralsk eller materiel selvglæde, der aldrig har følt noget behov for tro eller tilgivelse eller noget behov for forløsning eller fred.

Et liv uden problemer eller begrænsninger eller udfordringer – et liv uden »modsætning i alle ting,«[13] som Lehi udtrykte det – ville paradoksalt nok være mindre berigende og forædlende end et liv, som ofte, måske meget ofte, møder vanskeligheder og skuffelser og sorger. Som den elskede Eva sagde, at havde det ikke været for de vanskeligheder, som vi møder i en falden verden, ville hverken hun eller Adam eller nogen af os andre kunne have kendt »glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.«[14]

Så livet har sine modsætninger og konflikter, og Jesu Kristi evangelium har svar og vished. I en tid med frygtelig borgerkrig sagde en af de mest talentfulde statsmænd, som nogensinde har kæmpet for at holde sammen på en nation, noget, som også kunne gælde for ægteskaber og familier og venskaber. I sin første tiltrædelsestale som præsident sagde Abraham Lincoln følgende i et forsøg på at bede om fred, trygle om fred og stræbe efter fred på enhver måde, som ikke ville sætte unionen over styr: »Skønt vore følelser er sat på en hård prøve, må det ikke få vores hengivenshedsbånd til at briste. Erindringens gådefulde strenge ... vil atter bruse ... når de slås an, som de visseligt vil blive det, af vores væsens ædleste engle.«[15]

Vores væsens ædleste engle. Det er meget af det, som Kirken og generalkonferencer og Jesu Kristi evangelium drejer sig om. Opfordringen i dag og i morgen og altid går ud på, at vi altid skal blive bedre og mere rene, venlige og hellige. At søge efter fred og altid holde fast ved troen.

Jeg har i mit eget liv oplevet opfyldelsen af løftet om, at den »evig(e) Gud, skaberen af den vide jord. Han bliver ikke træt og udmattet«. Jeg er et vidne på, at »han giver den udmattede kraft, den kraftesløse giver han ny styrke.«[16]

Jeg ved, at i tider med frygt og udmattelse gælder det, at »de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes.«[17]

Vi modtager den vidunderlige kraft og helliggørende fornyende gave gennem vor Herre Jesu Kristi forløsende nåde. Han har overvundet verden, og hvis vi vil påtage os hans navn og gå på hans stier og holde vores pagter med ham, vil vi inden længe finde fred. Sådanne belønninger er ikke blot mulige, de står fast.

»For bjergene kan rokkes og højene vakle, men min troskab mod dig rokkes ikke, og min *fredspagt* vakler ikke, siger Herren, der viser dig barmhjertighed.«[18]

Jeg bærer taknemligt og lykkeligt vidnesbyrd om ham og hans gode budskab, om hans forkyndelse af fred ved denne konference og i hans sande Kirke, og om hans

levende profet, som nu skal tale til os. I Jesu Kristi barmhjertige navn. Amen. □

NOTER

1. Es 2:2-3.
2. Es 52:7.
3. Se »Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange*, nr. 168.
4. Mosiah 15:18, fremhævelse tilføjet.
5. L&P 59:23.
6. Sl 121:3-4.
7. Rom 8:31.
8. Se Joh 16:33.
9. Fil 4:7.
10. Sl 34:14.
11. Luk 23:34.
12. Tilpasset fra George MacDonald.
13. 2 Nephi 2:11.
14. Moses 5:11.
15. Abraham Lincoln, *First Inaugural Address*, 4. marts 1861.
16. Es 40:28-29.
17. Es 40:31.
18. 3 Nephi 22:10.

»Ræk ud med en hjælpende hånd«

Præsident Gordon B. Hinckley

Beslut at søge dem, som har brug for hjælp, som er i desperate og vanskelige situationer, og opløft dem i en kærlig ånd ind i Kirkens favn.

Blot et par enkelte ord, når vi nu afslutter denne storslåede generalkonference i Kirken.

Det har været en vidunderlig konference. Vejret har været med os her i Salt Lake City. Det er en smuk årstid, hvor efterårsblomsterne blomstrer. Høsten er stort set i hus, og den har stort set været god. Vi er taknemmelig for Herrens velsignelser.

Vi har været i stand til at mødes i ro og fred og tryghed her på det hellige område på Tempelpladsen, hvor vore forfædre byggede så godt, at vi kan have det behageligt.

Vi har haft en hidtil uset dækning af konferencen, som rakte over kontinenter og have til mennesker vidt og bredt.

Selv om vi er langt fra nogle, så kan vi føle jeres broderskab og udtrykker vores store påskønnelse af jer.

Men det vigtigste er, at vi har nydt en usædvanlig og vidunderlig udgydelse af Herrens Ånd. Brødrene og søstrene har talt til os, og vi er blevet velsignet af deres budskaber.

Jeg håber, at vi længe vil huske det, vi har hørt. Jeg håber, at vi vil afse tid til at læse talerne, som vil blive trykt i *Stjernen*. Jeg håber, at vi hver især må være blevet rørt helt personligt af noget, som blev sagt, og at der som resultat af det vil ske en forandring i en eventuel upassende holdning eller handling.

Som bror Ballard mindede os om, så er det et jubilæumsår, og næste år vil være endnu et jubilæum, hvor vi fejrer mormonpionerernes ankomst til Salt Lake-dalen i 1847. Meget vil blive mindet. Det vil altsammen være godt. Vi har alle brug for at blive mindet om fortiden. Det er fra historien, at vi får kundskab, som kan redde os fra at gentage fejltagelser, og hvorpå vi kan bygge fremtiden.

Disse er dage til at mindes og fejre fortiden. Disse er jubilæumsdage.

Jeg tænker på det, der skete i dette Tabernakel for 140 år siden denne søndag. Jeg talte om det fra denne talerstol for nogle år siden, men jeg vil gerne nævne det igen, når vi afslutter denne konference.

Jeg bringer jer tilbage til generalkonferencen i oktober 1856. Om lørdagen ved den konference ankom Franklin D. Richards og en håndfuld missionærer til dalen. De havde rejst fra Winter Quarters med stærke forspand og lette vogne og havde kunnet rejse hurtigt. Bror Richards opsøgte omgående præsident Young. Han rapporterede, at der var hundreder af mænd, kvinder og børn spredt langs ruten fra Scottsbluff til denne dal. De fleste af dem trak på håndkærrer. De blev ledsaget af to vogntog, som havde til opgave at hjælpe dem. De var nået frem til området, hvor de sidste gang skulle krydse North Platte River. Foran dem lå en rute, der gik opad hele vejen til den kontinentale højderyg med mange, mange kilometer derefter. De var i store vanskeligheder. Vinteren var kommet tidligt. Snetunge storme hylede hen over højlandet i det, der nu er det vestlige Nebraska og Wyoming. Vore medlemmer var sultne, deres kærrer og deres vogne gik i stykker, deres okser var døende. Vore søskende var døende. De ville alle dø, med mindre de blev reddet.

Jeg tror ikke, at præsident Young sov den nat. Jeg tror, at billedet af disse nødstedte, frysende og døende mennesker gik gennem hans hoved.

Næste formiddag kom han til det gamle tabernakel, som stod på denne plads. Han sagde til folket:

»Jeg vil nu give dette folk det emne og den tekst, over hvilket ældsterne skal tale ... Det er dette ... Mange af vore brødre og

søstre befinder sig på prærien med håndkærrer, og sandsynligvis er mange over 1.000 km fra dette sted, og de skal bringes hertil, vi er nødt til at sende hjælp til dem. Teksten vil være 'at få dem hertil.'

Det er min religion, det er budet fra den Helligånd, som jeg er i besiddelse af. Det er at frelse folket.

Jeg vil kalde på biskopperne i dag. Jeg vil ikke vente til i morgen eller i overmorgen på at få 60 gode muldyrsforspand og 12 eller 15 vogne. Jeg vil ikke sende okser. Jeg ønsker gode heste og muldyr. De er her i territoriet, og vi skal have fat i dem. Ligeledes 12 tons mel og 40 gode kuske foruden dem, der fører vognene.

Jeg vil fortælle jer, at jeres tro, religion og trosbekendelse aldrig vil kunne frelse en eneste af jeres sjæle i vor Guds celestiale rige, hvis I ikke udfører det, jeg nu lærer jer. *Drag ud og bring disse mennesker hertil fra prærien«* (LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion,* 1960, s. 120-121).

Den eftermiddag blev mad, sengetøj og tøj i store mængder samlet af kvinderne.

Den næste morgen blev hestene skoede, og vognene blev repareret og læsset.

Den følgende morgen, tirsdag, kørte 16 muldyrsspand ud og drog mod øst. Inden udgangen af oktober var der 250 spand på vej med nødhjælp.

Vidunderlige taler er blevet holdt fra denne talerstol, mine brødre og søstre, men ingen har været mere velformuleret end den, præsident Young holdt i den situation.

Beretninger om de nødstedte hellige og om deres lidelse og død vil blive gentaget igen og igen næste år. Beretninger om deres redning må også gentages igen og igen. De omhandler det centrale i Jesu Kristi evangelium.

Jeg er taknemmelig for, at disse pionerdage ligger bag os. Jeg er taknemmelig for, at vi ikke har brødre og søstre, der er strandet i sneen, frysende og døende, mens de prøver at komme til dette, deres Zion i bjergene. Men der er andre mennesker, en hel del, hvis situation er desperat, og som råber på hjælp og undsætning.

Der er mange over hele verden, som er sultne og nødstedte, som har brug for hjælp, og jeg er taknemmelig for at kunne sige, at vi hjælper mange, som ikke hører til vores tro, men hvis behov er alvorlige, og som vi har midlerne til at hjælpe. Men vi behøver ikke tage så langt væk. Vi har nogle af vore egne, som råber på grund af smerte og lidelse og ensomhed og frygt. Vi har en stor og højtidelig pligt til at række ud og hjælpe dem, til at opløfte dem, til at give dem mad, hvis de er sultne, til at pleje deres ånd, hvis de tørster efter sandhed og retfærdighed.

Der er så mange unge, som vandrer formålsløst omkring og følger det tragiske spor af narkotika, bander, umoral og hele

Templet i Salt Lake City.

den sværm af dårligdomme, der ledsager disse ting. Der er enker, som længes efter venlige stemmer og en ånd af ivrig interesse, som afspejler kærlighed. Der er nogle, som engang var varme i troen, men hvis tro er blevet kold. Mange af dem ønsker at komme tilbage, men ved ikke helt, hvordan man gør. De har brug for venlige hænder, som rækker ud til dem. Med en lille indsats kan mange af dem igen blive ført tilbage til festmåltidet ved Herrens bord.

Mine brødre og søstre, jeg vil håbe, jeg vil bede om, at alle vi, som har deltaget i denne konference, vil beslutte os til at søge dem, som har brug for hjælp, som er i desperate og vanskelige situationer, og opløfte dem i en kærlig ånd ind i Kirkens favn, hvor stærke hænder og kærlige hjerter vil varme dem, trøste dem, støtte dem og lede dem hen til vejen til lykkelige og produktive liv.

Jeg efterlader jer, mine elskede venner, mine medarbejdere i denne vidunderlige sag, mit vidnesbyrd om sandheden af dette værk, den Almægtiges værk, menneskehedens Forløsers værk. Jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bekræftet i troen

Aileen H. Clyde
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Vi har en viden, som mange andre ikke har; derfor minder vi os selv om, at vores arbejde ikke er viet til ligegyldighed eller morskab ... Vi søger at vinde urokkelighed og mod til at handle ifølge vores tilkæmpede overbevisninger.

Så lad os glæde og fryde os; som sangen siger, er vi ikke længere fremmede. Vi synger som udtryk for vores tro på Gud (især i aften er det hans døtre, som synger), om vores viden om, at Kristus og hans folk for evigt vil være ét.

»Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne ... Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden ... for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede ... og den skal kaldes Zion« (Moses 7:62).

Selvom vi endnu ikke er nået til det Zion, hvor vi alle går sammen med Gud, så står vejen til Zion åben for os gennem tro på Jesus Kristus. Vi er omgivet af beviser om løftet i skriften om, at retfærdighed og sandhed findes på jorden, og at Kristus er kommet for at gøre det for os, som vi ikke selv kan gøre.

Kvinder i Hjælpeforeningen, som er samlet her i aften, og som er organiseret mange steder i jordens fire hjørner, er en del af beviset på, at retskaffenhed og sandhed farer frem som en flodbølge i verden på grund af deres tro på Jesus Kristus. Vor Frelser går foran os og indbyder os til et pagtsforhold med ham for at hjælpe os med at finde vej. I Johannes kapitel 15, vers 10, kan vi læse: »Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed.«

Den gensidige natur i vores forhold til Gud er en fundamental sandhed i dette forhold. Kristus tilbageholder ikke sin del, og vi er her, så vi kan lære at gøre vores del bedre. Da vor Frelser kendte og gengældte sin Faders kærlighed, fik han styrke til at gøre alt det, han havde fået befaling om. Og så kom det løfte, som er vores, når vi forbliver i Kristus og lader hans ord forblive i os.

»Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen.

Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 15:11-12).

Vor himmelske Fader og hans Søn forventer, at vi stoler på hinanden i kærlighed og tillid ved at følge det mønster, som de har vist. Enhver foranstaltning er truffet for at hjælpe os med at finde den nødvendige åndelige styrke. I Lære & Pagter kan vi læse:

»Nogle er det gennem den Helligånd givet at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld.

Andre gives det at tro på deres ord, så de også kunne få det evige liv, dersom de forbliver trofaste« (L&P 46:13-14).

Vi bliver endvidere lovet, at vi vil vokse åndeligt, når vi tror deres ord, som ved; de, hvis tro har udviklet evnen til at holde ud og gå fremad. Tro er kraften i os og giver os evnen til at handle. Mange af os har set eksempler på en sådan tro i vores liv, men de passerer hurtigt forbi os. I 1839 skrev Mary Fielding Smith, Hyrum Smiths hustru, et brev til sin bror, Joseph Fielding, og vi er stadig i besiddelse af det. Det skitserer tydeligt den gensidige natur i vores forhold til hinanden og til Gud på de måder, som vi belæres om i skriften.

»Kære broder,

... I har, antager jeg, hørt om fængslingen af min kære mand samt hans bror Joseph, ældste Rigdon og andre, som blev holdt borte fra os i næsten et halvt år; og jeg antager, at ingen har følt de pinefulde resultater af deres fængsling, mere end jeg har. Jeg blev ladt tilbage på en måde, som krævede udøvelse af alt det mod og den styrke, jeg besad. Min mand blev taget fra mig af en bevæbnet styrke på et tidspunkt, hvor jeg på en særlig måde havde behov for den venligste omsorg og opmærksomhed fra en sådan ven, men i stedet blev forsørgelsen og omsorgen for en stor familie pludselig og uventet overladt til mig selv, og få dage senere fik jeg endnu et barn, Joseph F. Kort efter at han var blevet født, fik jeg en slem forkølelse, som gav kuldegysninger og feber; dette, sammen med den ængstelse, jeg måtte udholde, truede med at føre mig til dødens port. I mindst fire måneder var jeg helt ude af stand til overhovedet at tage mig af mig selv og mine børn, men Herren var barmhjertig ved at ordne det således, at min kære søster kunne være hos mig. Hendes barn var 5 måneder, da mit blev født, så hun havde styrke til at pleje dem begge.

I har nok også hørt, at vi, som folk, blev uddrevet fra staten [Missouri] og fra vores hjem; dette skete under min sygdom, og jeg måtte flyttes mere end 300 km, for det meste i min seng. Jeg led meget på rejsen, men tre eller fire uger efter at vi kom til Illinois, begyndte min tilstand at ændre sig, og mit helbred er nu så godt som nogen sinde ... Vi bor nu i Commerce på bredden af den store flod Mississippi. Det står virkelig godt til; I ville blive meget glade for at se det. Hvor længe det vil være os forundt at nyde det, ved jeg ikke, men Herren ved, hvad der er bedst for os. Jeg er kun lidt bekymret om, hvor jeg er, hvis jeg blot kan holde mine tanker støt fæstet på Gud; for som I ved, er der fuldkommen fred i dette. Jeg tror, at Herren tager over i alle ting for vores bedste. Jeg antager, at vores fjender ser på os med forbløffelse og skuffelse« (citeret i Carol Cornwall Madsen, *In Their Own Words: Women and the Story of Nauvoo*, 1994, s. 98-99).

Mary Fielding Smith samlede al den styrke, hun havde, for at klare de smertefulde begivenheder, som fyldte hendes hverdag. Selv om hendes rørende og velformulerede brev måske er usædvanligt, er hendes erfaring med Gud ikke. Overalt hvor jeg kommer i Kirken i dag, ser jeg en lignende værdighed eksemplificeret i kvinder og mænd, hvis prøvelser er forskellige, men som ligner hinanden med det mod og de gode egenskaber, de kræver.

Guds omsorg for os har fået ham til, gennem åbenbaring, ikke blot at tilvejebringe et middel til vores frelse, men han tilvejebringer også måder, hvorpå vi kan hjælpe hinanden med at overvinde denne frelses udfordringer. Herrens organisation for kvinder er her, så vi han hjælpe dem, som har brug for os. Sådan et vigtigt arbejde kræver vores forståelse af, at for Gud er alle ting åndelige (se L&P 29:34). Som kvinder i Kirken har vi en viden, som mange andre ikke har; derfor minder vi os selv om, at vores arbejde ikke er viet til ligegyldighed eller morskab. Vi er alle blevet velsignet med de sandheder, vi føler, når vi synger »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og Sange*, nr. 195), men vi bør huske i vores hjerte, at vores erfaringer her kræver, at vi også er Guds voksne børn. Igen bekræfter skriften, at det kræves af os, at vi modnes: »Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige« (1 Kor 13:11). Vi søger ikke at miste den friske lærenemhed hos børn; vi søger at vinde urokkelighed og mod til at handle ifølge vores tilkæmpede overbevisninger.

Vi har mulighed for at tjene i en tid, hvor mange blandt os er ensomme eller afhængige af ting som alkohol eller narkotika, eller er mishandlede eller forladte, som oprigtigt søger eller er fulde af tro. De måder, som Hjælpeforeningen kan undervise i og opbygge på, er forlængst blevet fastlagt, men de har ingen styrke uden den enkelte kvindes daglige gaver og ofre. Vores forfølgere udenfor kan være meget forskellige fra Mary Fielding Smiths, men de er virkelige. Mange føler, at de, alt for ofte alene, prøver at overleve en lavine af presserende pligter. Nogle sørger over tabet af båndet til andre eller deres fornemmelse af fremtiden. Disse følelser, som sandelig alle er prøvelser, er helt almindelige for os som mennesker; men vi opdager, at der findes modgift, når vi udvikler vores personlige og fælles tro og viser vores tro gennem gerninger.

Tidligere i år blev jeg dybt rørt, da jeg deltog i et møde i Lagos, Nigeria, i en bygning med tynde betonvægge og et tungt, fladt bliktag. Hjælpeforeningens ledere havde sammen med deres præstedømmevejledere holdt møde i mere end to timer. Vi havde arbejdet sammen for bedre at forstå, hvilke måder der kunne anvendes for at styrke deres vigtige kald, opbygge deres tro og hjælpe med at overvinde de prøvelser, som omgav dem i den voksende storby.

Da vi havde sunget afslutningssalmen og sagt amen til en dybtfølt bøn, fyldte en tordenagtig buldren lokalet. Det var regn. Syndfloden på bliktaget gjorde det umuligt at tale sammen for at sige farvel. Vandet strømmede allerede gennem gaderne og pjaskede lige mod døren. Vores møder var blevet planlagt til om eftermiddagen, så de fleste kunne nå hjem, inden det blev mørkt. Nu hvor vi sad og ventede, mundlamme over denne buldren, var det indlysende, at de ikke blot stod over for større farer i mørket, men at de også ville blive godt gennemblødt på vej hjem. Jeg tænkte på Alma, da han var plaget af mange prøvelser (se Alma 8:14-15), og så huskede jeg den velsignelse, som han fik. Det slog mig et øjeblik, at forholdene i Ammonihah for Alma og for vores hellige i Lagos i Nigeria til en vis grad lignede hinanden. En engel sagde til Alma: »Rejs derfor hovedet og glæd dig ... da du har været trofast til at holde Guds bud fra den tid, da du fik det første budskab af ham« (Alma 8:15).

I det støjfyldte lokale var der nogle, der gik frem, som Alma gjorde, for at undervise og hjælpe med at frelse andre gennem deres tros kraft. Da regnen ikke stilnede af, rejste de sig en efter en og to eller tre ad gangen. Vi omfavnede hinanden eller gav højtideligt hinanden hånden, og de begav sig afsted. De var bestyrket i deres nye viden om, at Guds uforlignelige magt, hans barmhjertighed og tålmodighed ville forhindre, at deres vej blev afskåret, og at de blev dømt til evig elendighed og pine (se Helaman 5:12). De havde mod til med håb at konfrontere deres forestående rejse og deres evige fremtid. De gav også mig mod.

Jeg vidner om, at vi tilhører Gud, da han er vores Skaber. Hans Søns forsoning sikrer os for en høj pris evigt liv på grund af hans kærlighed. Jeg ved, at disse ting er sande. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Søster Gómez De La Torre, missionær på Tempelpladsen i Salt Lake City, sammen med to besøgende fra hendes fædreland Ecuador.

Opløftet i håbet

Chieko N. Okazaki
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Håbets kilder er selve livets kilder. Det er derfor, håbet varer ved, selv når erfaring, fornuft og viden siger, at der ingen grund er til at håbe.

Mine kære søstre, aloha. Jeg er blevet bedt om at tale til jer i dag om håb, det andet punkt i en trio af dyder: Tro, håb og kærlighed.

Hjælpeforeningens søsterfællesskab vil, når det indarbejder disse dyder, hjælpe os med at opløfte og styrke hinanden gennem kærlighed, vidnesbyrd, tro og tjeneste for hinanden. Jeg tænker på håb som en beskeden, men meget vanskelig dagligdags dyd, en almindelig, men ukuelig dyd, som både er mild og smuk. Det er en fordringsløs, men kraftfuld styrke for det gode, som i høj grad vil øge vores evne til at gøre godt og være gode.

Lad mig sammenligne kærligheden med denne geniale propelhat, som jeg fik i Tonga som en gave fra hjælpeforeningerne, da jeg besøgte stavene dér tidligere i år. Hvis det er varmt og lummert, kan man bruge denne propel til at skabe en kølig brise, og dens buede blade giver en endnu større luftstrøm end en flad propel ville. Men hvis det skulle begynde at regne, kan propellen hurtigt blive til en hat og give ly fra stormen.

Håb er i høj grad på samme måde en dyd til alle tider og i al modgang, hvad enten problemet er en storm eller for meget godt vejr.

Hvad er det modsatte af håb? Fortvivlelse, selvfølgelig, og fortvivlelse kommer, når vi føler os ude af stand til at påvirke begivenheder, og når de ting, der giver os mening i livet, forsvinder. Fortvivlelse er en slags desorientering, der er så dybtgående, at vi mister kontakten med selve livets kilder.

Jeg er ikke nogen særlig god gartner (det var min mand, Ed, som nød den del af vores hjem), og for nylig lagde jeg mærke til, at en mursten, der var blevet anbragt uden omtanke, havde mast en stedmoderblomst flad. Men en del af stedmoderblomsten tittede alligevel frem under kanten af murstenen, og i løbet af de næste få uger brugte denne stedmoderblomst sin energi på at kravle sidelæns rundt om kanten på murstenen, skubbe sine korte skud ud i luften og solskinnet og blomstre i sine venlige lilla og gyldne farver. Da jeg fjernede murstenen, var stedmoderblomstens stilk kroget, men, åh, dens blomst var lige så storslået som dem ved siden af den.

Denne stedmoderblomst valgte livet. Den var udsat for modgang, men den valgte livet. Den oplevede at blive knust, men den valgte livet. Man kunne ikke have bebrejdet eller klandret den for at give op under murstenen, men den valgte livet.

Søstre, håbets kilder er selve livets kilder. Det er derfor, håbet varer ved, selv når erfaring, fornuft og viden siger, at der ingen grund er til at håbe. Håbet regner ikke med chancer. Det er en dobbeltsidig dyd. Lige som denne propelhat er det beredt til enten solrigt eller stormfuldt vejr. At vælge håbet er at vælge livet. At vælge håbet er at vælge kærlighed.

Herren fortalte de fordums israelitter, efter at han havde givet dem lovene og befalingerne i Femte Mosebog: »Jeg tager i dag himlen og jorden til vidne imod jer: Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så *vælg da livet*, for at du og dine efterkommere må leve, og elsk Herren din Gud, adlyd ham, og hold fast ved ham! Så vil du leve og få et langt liv og bo på den[ne] jord« (5 Mos 30:19-20; fremhævelse tilføjet).

Hvorfor er det sådan? Hvorfor er håbet så tæt sammenflettet med selve livets rødder? Mormons Bog fortæller os, at vi »kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27).

Håbet er en af de tre store kristne dyder, fordi Kristus selv er livets mester og derfor håbets mester. Vi er frie til at vælge, fordi vi er blevet frigjorte fra begyndelsen, og han respekterer vores handlefrihed og vores ret og evne til at vælge. Det valg, som han giver os, er livet, og livet giver håb. Ethvert andet valg er at vælge åndelig død, som vil bringe os i djævelens magt.

Og nu håber jeg, at det står mere klart, hvorfor en del af dette håb i Kristus er et håb for fremtiden, en fremtid som omfatter opstandelse og frelse og ophøjelse.

Paulus forklarede romerne, at Kristus underkastede sig døden, men »er opstået fra de døde og ikke mere dør; døden er ikke herre over ham mere« (Rom. 6:9). Jesus Kristus, vor Frelser, har altid været livets mester, men gennem hans sonoffer blev han også mester over døden. Den fysiske død har ingen magt over ham, og i sidste ende har den ingen magt over os på grund af Kristus.

Tænk på, hvad dette vil sige! På grund af vor Frelsers sejr kan vi også sejre. På baggrund af denne gode nyhed, dette triumfråb fra slagmarken efter endelig sejr, kan vi så forstå, hvorfor vores ofre i hverdagen, vores almindelige håb er så levedygtigt, så rigt facetteret, og så svært at vende til meningsløshed og fortvivlelse.

Det kan faktisk ikke ske – vi kan bogstaveligt talt ikke fortvivle – medmindre vi vælger at gøre det. Men fordi vi er underkastet døden, er døden filtret sammen med livet. Vi kan vælge at nære mørket og døden i vores liv, eller vi kan vælge at nære håbets lys i vores liv. Vi kan bekymre os. Vi kan benægte lyset. Vi kan nægte at alliere os med Jesus Kristus, livets mester, som allerede har triumferet over døden. Vi kan give vores liv til fangenskab stykke for stykke, til vi ikke længere har kraft til at vriste det væk igen. Vi kan samarbejde for at dræbe vores ånd og kvæle vores håb, til meningsløshed og fortvivlelse får overtaget over os. Legemets død er intet – for Kristi opstandelse garanterer vores egen opstandelse – men han kan ikke redde os fra åndelig død, medmindre vi vælger at alliere os med ham, med hans håb, med det uudslukkelige og ubetvingelige liv, som er hans.

Men søstre, jeg vidner om, at livets kræfter *altid* er stærkere end dødens kræfter. Hvis vi vælger, hvis vi blot ønsker at vælge, hvis vi blot håber på at ønske at vælge, sætter vi stærke kræfter i gang for livet, som er styret af Jesus Kristus selv. Han reagerer på de sarte gribetråde af forkrøblede liv med den styrke og energi, som vil bringe dem til at blomstre. Lyt til disse løfter om kærlighed og længselsfuldt ønske for os. Føl det håb, de bringer om, at sammen med ham kan vi overvinde verden.

Ældste Carlos H. Amado fra De Halvfjerds og hans hustru, til højre, taler med konferencegæster.

»Jeg er døren,« sagde han. »Den, der går ind gennem mig, skal blive frelst.« I modsætning til livets tyv, som, siger han, kun er kommet for at stjæle og slagte og ødelægge, er Jesus »kommet, for at [vi] skal have liv og have i overflod. Jeg er den gode hyrde« (Joh 10:9-11).

Salmisten sang med såre undren i stemmen: »Hvor skulle jeg søge hen fra din ånd? Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt?

Stiger jeg op til himlen, er du dér, lægger jeg mig i dødsriget, er du dér.

Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender,

så leder din hånd mig også dér, din højre hånd holder mig fast« (Sl 139:7-10).

Og i vores egen tid har Jesus Kristus talt gennem Joseph Smith til os alle: »Og som jeg sagde til mine apostle, således siger jeg til jer, ... I er dem, som min Fader har givet mig. I er mine venner« (L&P 84:63). Og I »skal være mine på den dag, da jeg kommer for at samle mine skatte« (L&P 101:3).

Åh, søstre, kæreste søstre, vælg livet, selv om dødens kræfter synes stærke! Vælg håbet, selv om fortvivlelsen synes nær! Vælg at vokse, selv om forholdene nedtrykker jer! Vælg at lære, selv om I må kæmpe mod jeres egen uvidenhed og andres! Vælg at elske, selv om dette er tider med vold og hævn. Vælg at tilgive, at bede, at velsigne en andens liv med enkel venlighed. Vælg at opbygge søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen ved at opløfte og styrke hinanden med kærlighed, vidnesbyrd, tro og tjeneste. Jeg lover, at I vil føle Frelserens overvældende kærlighed.

Han modtager hver barmhjertighedsgerning for en af sine mindste som en for sig selv. Og til gengæld trodser han håbløshed, træthed, fortvivlelse og meningsløshed på vores vegne.

Apostlen Paulus spurgte: »Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd?« Så kom hans storslåede svar:

»Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os.

For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter

eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 8:35, 37-39).

Jeg vidner om, at Kristus er mit håb. Han er mit håb på regnfulde mandag morgener, mit håb i mørke nætter og mit håb trods død og fortvivlelse. Og jeg bærer dette levende vidnesbyrd i hans hellige navn, ja, i min Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen. □

Styrket i kærlighed

Præsidentinde Elaine L. Jack
Hjælpeforeningens præsidentinde

Denne gave mangedobles, når den bruges. Både giveren og modtageren bliver velsignet. For kærlighed forædler og helliger alt, den rører.

Jeg er så taknemmelige for i dag at være sammen med jer søstre, Kirkens storslåede kvinder. I repræsenterer mange forskellige dele af verden, mange sprog, skikke og kulturer. Og dog er jeres retskaffenhed konstant og vidtrækkende. Lige meget hvornår I har sluttet jer til denne Kirke, eller hvor I kommer til Kirkens møder, fremgår jeres retskaffenhed af jeres godhed. Jeres bidrag og eksempel afspejler jeres kærlighed til Gud.

Jeg blev engang i et radiointerview stillet spørgsmålet: »Hvis du skulle ønske noget for kvinder, hvad ville det så være?« Jeg sagde: »Jeg ville ønske, at kvinder vidste, hvor gode de er. Jeg ville ønske, at de følte sig værdsatte for deres godhed.«

Når jeg taler til jer, kan jeg ikke lade være med at tænke på min mor, som døde for 26 år siden. Ligesom mange af jer har jeg lært så meget af min mor. Hun lærte mig vigtigheden af grammatik, gode manerer, renlighed og uddannelse. Hun var en elskværdig kvinde. Hun belærte mig om evangeliets principper og om Guds riges lærdomme. Hun var et eksempel på stor tro, tro i overflod og ren kærlighed.

Jeg tvivler på, at min mor nogensinde forestillede sig, at hendes datter fra den lille by Cardston en dag ville tale via satellittransmission til kvinder i hele verden, og at jeg ville fortælle om de ting, som jeg lærte derhjemme. Der er gået så mange år, siden hun og jeg var sammen, men jeg føler ofte, at min mor er lige i nærheden af mig. Dette tilskynder mig til at spørge: Søstre, hvordan kan vi nogensinde måle virkningerne af vores påvirkning, vores rækkevidde eller vores indflydelse?

Mens jeg har virket i denne kaldelse, har jeg bedt om, at Herren ville hjælpe mig til at forstå hans Kirkes kvinders hjerte. Hjertet er nøglen til vores indflydelse, for det tæller og måler enhver venlighed, enhver indsats, hver gang vi opløfter, priser, belærer eller opmuntrer hinanden. Jeg har lært, at Hjælpeforeningens kvinders hjerter er fulde af kærlighed. Jeg har set eksempler i hver gren, hvert ward og hver stav, som jeg har besøgt, og jeg har hørt om denne Kirkes kvinders godhed i breve, som bærer vidnesbyrd om, at »kærligheden ophører aldrig.«

Kærlighed er hjertets arbejde.

Frelseren har sagt, at »det største bud i loven« er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:36-37). Når vi elsker Herren af hele vores sind, sjæl og hjerte, elsker vi andre. Og kærligheden vil findes i overflod.

Dette er ikke noget nyt for jer, fordi I tilbringer jeres tilværelse med at gøre godt for andre – for jeres familie, jeres naboer, jeres søstre, selv fremmede. Jeres anstrengelser for at bistå og hjælpe andre er blevet så stor en del af jeres personlige stil, at I i de fleste tilfælde handler spontant, instinktivt og uden tøven.

De fleste af jer tror, at jeg beskriver en anden. I siger måske: »Der er ikke noget særligt ved mig. Jeg er bare helt almindelig.«

Jeg ville sige det samme: »Jeg er bare en almindelig kvinde med de samme glæder og frustrationer som alle andre kvinder.« Nogle gange er frustrationerne store, og nogle gange er glæderne enkle, som når et lige antal sokker kommer ud af tørremaskinen. Vi arbejder alle for at føle glæde og finde fred. Et af de største redskaber i denne proces er kærlighed.

I skrifterne kan vi finde mange eksempler på kvinder, hvis daglige indsats afspejlede kærlighed. Med hjertet fyldt af Kristi rene kærlighed reagerede de hurtigt og effektivt på behov.

Rebekka, som med tiden blev Isaks hustru og Jakobs og Esaus mor, var nøjagtig sådan en kvinde. I det normale mønster i hendes daglige pligter var hun venlig mod Abrahams tjener, som besøgte hendes by på den opsigtsvækkende mission for at sikre Isak en hustru.

Herren kendte Rebekkas hjerte; han vidste, hvordan hun ville reagere, når hun så et behov. Han besvarede tjenerens bøn med, at den unge kvinde, som skulle være Isaks hustru, ville tilbyde ham vand.

I Første Mosebog læser vi: »Rebekka kom gående med sin krukke på skulderen« og gik ned til brønden (1 Mos 24:15). Den historie kender I. Tjeneren bad om noget at drikke. Hele stamtræer stod og faldt med hendes svar.

Hun sagde: »Drik, herre!« og tilføjede da: »Jeg vil også øse vand op til dine kameler, så de kan få slukket deres tørst.

Hurtigt tømte hun krukken i truget og løb tilbage til brønden og øste vand op til alle hans kameler« (1 Mos 24:18-20).

Hendes bror, Laban, inviterede ham til at bo hos dem, og ikke før tjeneren var blevet præsenteret, opdagede hun, at han var hendes onkels tjener. Hendes kærlige reaktion over for denne fremmede var automatisk. Hun stoppede ikke op for at tænke: *Jeg gør en tjeneste;* ej heller overvejede hun den stand, som den nødstedte var af. Hun skyndte sig at bringe vand – til kameler.

Ærbødigt tilbød hun en enkel tjenestegerning, og fra denne gerning blev der født en familie med stor indflydelse i flere uddelinger. Rebekka elskede med værdighed og villighed som en Guds datter. Husk spørgsmålet: Hvem kan måle virkningerne af vores godhed?

Af hende lærer vi, at kærlighed, selv om den ofte måles i handlingen, faktisk er en tilstand i hjertet, som tilskynder os til at elske hinanden. Hun tilbød vand. Det var gennem sit offer, at hun udviste kærlighed.

For nylig modtog jeg et brev fra en søster, der var på mission i Sibirien, og som fortalte, hvordan en lille gruppe russiske søstre var engageret i denne aktive form for kærlighed. Søster Okelberrey sagde:

»Jeg er stolt over at rapportere, at kvinderne i Sibirien har forstået Hjælpeforeningens vision. Søster Kappenkova, som har været medlem af Kirken i et halvt år, har udviklet sig og levet op til den store udfordring som præsidentinde for Hjælpeforeningen i denne nordligste gruppe i

Rusland. Hun og hendes rådgivere forstår vigtigheden af besøgslærerindebesøg og hjælper disse søstre med at tjene og opbygge hinanden – og redde dem fra inaktivitetens farer. De belærer hinanden om dyrebare evangeliske principper og værdifulde færdigheder i lederskabet som mødre, hustruer og kvinder i Kirken. Forholdene er ikke lette for dem. Og dog forstår de og har allerede favnet de udødelige ord 'kærligheden ophører aldrig.' Det har været en ære at se dette udvikle sig lige for øjnene af mig.

Men kun én kort og meget dyrebar uge tilbage af min mission ved jeg, at mine søstre vil være i gode hænder – alle tager sig af hinanden« (brev fra Michelle Okelberry, 31. jan. 1996).

Alma lagde vægt på vigtigheden af altid at have »Guds kærlighed i hjertet« (Alma 13:29). Kærlighed er denne form for kærlighed. Kærlighed er en gave fra Ånden, fordi »alt godt [kommer] fra Gud« (Moroni 7:12). Og denne gave mangedobles, når den bruges. Både giveren og modtageren bliver velsignet. For kærlighed forædler og helliger alt, den rører, og »den som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel« (Moroni 7:47).

De største kærlighedsgerninger kommer ved at give af jer selv samt ved ydmygt at modtage udtryk for kærlighed. Præsident Spencer W. Kimball skildrede denne sandhed i et inspirerende eksempel. Han sagde: »[Frelserens] gaver var udsøgte: øjne til den blinde, ører til den døve og ben til den lamme; renhed til den urene, sundhed til den syge og ånde til den livløse. Hans gaver var ... tilgivelse til den angrende, håb til den fortvivlede. Hans venner gav ham husly, mad og kærlighed. Han gav dem af sig selv, sin kærlighed, sin tjeneste, sit liv ... Vi bør stræbe efter at give, som han gav. At give af sig selv er en hellig gave« (*The Wondrous Gift*, 1978, 2).

Jeg har overvejet dette: »At give af sig selv er en hellig gave.« »Vi bør stræbe efter at give, som han gav.« Hvilket klogt råd! Når vi giver af vores tid, vores energi, vores engagement, vores vidnesbyrd til andre, giver vi af os selv. Vi deler immaterielle ting, som ikke er lette at give fysisk, men som let bundfældes i hjertet.

Det er det samme med venlighed. Intet vil bringe Herrens Ånd til jeres møder, jeres hjem og jeres personlige forbindelser hurtigere end ved at vise venlighed. »Kærligheden ... er mild« (1 Kor 13:4). Mildhed bør stå øverst på alles liste over ting, de skal gøre. Skriv det ned hver dag: »Vær mild.« Mildhed kommer i mange forskellige afskygninger. Vær betænksom over for dine naboer. Vær tålmodig i en menneskevrimmel. Vær hensynsfuld over for dine børn og din mand. Vær ærlig over for dine søstre. Stol på dem, og de vil stole på dig. Gå ud, og bring dem ind i denne storslåede kreds af søstre, som vi kalder Hjælpeforeningen. Når vi øger vores mildhed, føjer vi kærlighed til vores forråd, og vi bliver styrket.

En søster i Hjælpeforeningen, som var flyttet til Texas for at fortsætte sin uddannelse, og som så igen flyttede, skrev til mig i sommer. Hun fortalte om sin erfaring med søstrene i sit ward, om deres hurtige handling, hjælpsomme hænder, varme og mildhed. Med det var ikke, *hvad* de gjorde, som tilskyndede hende til at skrive brevet; det var hvorfor. De elskede hende, og hun

Konferencegæster venter tålmodigt i kø i mange timer i håb om at få en plads i Tabernaklet til et konferencemøde.

kunne mærke det. Når de delte med hende og mangedoblede deres gaver, blev hun også styrket i kærlighed. Lyt til hendes beretning, for den repræsenterer jer alle og jeres stille godhed:

»Mens jeg skriver disse ord, er jeg nødt til at misse med øjnene for at se min computerskærm og blive ved med at blinke taknemmelighedstårer væk. Fra den første dag jeg var i Austins 4. Ward, blev jeg rørt af den ånd af kærlighed og omsorg, som jeg mærkede i Hjælpeforeningen. Disse søstre er meget forskellige. Der er omvendte til Kirken og medlemmer, der er født ind i Kirken, indfødte texanere og tilflyttere fra Mountain West. Der er gifte, fraskilte og enlige, nogle med tilstrækkelige midler, andre med meget små midler. Men det synes ikke at gøre nogen forskel.

Jeg kan ikke fortælle dig om den umådelige mildhed, som de har vist mig. Det er ikke store ting, men en ophobning af små velsignelser: At komme forbi min lejlighed for at gå tur med min hund, tilbyde at lappe tøj, finde pakkasser til mig og tage mig med i deres personlige bønner. Denne sabbatsdag bliver ordene i sangen 'Som søstre i Zion' (*Salmer og sange,* nr. 200) ved med at dukke op i mine tanker. Jeg ønsker, at du skal vide, at søstrene virkelig 'bygger hans rige med hjerterne rene,' og 'lindrer den syge og sorgfulde sjæl'« (brev fra Katherine Boswell, 11. aug. 1996).

Er der nogen tvivl om denne Kirkes kvinders retfærdige indflydelse? I dette Tabernakel, i Texas, i ganske små grene, overfyldte ward og stave rundt om i verden forkynder vores bestræbelser temaet »kærligheden ophører aldrig«. Hvilket løfte! Som det høres her, nedskrives det også i himmelen, og må vi huske, søstre, dette er vores tema og vores budskab til verden. Det er ikke, det vi gør, men det hjerte med hvilket vi gør det.

Præsident Joseph F. Smith sagde om sine ansvar, da han tjente i Det Første Præsidentskab: »Jeg er kaldet til at gøre godt« (*Collected Discourses,* red. Brian H. Stuy, 5 bd., 1992, 5:92). Hvilken enkel, oprigtig udtalelse. Som Jesu Kristi disciple er vi også »kaldet til at gøre godt.« Søstre, I gør en masse godt; I er så gode af jer.

Belle Spafford, tidligere præsidentinde i Hjælpeforeningen, har sagt: »Hjælpeforeningen er kun på tærsklen til dens guddommelige mission« (*History of Relief Society,* 1966, s. 140).

Jeg er enig i dette synspunkt. Søstre, vi er parate til at overskride den tærskel ind i en ny æra med åndelighed og lys. Kan vi i vores hverdag drage andre til Jesus Kristus? Kan vores tro, håb og kærlighed være den afgørende styrke i betydningsfuld indflydelse? Ja, et rungende ja.

Søster Clyde har talt udførligt om at stå standhaftigt og modigt fast ved vores overbevisning. Med sit særlige talent for at undervise har søster Okazaki vist os, hvordan mange vælger håbet på Kristus. Til deres budskaber tilføjer jeg min overbevisning om, at vi vil blive styrket gennem kærlighed. Jeg beder alle søstrene i Kirken om, at vores kærlighed til Gud må afspejles i vores villighed til at tjene og blive betjent. Må vi i vores hjem belære om omsorg for andre, offer og tjeneste. Jeg beder inderligt til, at vi må dele af vores gaver fra Gud, hvad enten det er vores sind, musik, atletiske evner, lederskab, barmhjertighed, humoristiske sans, fredfyldte sind eller fleksibilitet og glæde. Med kærlighed i hjertet kan vi udføre et bemærkelsesværdigt arbejde i disse sidste dage. Og da vil vi gøre os fortjent til Jesu Kristi erklæring: »Thi dette er Zion: DE RENE AF HJERTET« (L&P 97:21).

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om de sandheder, der er blevet talt her i aften og om betydningen af hver eneste af jer. Jesus Kristus er denne Kirkes overhoved, og vi bliver ledet af Guds profet. Jeg er taknemmelig for denne velsignelse og for præstedømmeledere, som arbejder flittigt og effektivt på vores vegne. Også de velsigner liv med hjertet fuldt af kærlighed. Jeg efterlader jer med den glæde, jeg føler i mit hjerte for dette storslåede evangelium og med min kærlighed til jer alle. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjælpeforeningens storslåede nøgleord

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Lige fra begyndelsen er meget af Kirkens styrke kommet gennem Kirkens trofaste kvinders tjeneste, tro og hengivenhed.

Mine kære søstre, det er et overvældende privilegium at være hos jer i aften. Vi er særligt beærede med både præsident Hinckleys og præsident Monsons tilstedeværelse. Jeg værdsætter søster Silvers søde bøn og dette fremragende kors musik. Jeres musik var opløftende. Hver enkelt af jer udstråler tro og godhed. Søster Aileen Clydes, søster Chieko Okazakis og søster Elaine Jacks budskaber om tro, håb og kærlighed har været inspirerende.

Jeg ønsker at give udtryk for min dybe beundring for og værdsættelse af hver enkelt af jer vidunderlige søstre, ung som gammel. Jeg takker jer for jeres tro og hengivenhed. Jeg takker jer for jeres eksempel på retskaffenhed. Det er vidunderligt at betragte, hvordan I takler de mange udfordringer, som I konfronteres med. Den gave, I har fået af Gud, at værdsætte det åndelige, det dejlige og det smukke, er en del af det guddommelige, som findes inde i jer. I gør livet så meget mere behageligt og værd at leve for os alle.

For et år siden til dette møde bekendtgjorde og læste præsident Gordon B. Hinckley, som talte på Det Første Præsidentskabs vegne, »Familien, en proklamation til verden«. Da I som mødre er enhver families hjerte og sjæl, var det passende, at den blev læst op første gang ved Hjælpeforeningens møde.

Jeg føler ærbødighed for Hjælpeforeningens indflydelse og resultater. Det er den største kvindeorganisation i verden. I er særligt privilegerede at tilhøre denne vidunderlige organisation. Mit liv er blevet rigt velsignet på grund af Hjælpeforeningen. Min oldemor var hjælpeforeningspræsidentinde i et ward i 33 år. Jeg har både været gift med stavens og wardets hjælpeforeningspræsidentinde! Begge den samme kvinde! Vores ældste datter tjener nu som hjælpeforeningspræsidentinde. En af vores svigerdøtre er hjælpeforeningspræsidentinde i en stav. Da min kære Ruth kom i Hjælpeforeningen gennem årene, blev vores hjem og familie velsignet med mere åndelighed og fred. Tingene syntes at glide lettere på grund af den åndelige berigelse, hun modtog. Jeg føler mig godt skolet i Hjælpeforeningens goder. Jeg har for længe siden lært at støtte præstedømmet og ikke stå i vejen for Hjælpeforeningen.

Profeten Joseph Smith talte om denne forening og citerede Frelserens ord: »'I skal gøre det, som I ser mig gøre.' Dette er de storslåede nøgleord for Den Kvindelige Hjælpeforening at handle efter.«[1]

For Guds døtre omfatter det at udføre Frelserens værk selvfølgelig ikke brugen af præstedømmets nøgler, myndighed eller kraft. Men det omfatter at opbygge tro gennem vidnesbyrd og eksempel. Det omfatter at belære om frelsens lærdomme. Det omfatter at følge Frelserens eksempel på kærlighed for hele menneskeheden. Det omfatter at tjene andre, for, som profeten Joseph sagde, da Hjælpeforeningen blev organiseret: »Den kvindelige hjælpeforening er en godgørende institution, og derfor i overensstemmelse med jeres natur og væsen; det er nemlig naturligt for kvinder at nære godgørende følelser.«[2] »Lad vægten af jeres uskyld, venlighed og hengivenhed kunne føles ... ikke strid, ikke kævl, ikke modsigelse eller skænderi, men sagtmodighed, kærlighed, renhed – det er det, der skulle herliggøre jer i alle mænds øjne.«[3]

Denne opfordring til Kirkens kvinder indeholder et løfte. Profeten Joseph Smith sagde: »Hvis I lever op til disse principper, hvor stor og herlig vil da ikke jeres belønning blive i det celestiale rige! Hvis I lever op til jeres privilegier, kan man ikke forhindre englene i at blive jeres omgangsfæller.«[4]

Den rolle, I har fået af Gud, at skulle give næring, har der aldrig været så stort behov for. Denne gave er enestående for jeres kvindelighed. Mænd er ikke så rigt begavede med disse gaver. Det højeste udtryk for denne gave er moderskabet, men det kommer også til udtryk på mange andre måder. En af disse er den store intuition, som kvinder er i besiddelse af. En af vores trofaste præsidentinder for Hjælpeforeningen erindrer en tilskyndelse, hun fik:

»Mens jeg var til mine møder, fik jeg en stærk følelse af, at jeg skulle tage hen til en inaktiv søster i mit ward. Min første tanke var: 'Jeg leder mødet; jeg kan ikke tage afsted.' Men så tænkte jeg: 'Hvad ville Kristus gøre?' Selvfølgelig ville han forlade mødet og tage hen til sit tabte får. Så tog jeg afsted. Da jeg kom til denne søsters hjem, sagde jeg til hende: 'Jeg ved ikke, hvorfor jeg er her, men er alt vel med dig?' Hun sagde, at hun havde det godt. Men jeg blev ved. Hvis Herren havde sendt mig, vidste jeg, at jeg ikke bare kunne tage afsted.

Hun inviterede mig ind, og den påskesøndag fandt jeg ud af, at hendes mand havde forladt hende tidligere på ugen. Hendes børn havde undret sig over, hvor deres far var. Og hun bad om hjælp for første gang i lang tid. Da var vi i stand til at involvere hendes familie, og vores biskop og hans rådgiver kom og hjalp med at lappe på krisen, så familien blev ført sammen igen.

Denne oplevelse lærte mig, hvor vigtigt det er at lytte til Ånden og følge tilskyndelserne, når de kommer. Jeg har lært meget af denne oplevelse med at 'forlade de nioghalvfems' for at gå ud og 'finde den ene'.«[5]

Hvordan kan nogen trofast søster i denne Kirke føle, at hun ikke har nogen betydning, hvis hun skal udføre det arbejde, som Frelseren gjorde? Dybt rodfæstet i dette er at glemme sig selv og tjene andre.

En af vores ugifte venner, som bor alene, brækkede sin skulder og havde brug for hjælp. Det rygtedes snart i hendes ward, og wardets medlemmer kom i dusinvis med middagsmad, så hun var nødt til at bede dem med at holde inde, fordi hendes køleskab bugnede. En af dem var en næsten blind søster, som gik over en trafikeret gade med varm mad på en bakke. En anden

søster meldte sig til at hjælpe med at gøre rent i hendes lejlighed. Da hun så, at vores veninde tøvede, satte hun sig imod: »Hvordan skal jeg ellers vise dig, at jeg elsker dig?« En anden søster, som hjalp med at købe ind, så på den lyse side af vores venindes uheld, da hun påpegede: »Denne mulighed har bragt os tæt sammen igen!« Disse søstre havde alle en vision af det arbejde, som Frelseren ønskede, de skulle udføre.

Lige fra begyndelsen er meget af Kirkens styrke kommet gennem Kirkens trofaste kvinders tjeneste, tro og hengivenhed. Som Guds ædle døtre har søstre gennem årene været standhaftige og trofaste i troens ånd. Min hustrus mor, Elizabeth Hamilton Wright, havde syv børn og ventede det ottende, da hendes mand blev kaldet til at tage på mission. Hun blev ladt tilbage med ansvaret for familien og sørgede, med én tjenestekarls hjælp, for, at 16 køer blev malket hver dag, at haven blev beplantet og høstet, at bærrene blev plukket og familien passet. Hun var en kvinde med stor tro og kærlighed til Herren. Hendes tro vaklede aldrig i alle de år, hun levede. Det gav hende styrke til at udføre det arbejde, som Frelseren havde til hende, og til at opfylde sin voksende families behov selv i hendes mands fravær.

Søstre, der er behov for jeres vejledning og råd og bidrag i Kirken. I mange år har jeg haft det privilegium at deltage i Kirkens Velfærdskomités møder sammen med søster Elaine Jack, og med søster Jack har jeg nydt søster Chieko Okazakis og søster Aileen Clydes tilstedeværelse og bidrag ved Kirkens velfærdsmøder. Deres visdom er stor, og deres bidrag er uundværlige. Deres ideer og tanker er så nødvendige og værdsatte.

I søstre, som sidder i wards- og stavsråd, bør føle jer frie til at dele ud af jeres særlige visdom og erfaring i disse råd. Når så biskoppen eller stavspræsidenten tager en beslutning, vil alle ønske at støtte den.

I påskønnes og værdsættes langt mere, end I tror. Vi er opmærksomme på jeres mange udfordringer, som ofte er overvældende og udmattende i denne ustabile verden. Disse udfordringer kommer i mange afskygninger til jer alle. Der er for det meste ikke nok penge til at få det til at løbe rundt. Nogle søstre kæmper med helbredsproblemer. Nogle føler sig ikke altid åndeligt godt tilpas. Andre svækkes af alder eller andre svagheder. I mødre står over for store udfordringer for at opfylde familiens forskellige personligheders behov. Dette gælder især enlige mødre. Nogle lider på grund af egensindige børn eller børnebørn. Andre passer handicappede familiemedlemmer. Andre sørger over tab såsom en kærs bortgang. Nogle er ensomme. Midt i alt dette, søger konstante, underfundige stemmer at lede jer bort fra jeres guddommelige skæbne.

Trods alt dette får kvinder større velsignelser end nogensinde før. I mit liv er slidet og slæbet med at passe hjem og familie i høj grad blevet formindsket. Jeg kan huske min bedstemors gamle vaskebræt, som blev brugt til at skrubbe tøj i hånden. Sommer som vinter lavede hun varm mad på et brændekomfur. Jeg kan huske, da elektriciteten kom til vores lille by og alle de vidunderlige fordele, den bragte med sig.

Kvinder i dag har aldrig haft større muligheder for at uddanne sig og rejse. Men i tingenes evige perspektiv er jeres rolle uendeligt meget vigtigere, og denne rolle indeholder løftet om åndelige velsignelser, der er større end disse timelige velsignelser.

En del af problemet for os er trofast at efterleve de evige principper hver dag. En af de søstre, som jeg har privilegiet at have kontakt med, havde dette at sige:

»Søndagene var svære, da mine børn var små – at få dem gjort klar og så få dem til at sidde stille ved tre timers møder. De blev ofte trætte, sultne eller kedede sig, fordi møderne var beregnet for voksne. Til tider undrede jeg mig over, om det var ulejligheden værd. Jeg følte mig sjældent åndeligt næret, fordi jeg prøvede så hårdt på at hjælpe mine børn med at være ærbødige.

Nå jeg nu ser tilbage, kan jeg se, at de oplevelser tidligt i mine børns liv var begyndelsen til en fast grundvold, på hvilken de kunne bygge videre. Fordi de var der hver uge, lærte de gradvis nadverens nødvendighed; de lærte at lytte, at være ærbødige, at genkende Åndens søde følelser, og deres vidnesbyrd begyndte at blomstre. Jeg erkender, at dette er en enestående og dyrebar tid for os, når vores børn er små og har brug for vejledning. Nu hvor mine børn er voksne, kan jeg tydeligt se, at min konstante, gentagne indsats nyttede.«[6]

For at kunne imødegå den evindelige hverdags udfordringer vil alle søstre få styrke ved daglig kontakt til vores himmelske Fader gennem bøn. Studium af skriften vil være gavnlig for at tilvejebringe åndelig, beroligende overbevisning. At overvære nadvermøderne, deltage i den hellige nadver og forny vores pagter vil være en ugentlig kilde til styrke.

De søstre, som prøver at klare et utal af vor komplekse tids udfordringer, kan mere end nogensinde før nyde godt af søsterfællesskabet i Kirken. Søster Lucy Mack Smiths ord ved et af Hjælpeforeningens første møder er lige så relevante i dag, som da de blev talt første gang. Hun sagde: »Vi må værne om hinanden, våge over hinanden, trøste hinanden og opnå belæring, så vi alle kan sidde sammen i himmelen.«[7]

Tre søstre, som bor på en ø ved Tavira i Portugal, er så engagerede i deres deltagelse i kirkemøderne, at de hver søndag går knap en kilometer til en sejlbar kanal, som de bliver roet over. Så går de endnu otte kilometer til kirkebygningen. Søster Pereira er 62 år, søster Neves er 73, og søster Jesus er 84. Disse søstre mødes hver dag for at læse i skrifterne og styrke hinanden åndeligt.[8]

Når man bærer vidnesbyrd, gavner det både den, som bærer det, så vel som den, der lytter. At tage til templet regelmæssigt vil hjælpe os med at takle vores udfordringer. At acceptere kaldelser fra præstedømmeledere så vel som besøgslærerindeopgaver fra hjælpeforeningspræsidentinden, vil være en stor, styrkende erfaring. Når I hver især og som gruppe yder barmhjertig tjeneste, glemmer I jeres egne problemer og udfører det arbejde, som Frelseren gjorde.

Jeg var for nylig sammen med en familie, som havde mistet en kær søn i et ulykkeligt biluheld. De undrede sig over, hvornår Helligåndens trøstende ånd ville indhylle dem for at støtte dem. Mit råd var, at når de var klar til at kunne sige til Herren: »Din vilje ske,« da ville den søde fred, som Frelseren lovede, komme. Denne villige underkastelse for Faderen er det, som Frelseren var et eksempel på i Getsemane have.

Søstre, vi lever i Kirkens mest storslåede tid. Jeres muligheder for at tjene og velsigne andre er endeløse. Jeres bidrag til Guds værk har aldrig været større. Der er stort behov for jeres særlige bidrag for at styrke vores hjem, at undervise vores børn og unge og at hjælpe andre. Jeres eksempel på retskaffenhed er uundværligt for Guds riges videre fremgang.

Må Gud velsigne jer hver især, mine kære søstre, for det I er, og alt det I gør. Må hans fred være hos jer. Jeg vidner om, at vi alle er en del af dette Guds hellige værk. Vi kan ikke benægte beviset på dette, når vi ser det rulle frem i verden. Jeg elsker Herren og tager ydmygt del i dette hellige værk sammen med jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 286.
2. *Lærdomme*, s. 272.
3. *Lærdomme*, s. 273.
4. *Lærdomme*, s. 272.
5. Fra privat arkiv.
6. Fra privat arkiv.
7. Relief Society Minutes of Nauvoo, 24. mar. 1842; i *History of Relief Society 1842-1966*, 1966, s. 20.
8. Som fortalt af Erma Adams Kunzler, tidligere missionær i Portugal.

Beretning fra oktoberkonferencen 1996

De talte til os

Præsident Gordon B. Hinckley

I og jeg ved, at Gud lever ... Vi ved, at Jesus er vor Forløser, han, som står som leder af denne Kirke, som bærer hans navn. Vi ved, at Joseph Smith var og er en profet ...

Præsident Thomas S. Monson,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Fra tid til anden har jeg hørt spørgsmålet: »Hvis Jesus viste sig for dig i dag, hvad ville du så spørge ham om?«
Mit svar har altid været: »Jeg ville ikke sige et ord. Jeg ville lytte til ham.«

Præsident James E. Faust,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi har alle brug for at vide, hvad det vil sige at være ærlig. Ærlighed er mere end ikke at lyve. Det er at fortælle sandheden, at tale sandt, at efterleve sandheden og elske sandheden.

Ældste David B. Haight,
De Tolv Apostles Kvorum

Himmelske budbringere og åbenbaringer kom til profeten Joseph Smith for at indlede dette store værk, som vi forkynder for hele verden, og som jeg ved er sandt. Jeg ved, at profeterne, som har fulgt efter siden profeten Joseph Smiths tid, alle var kaldede af Gud.

Ældste Henry B. Eyring,
De Tolv Apostles Kvorum

Et vidnesbyrd er et enkelt udtryk for, hvad vi føler ... hvorfor børns vidnesbyrd ofte rører os så dybt, og hvorfor vores forberedelse gennem faste og bøn får os til at føle os som børn.

Ældste Joe J. Christensen,
De Halvfjerds' Præsidium

Du har måske ment ... små venligheder ikke betyder noget, men som Alma sagde: »Ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

Ældste Quentin L. Cook,
De Halvfjerds

Glæde kommer af at have Ånden i vores liv (se Alma 22:15). Når vi har Ånden, glæder vi os over det, som Frelseren har gjort for os. □

Ændringer i generalautoriteternes opgaver

Ti medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer blev afløst og en ændring af præsidentskabet for Unge Mænds organisation blev gennemført ved generalkonferencens møde lørdag eftermiddag.

Ældste Earl C. Tingey blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium, hvor han erstattede ældste Carlos E. Asay, som modtog emeritusstatus som generalautoritet ved konferencen.

Ældste Asay tjener for tiden som præsident for templet i Salt Lake City. Han har virket i 20 år i De Halvfjerds' Første Kvorum, hvor han blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds den 3. april 1976. Han har to gange tjent i De Halvfjerds' Præsidium – fra 1980 til 1986 og fra 1989 til 1996 – i alt 13 år. Fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev følgende afløst efter fem års tjeneste eller mere: Ældsterne W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, In Sang Han, Stephen D. Nadauld og Sam K. Shimabukuro.

Ældste Lawrence, der bor i Utah, har sidst tjent som førsterådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolen. Ældste Craven, som også kommer fra Utah, har sidst tjent som andenrådgiver i områdepræsidentskabet i Det Asiatiske Område. Ældste Muren, som er født og opvokset i Californien, har sidst tjent som præsident for Det Centralamerikanske Område. Ældste Doxey, som kommer fra Utah, har sidst tjent som præsident for Det Nordeuropæiske Område. Ældste Rojas, der kommer fra Mexico, har sidst tjent som andenrådgiver i Det Centrala-

Elder Carlos E. Asay

Elder Rulon G. Craven

Elder Julio E. Dávila

Elder Graham W. Doxey

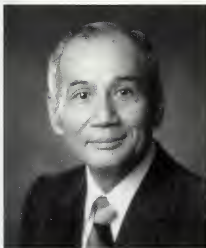

Elder In Sang Han

Elder W. Mack Lawrence

Elder Joseph C. Muren

Elder Stephen D. Nadauld

Elder Jorge A. Rojas

Elder Sam K. Shimabukuro

merikanske Område. Ældste Dávila, der kommer fra Colombia, har sidst tjent som førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det nordlige Sydamerika. Ældste Han, der kommer fra Korea, har sidst tjent som assisterende leder af Kirkens afdeling for samordning af materialer. Ældste Han er blevet kaldet som præsident for templet i Seoul i Korea. Ældste Nadauld, der er født og opvokset i Idaho, har sidst tjent som præsident for det sydøstlige område i Nordamerika. Endelig har ældste Shimabukuro, der er født på Hawaii, sidst tjent som førsterådgiver i Det Nordasiatiske Område.

Ældste Nadauld blev også afløst som førsterådgiver til ældste Jack H Goaslind i præsidentskabet for Unge Mænds organisation. Ældste Vaughn J Featherstone, som har tjent som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Mænds organisation, blev opretholdt som førsterådgiver, og ældste F. David Stanley fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som andenrådgiver.

***Moses og kobberslangen,* af Judith Mehr**

»Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen,« bevidnede Frelseren, »sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham« (Joh 3:14-15; se 4 Mos 21:9).

Den gode hyrde kalder på jer;
og dersom I vil lytte til hans røst,
da vil han bringe jer ind i sin fårefold,
og I er hans får« (Alma 5:60).

BERETNING FRA
OKTOBERKONFERENCEN 1996

97981 110
DANISH